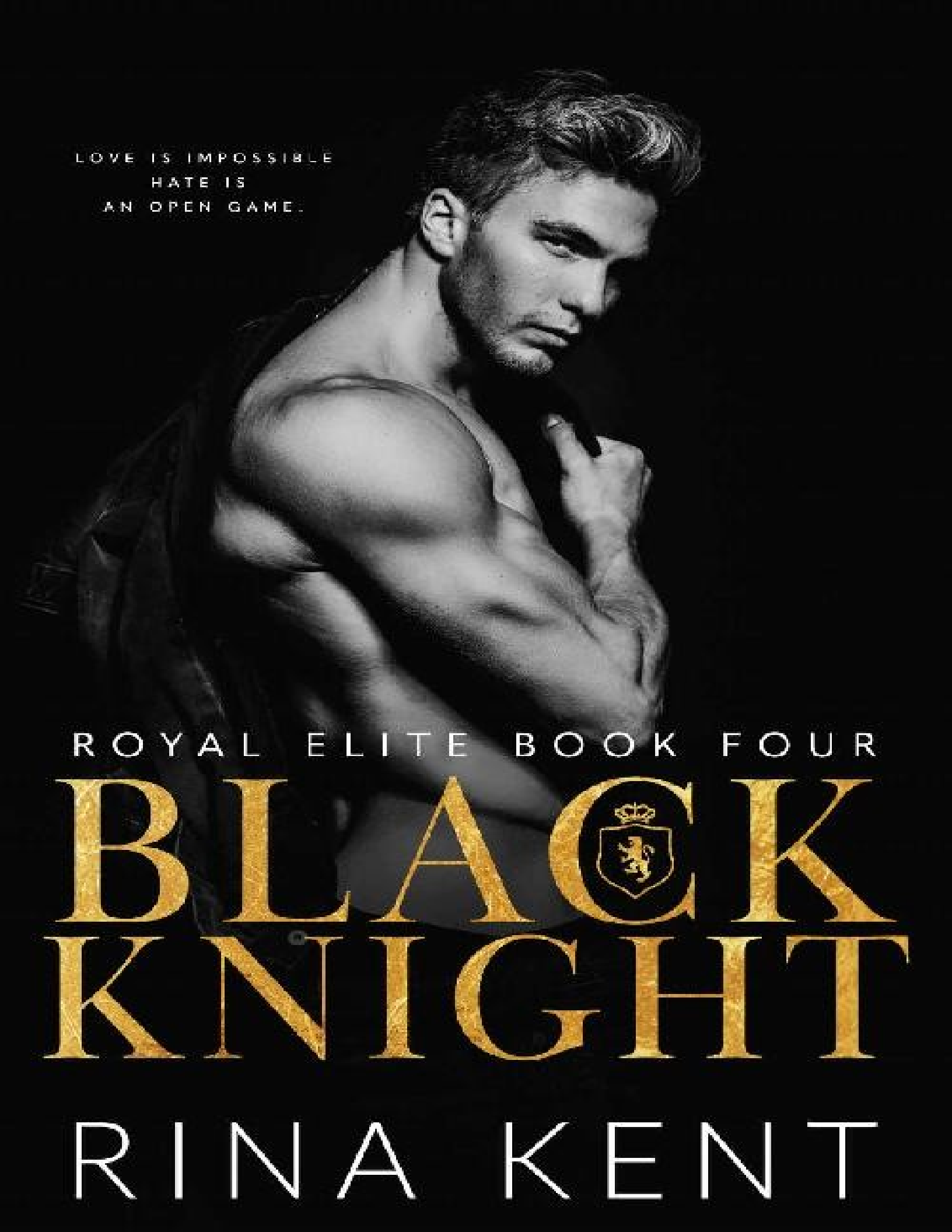

ROYAL ELITE BOOK FOUR

BLACK KNIGHT

RINA KENT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SİYAH ŞÖVALYE

KRALİYET ELİTLERİ DÖRDÜNCÜ
KİTAP

RINA KENT

Sana.
Evet, sana.
Sen
önemlisin.

AUTHORNOTE

Merhaba okuyucu dostum,

Kara Şövalye'nin bugüne kadarki en duygusal kitabım olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. İçimde derin bir yara açtı ve ben de kendimi tutmadım; ne içgüdüsel detaylar ne de akıl sağlığının bozulmasına dair grafik betimlemelerle. Kimberly ve Xander'a sadık kaldım ve onların hikayesini mümkün olan tek şekilde anlattım.

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil. Ancak bu kez durum farklı. Daha derin, daha sert ve duygusal açıdan çok daha korkutucu olabilir.

Bu kitap depresyon, yeme bozukluğu ve kesmeyi ele alıyor. Devam etmeden önce tetikleyicilerinizi bildiğinize inanıyorum.

Karakterlere sadık kalmak için *Kara Şövalye*'nin kelime dağarcığı, dilbilgisi ve yazım kuralları İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.

Kara Şövalye tek başına okunabilir, ancak Kraliyet Eliti dünyasını daha iyi anlamak için önce serinin önceki kitaplarının okunması tavsiye edilir.

Kraliyet Elit Serisi:

#0 Zalim Kral
#1 Sapkın Kral
#2 Çelik Prenses
#3 Twisted Kingdom
#4 Kara Şövalye

#5 Vicious Prince
#6 Acımasız İmparatorluk

Gelecekteki yayınlar hakkında haberler ve özel bir hediye için Rina Kent'in Bültenine kaydolmayı unutmayın.

B L U R B

Aşk imkansızdır. Nefret açık bir oyundur.

Kimberly

Bir zamanlar en iyi arkadaşımdı, şimdi ise en büyük düşmanım. Xander Knight yürek parçalayacak kadar güzel.
Gülünç derecede
popüler. Acımasızca
acımasız.
O bir şövalye ama kurtarıcılık yapmıyor.

Xander

Bir rüya olarak başladık, şimdi bir kabusa dönüştük.
Kimberly Reed acınacak derecede sahte.
Korkunç
derecede masum.
Gizlice siyah.
Saklanabilir ama benden asla.

P L A Y L I S T

Seni Görüyorum - MISSIO
Ghost- Badflower
Magic - Coldplay
Drink To Drown - Stand Atlantic
Hollow - Kiralık İkon
Shattered - Trading Yesterday
Under Your Spell - The Birthday Massacre
Therapy - All Time Low
Those Nights - Bastille
Zero - Imagine Dragons
Birds - Imagine Dragons
Green Eyes - Coldplay
Çin Prensesi - Coldplay
Say Something - A Great Big World & Christina Aguilera
The Reason - Hoobastank
Geçmiş Yaşam - Trevor
Daniel Kids - OneRepublic
Rescue Me - Thirty Seconds To Mars
Breathe Me - Sia
Someone You Loved - Lewis Capaldi

Çalma listesinin tamamını Spotify'da

bulabilirsiniz.

PROLOJİ-KİMBERLY

AGESIX

Bazen hikayeler başladıkları anda biter.

Büyükannem, yazları onunla Newcastle'da geçirdiğimde bana bunu söylerdi. En azından o zamanlar annemden uzak kalabiliyordum.

Bana nasıl baktığını.

Sanki benden nefret ediyormuş gibi.

Artık ninem yok. Beni buradan alıp götürecek ya da beni başka dünyalara götürecek hikayeler anlatacak kimse yok.

Prenslerin ve şövalyelerin olduğu dünyalar. Çok fazla sihirle dolu dünyalar, onları hayal ediyorum.

Dışarı çıkana kadar evin merdivenlerini tırıs tırıs iniyorum. Bugün güneş çok parlak, bahçeye ve çitlere parlak bir renk veriyor.

Kapıyı arkamdan kapatana kadar annemle babamın kavga sesleri beni takip ediyor. Artık kimse onları duyamaz, ne çalışanlar ne de komşular.

Ben bile.

Basamağa çöküyorum ve babamın bana daha önce aldığı fıstıklı dondurma çubuğunu yalıyorum. Silver tüm dondurmaların tadının aynı olduğunu söylüyor ama Silver bazen aptal olabiliyor. Antep fıstıklı dondurma en iyisidir. Yeşil, tatlı ve lezzetli.

Eğer bu kadar üzgün olmasaydım, evine gider ve Barbie bebekleriyle oynardım ama hiçbir yere gitmek istemiyorum.

Şunun dışında.

Bakışlarım ileride, bizimkinin karşısındaki devasa konağa takılıyor. Nana'nın hikayelerindeki şatolar gibi eski bir hissi var - şövalyelerin ve prenslerin yaşadığı şatolar. Oraya gitmek, kapıyı çalmak ve ondan dışarı çıkmasını istemek istiyorum.

Şövalyem.

Geçen hafta bu konuda anlaşmıştık - bundan böyle o benim şövalyem. Hatta kraliçenin yaptığı gibi onu bir bambu çubukla kutsadım.

Silver üzgün olduğumda umursamıyor ama o umursuyor. Çünkü o benim şövalyem. Her zaman beni gıdıklar ve ben kıkırdayana kadar bana şakalar yapar.

Nana'nın kitaplarındaki hikâyelerdeki gibi altın saçlı ve büyülü mavi gözlü çocuk.

Hala dondurmamı yudumlarken ayağa kalkıyorum ve bahçemizin kapısından çıkana kadar yavaş ama kararlı adımlarla ilerliyorum. Öğleden sonra olduğu için belki de Aiden ve Cole'la birliktedir. Belki de bugün benimle oynamak istemiyordur.

Çocukları bana tercih etmesinden nefret ediyorum.

Garaj kapıları tıslayarak açıldı ve ben donup kaldım. Kırmızı bir araba çıkıyor, önce yavaş, sonra çıkışta hızlanıyor.

Samantha Teyze.

Altın rengi saçları ve büyük mavi gözleriyle Nana'nın hikayelerinde kraliçe rolünü oynayan kişi o. Çok nazik ve sevecen.

Annemle babam kavga ettiğinde beni içeri davet eden ve bana atıştırmalıklar ve yiyecekler veren Samantha Teyze. Annemin vakti olmadığı için benimle oturup saçımı yapıyor. Bana annemin önemli bir işi olduğunu ve bu yüzden ondan nefret etmemem gerektiğini söylüyor.

Aynı zamanda şövalyemin annesi.

Yüzü boş, her zamanki sıcaklığı yok. Üzgün görünüyor ama ağlamıyor. Ya da belki de hiç üzgün değil. Kendini sanat atölyesine kilitleyip kimseyi görmek istemeyen annem gibi.

Tam ona el sallayacaktım ki arabasının peşinden koşan kişiyi fark ettim. Xander.

Okyanustan, gökyüzünden ve kitaplardaki sihirden çaldığı altın saçlı ve mavi gözlü çocuk.

Annesinin adını haykırırken gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. Tüm vücudu titriyor ama onu kovalamaktan vazgeçmiyor.

Bir saniyeliğine, tüm dünya donar. Bir an, zamanda sadece bir an. Bütün kötü şeylerin bir anda olması çok garip.

Nana da beni bir anda terk etti. Bir dakika önce bizimle oturuyordu ve bir dakika sonra kalbi durdu. Oradaydı, bana gülümsüyordu, bana dondurma veriyordu ve bana bir hikaye anlatıyordu ve sonra biricik büyükannem gitti.

Şimdi sadece ben, annem ve babam varız.

Sadece ben ve onların olmasından nefret ediyorum. Çünkü babam çok çalışıyor ve onunla fazla vakit geçiremiyorum. Ve annem... onun önünde var olamıyorum, ninemle olduğum zamanlardaki gibi.

O benim dünyamdı. Şimdi, hiçbir şeyim yok.

Orada durup Samantha Teyze'nin arabasının uzaklaşmasını ve Xan'ın kısa bacaklarıyla onun peşinden koşmasını izlerken göğsüm ağrıyor, tıpkı Nana gittiğinde olduğu gibi.

Kalbim kulaklarımda yüksek sesle ve sertçe atıyor. Xan'ın ağlamalarını ve çığlıklarını duymuyorum. Nana yere düştüğünde, gözlerini kapattığında ve hiç uyanmadığında benimkileri duyuyorum.

O an, asla geri getirilemeyecek bir şeyi kaybettiğimi biliyordum.

Hayatım sonsuza dek değişti. Tıpkı Xan'ınki gibi.

Arabanın bagajına vurur, ancak kırmızı araba fren yapmak yerine caddede hızlanırken yüksek bir ses çıkarır.

"Anne, gitme!" Xan onun arkasından koşuyor, parmak arası terlikleri sokağa çarpıyor. "Beni bırakma, lütfen. İyi bir çocuk olacağım. Söz veriyorum."

Sözleri birbirine karışıyor, gözyaşlarına karışıyor.

Ayaklarım kendi iradesiyle hareket ediyor, önce yavaş, sonra kırmızı arabanın arkasında Xander kadar hızlı koşuyorum.

Araba burun delikleri ve kırmızı boynuzlarıyla bir canavarı andırıyor ama ikimiz de durmuyoruz.

Hâlâ çığlık atıyor ve ağlıyor, sesi sokağın sessizliğinde yüksek çıkıyor. Ayakkabısı sağ ayağından kayıyor. Diğerini tekmeliyor ve asfalttaki küçük çakıl taşlarını umursamadan yalınayak koşmaya devam ediyor. Bir elimdeki dondurma erirken diğer elimle parmak arası terliklerini toplamak için bir an duruyorum. Yapış yapış olmaya ve ortalığı kirletmeye başlıyor ama Xan'ı takip ederken bırakmıyorum.

Acı çekiyor ve ben onun acı çekmesinden hoşlanmıyorum. Herkesin acı çekmesinden hoşlanmıyorum ama onun acı çekmesinden daha çok nefret ediyorum.

Tuz tadı alıyorum ve yanaklarımın da gözyaşlarıyla ıslandığını fark ediyorum.

"Dur, anne!" Xan sendeliyor ama kendini yakalıyor ve koşmaya devam ediyor. Çıkardığı sesler soluk soluğa ve o kadar gırtlaktan geliyor ki, sanki bir hayvanın nefes alışını andırıyor.

Araba köşede kayboluyor. Xan durmuyor. Samantha Teyze ve canavar arabası ortadan kaybolduğunda bile koşmaya devam eder.

Gözden uzak.

Mahallemizin bitişiğindeki uzun yolda sadece ikimiz olduğumuzda bile.

Ayağı takılıyor ve öne doğru yuvarlanıp dizlerinin üzerine düşüyor, o kadar yüksek sesle ağlıyor ki her sesi iliklerime kadar hissediyorum.

"Muuuum!"

Ona doğru koşuyorum ama biraz uzakta durup parmak arası terliklerini göğsüme bastırıyorum. Sonra yavaşça, çok yavaşça, çömelip her iki ayağına da giydiriyorum. Derisi kirlenmiş ve bir tanesinde küçük parmağını kanın kapladığı bir kesik var.

"G-Yeşil?" Gözlerini doldururken parlayan yaşların arasından bana bakıyor.

Xan bana Yeşil der çünkü bu benim en sevdiğim renktir. Diğer kızların pembe yatak odaları varken, benim yeşil bir yatak odam var.

"Annem gitti." Burnunu çekiyor.

Gülümsemeye zorladım. "Geri gelecektir."

Bu bir yalan. Nana'nın ben uyuduktan sonra geleceğini de söyledim ama uyandığımda hala orada değildi.

Yetişkinler gittiklerinde geri gelmezler.

"Yapmayacak! Beni ve babamı artık istemediğini söyledi." Benden uzaklaşarak ağlamasını durdurmaya çalışsa da alt dudağı titriyor.

"Xan..." Bir elimi ona uzatıp gözyaşlarını kolumla siliyorum. Bir an için, gözyaşları daha şişman ve hiç bitmeyen bir hal alırken bana izin veriyor.

Dondurma şimdi yere damlıyor ve normalde hepsini yiyip bitirirdim ama tüm dikkatim Xan'da ve hıçkırıklarına engel olamıyor.

Nana için ağlamayı asla bırakamayacağımı da düşündüm. Kitaplarından birindeki prenses gibi ağlayacağımı ve gözyaşlarımın beni öldüreceğini.

Ama sonunda bıraktım.

Babam hiçbir şeyin kalıcı olmadığını söyler. Her şey değişir.

Yanılıyor. Xan ve ben asla değişmeyeceğiz. Ben her zaman onun Green'i olacağım, o da benim şövalyem.

Sonunda resmileştirdik.

Xan elini omzuma koyup beni itiyor, sonra gözlerini yere dikiyor. "Git buradan, Yeşil."

"Hayır."

Bana baktı. "Hayır mı?"

"Seni yalnız bırakmak istemiyorum. Nana öldüğünde beni terk etmedin."

Yavaşça bana dönerek dikkatle beni izliyor, yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülürken sarı kaşları kıvrılıyor. "Neden ağlıyorsun?"

Burnumu çekiyorum, elimin tersiyle yüzümü siliyorum, onun gözyaşlarını benimkilere karıştırıyorum. "Çünkü ağlıyorsun."

"Ağlama, Green."

"*Sen* ağlamazsın." Burnumu çekiyorum.

Hıçkırıyor. "Ağlamandan nefret ediyorum."

"Ağlamandan ben de nefret ediyorum." Yaklaşıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum, eriyen dondurmalı olanı uzak tutuyorum ki onu da mahvetmeyeyim.

Şövalyem güzeldir ve zırhında kir olamaz.

Xan kollarını belime doluyor, yüzünü boynuma saklıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyor. O kadar sert hıçkırıyor ki, titreşimlerini tenimde hissediyorum.

Ben de ağlıyorum, çünkü onun acısı artık benim acım gibi geliyor. Onun acısı o kadar gerçek ve yakın ki, sanki acı çeken o değil de benmişim gibi.

Nana gittiğinde, ben ağlarken Xan bana sarıldı. Ben uyuyana kadar yanımdan ayrılmadı.

Şimdi, acısı geçene kadar ona sarılacağım. Gülümseyip bana o güzel gamzelerini gösterene kadar.

"Yeşil..." Boynumda burnunu çekiyor. "Beni asla terk etmeyeceğine söz ver." "Asla. Sen benim şövalyemsin, unuttun mu?"

Başını sallıyor.

"Bugünden itibaren, biz biriz." "Biz biriz."

1

K I M B E R L Y

I Yeterince iyi değilim.

Asla yeterince iyi olamayacağım.

Kelimelerin boğucu bir sis oluşturana kadar kafanızda dönüp durduğu o hissi bilir misiniz? Düşünebildiğiniz ve nefes alabildiğiniz tek şey onlar olana kadar?

Sabah uyandığınızda, sanki hayat boyu yoldaşınızmış gibi yavaşça etrafınızda yoğunlaşırlar.

Onlar uyandığınızda aklınıza gelen ilk ve uyuduğunuzda aklınıza gelen son düşüncedir.

üz
eri Yıllardır böyle hissediyorum.
nd İşte benim savaşım böyle başlıyor ve her gün, *bugün değil* diyorum.
e. "Kimmy!" Küçük kardeşim beni sürüklerken küçük bir el beni çekiyor İlkokulun girişine doğru.

Kirian artık belime kadar geliyor. Ütülenmiş üniformasının omzunda elimle düzelttiğim bir kırışıklık var.

Güneşin öptüğü sarı saçları kısa bir çanak kesiminde ve bununla gurur duyuyor çünkü bu 'şey'. Parlak kahverengi gözleri o kadar parlak ki, neredeyse içinden dünyayı görebiliyorsunuz. O kadar saf bir dünya ki, onu seri üretip özgürce dağıtmak istersiniz.

"Ne oldu, Kir?" Ben soruyorum.

"Bana peynirli makarna yapacaksın, değil mi?"

dedim. "Yapamam. Geç saate kadar okulum var."

Suratını asıyor, eli elimde gevşiyor. Dünyada nefret ettiğim bir şey varsa, o da yüz hatlarındaki kıvılcımı öldürmektir.

"Marian bunu senin için yapacak," diye pazarlık ettim.

Kir temizlikçimizi çok seviyor ve ben yokken onunla vakit geçiriyor.

"Mari'yi istemiyorum. Senin yapmanı istiyorum."

"Kir..." Önünde çömelerek yürümesini durduruyorum. "Seninle kalmaktan daha çok istediğim bir şey olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Başını telaşla sallıyor. "Geçen gün ortadan kayboldun."

Alt dudağım titriyor ve kendimi toparlamak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Her gün bu yüzden uyanıyorum, bu yüzden o sisle savaşıyorum, bu yüzden duşa giriyorum ve sonra üniformamı giyiyorum.

İnsanlar bu düşünceler derine indiğinde hiçbir şeyin onları durduramayacağını söylüyor. Terapiye ihtiyacın var, ilaçlara ihtiyacın var, her şeye ihtiyacın var.

Sadece kocaman gözleri ve küçük dudaklarıyla bu küçük adama ihtiyacım var. Sabahları görmeye çalıştığım ilk şey onun yüzü. Gözlerimi açar açmaz duymak istediğim tek şey onun sesi.

Kirian benim özel hapım. Benim mutluluk hapım.

Ama geçen hafta görmemesi gereken bir şey gördü. Daha doğrusu buna tanık oldu ve uyandığımda onu yatağımın dibinde ağlarken, bana sarılmış ve onu bırakmamam için yalvarırken buldum.

"Bu bir daha asla olmayacak, benim küçük maymunum."

"Ya öyleyse?" Gözlerini açarken alt dudağını öne doğru itiyor. "Ya sen ortadan kaybolursan ve ben annemle kalmak zorunda kalırsam?"

"Asla, Kir." Onu kendime çektim ve sarıldım. "Asla ve *asla* seni annemle yalnız bırakacağım. Anladın mı?"

Benden uzaklaşıyor ve küçük parmağını uzatıyor. "Pinkie yemin eder mi?"

"Pinkie yemin ederim, bebeğim." Benimkini onunkinin etrafında kıvırıyorum.

Söz verdiğinden emin olur olmaz, itip kakıyor ve suratını asarak bana bakıyor. "Ben bebek değilim."

"Sen benim küçük bebeğimsin. Bunu kabullen."

"Her neyse." Gözlerini bir kez daha açıyor. "Eve erken mi geleceksin?"

Cidden, uğruna suç işlemeye hazır olduğum bir köpek yavrusu bakışı var. Ayağa kalkıp saçlarını karıştırıyorum. "Tamam. Deneyeceğim."

"Yaşasın!" Bacaklarıma sarılıyor. "Seni seviyorum, Kimmy!"

Sonra sırt çantasının kayışlarını tutarak okul yönünde koşmaya başlıyor.

"Ben de seni seviyorum!" Arkasından bağırıyorum. "Kaçma."

İçeri girdiğinden emin olur olmaz arabama geri dönüyorum. Diğer çocuklar ailelerinin araçlarından iniyor ve okula gitmeden önce onları öpüyorlar.

Ne Kir ne de ben hayatımız boyunca böyle bir sahne yaşamadık. Muhtemelen bugün kardeşini süren tek kardeş benim.

Böyle zamanlarda, annem için beslediğim kırmızı bulutlar tutkuyla patlıyor.

Kendim umurumda değil, ama Kir'i de istenmeyen, bir hata, kırık bir prezervatif olduğuna inandırmaya hakkı yok.

En azından babam deniyor. Tüm erken çocukluk anılarım beni yatağa yatırması ya da uyurken bana sarılmasından ibarettir. Ayrıca üşüttüğümde beni her zaman emziren de odur.

Asla anne.

Babam sadece meşgul bir adam ve evde pek bir fark yaratacak durumda değil.

Onun aramaları artık pek yeterli değil.

Kir'in okulundan çok uzakta olmadığı için Royal Elite School'a - ya da RES'e - rekor sürede varıyorum.

Otoparkta aynadaki yansımama bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bunu yapabilirim.

Kir için.

Yeşil tellerle iç içe geçmiş kahverengi saçlarımı çeviriyorum - ya da muhtemelen tam tersi, daha çok yeşil, daha az kahverengi. Ne? Bu rengi seviyorum. Açık yeşil gözlerle doğduğum için şükrediyorum. Yeşil koleksiyonuma eklenecek bir şey daha.

Tamam, bu benim kafamda bile biraz yanlış geldi.

Arabamdan çıkıyorum, sırt çantamın askılarını tutarak RES'in devasa girişine doğru ilerliyorum. Royal Elite School'un on devasa kulesi ve ortaçağa kadar uzanan görkemli bir binası var.

Altın aslan ve kalkan logosu, bu yerin görkemli gücüyle ilgilidir.

Zengin ve nüfuzlu kişiler çocuklarını bu okula göndererek topluma daha kolay kabul edilmelerini sağlarlar. Ne de olsa Birleşik Krallık'taki politikacıların, parlamento üyelerinin ve diplomatların çoğu bu okulun koridorlarında yürümüştür - babam da dahil.

Şimdi Brüksel'de Avrupa Birliği ile yakın çalışan ünlü bir diplomat ve bu nedenle onu neredeyse hiç görmüyoruz. Belki de ülke AB'den ayrıldığına göre artık her şey değişecek.

Ama kendini başka bir yere atmanın bir yolunu bulacağından eminim. Sanki bizimle ya da annemle olmak istemiyor gibi.

Normalde bu koridorlarda yanımda en iyi arkadaşım Elsa ile yürürdüm, ancak geçirdiği kaza ve kalp rahatsızlığı komplikasyonları nedeniyle şu anda evinde dinleniyor. Bu arada, benden nefret eden ya da ben yokmuşum gibi davranan insanlar arasında tek başımayım.

Tanıdık yumruklar başlıyor.

"Şimdi de kendini güzel mi sanıyor?" "Bir kere şişman olan her zaman şişmandır, Kimberly."

"Şu kalçalara bak."

"Elsa'nın küçük kaltağı."

Sözleri derimin altına sızdıkça derim karıncalanıyor. Onları duymamazlıktan gelmeye çalışıyorum ama tıpkı sis gibi, görmezden gelmek imkansız. Her saniye çoğalıyorlar, artıyorlar ve kafamı bu düşüncelerle dolduruyorlar.

Acı gibi tadı olan ve asit gibi yakan gri olanlar.

Kimse seni umursamıyor.

Sen bir hiçsin. Kesinlikle bir hiçsin.

Sınıfa doğru mesafeyi kısaltırken başımı sallıyorum. Bana ulaşamayacaklar.

Bugün olmaz, Şeytan. Git o küçük deliğine gir.

Burası üç yıldır benim okulum ama bir kez olsun kendimi buraya ait hissetmedim.

Birkaç gün önce on sekiz yaşıma girdim ve doğum günümü Elsa'nın hasta yatağında, yanımda Kir ve Skype'ta babamla birlikte kutladım.

Kaç yaşında olursam olayım, bu koridorlarda yürümek, kötü niyetli ağızlarından çıkan her kelimede bıçakların bana saplanmasına izin vermek asla kolay olmuyor.

Acaba beni bir iz gibi takip eden kanı görüyorlar mı yoksa bir tek ben miyim?

Parmaklarım bileğime doğru yılan gibi kıvrılıyor, sonra elimi hızla yanıma bırakıyorum.

Kir için, zihnimde mantrayı tekrarlıyorum. *Bunu Kir için yapıyorsun.*

Eğer iyi bir üniversite kazanır ve burs alırsam, özel bir yurtta kalmaya param yetecek ve Kir'i de yanımda götürebileceğim, çünkü üniversiteye girdikten sonra onu annemle bırakmamın imkanı yok.

Etrafımdaki sesler bulanıklaşmaya başlıyor ve bir ayağımı diğerinin önüne koyarken başımı kaldırıyorum.

Onlar bir hiç.

Onlar sadece sisin bir dallanıp budaklanması ve ben her zaman o lanet sisi yenerim.

Bir kez hariç.

Tamam, iki kez ve Kir bunlardan birine tanık oldu. "Kıt, sikik."

O sesle birlikte ayaklarım kendiliğinden durdu. Rüyalarımdan çıkmayan o güçlü, alçak ses.

Ve kabuslarım.

Tamam, kabuslarım rüyalarımdan daha fazla.

O zalim ses beni kurtarabilecekken defalarca hayatıma son verdi. Ona tutunmama izin vermek yerine, beni ölüme terk etti.

O ses sadece kabusların bir parçası değil, başlı başına bir kabus.

Başımı kaldırdığımda dünyanın dengesi bozuluyor. Kendime sürekli yerçekiminin var olduğunu ve gerçekten düşmeyeceğimi hatırlatmam gerekiyor.

Önemli olmadığını. Yedi yıl önce o gün önemi kalmadı.

Ama belki de sadece kendimi kandırıyorum, çünkü onu her gün görsem de - daha doğrusu ondan kaçsam da - görüşü asla daha tanıdık, daha kolay ya da daha normal olmuyor.

Ama Xander Knight'ın normal bir yanı yok. Seçkinlerin bir parçası olmak için doğmuş, diğerlerini çizmeleri altında ezen ve hasara dönüp bakmayanlar. Arkalarında kaos ve kalp kırıklığı bırakan krallardan biri.

RES'in dört atlısının bir parçası, futbol takımının as forveti ve rakibin savunmasını yok etme yeteneği nedeniyle Savaş lakabıyla anılıyor.

Ve o bir savaş. Xander, geldiğini asla göremeyeceğiniz türden bir savaş ve gördüğünüzde de artık çok geç.

Sizi çoktan pençesine aldı ve içten dışa doğru yok etti.

Altın sarısı saçları arkaya doğru taranmış ama yanlardan modaya uygun bir şekilde kısa bırakılmış, bu da onun genel zalimliğine katkıda bulunuyor. Gençken, gözlerinin mavisini okyanus ve gökyüzünden çaldığını düşünürdüm.

Eminim yapmıştır, çünkü o sadist bir hırsız.

Eskiden beni gördüğünde aydınlanan uysal mavi, şimdi uğursuz bir renge bürünüyor.

Xander'ın güzel olduğunu söylemek sadece yüzyılın değil, tüm genel çağın yetersiz bir ifadesi olacaktır. Bunun tek nedeni toparlanmış sarışın görünümü değil - yüzü modellere, tanrılara ve genel olarak ölümsüzlere ait. Yüzü keskin kesimli ve hafif kirli sakalları cazibesine cazibe katıyor.

Okuldaki herkes gibi ben de o güzelliği görürdüm. Evimin basamağında durur ve kendimi çimdiklerdim, onun gerçekten benim arkadaşım - şövalyem - olduğunu ve beni birlikte oynamaya çağırdığını söylerdim.

Şimdi, tamamen farklı birini görüyorum. Kindarlık, nefret, yok etmeye çalışan bir savaş tanrısı görüyorum.

Eskiden en iyi arkadaşımdı. Şimdi, o bir yabancı.

Bir zorba.

Bir düşman.

Xander'ın az önce kovaladığı çocuk başını eğip köşeye çekiliyor. Atlıların bir parçası, Elitler'in as forveti ve bir bakanın oğlu olmak ona dikenler ve siyah dumanla dolu bir taç giyme hakkı veriyor.

Yine de buradaki herkes onun otoritesine boyun eğiyor. Eğer o çocuktan emeklemesini isteseydi, soru sormadan yere düşerdi.

Xander işaret parmağının üzerinde bir futbol topunu döndürüyor, diğer eli pantolonunun cebinde, sabit ve kararlı adımlarla bana doğru yürüyor. Bakışlarımı ondan ayırmıyor, her hareketini izliyor ve ciğerlerime hava çekmeye çalışıyorum. Neden beni iteceğini, daha doğrusu tekmeleyeceğini düşündüğümü bilmiyorum.

Yeni bir şey olduğundan değil. Zorbalık yıllarımda bana daha kötüleri de yapıldı - şişman utandırıcı sözler, boya dökülmesi, alaycı itiraflar, hepsi.

Xan'ın bana dokunacağını düşünmek aptalca. Hiç

dokunmadı. Bir kere bile.

Üniformanın mavi ceketi geniş omuzları ve kaslı göğsü üzerinde uzanıyor. Onunla ilgili her şey kaslı, yani. Futbol kalçaları da dahil, *özellikle* futbol kalçaları.

Ne zaman olduğunu bilmiyorum. Tamam, bu bir yalan. Fiziğinin gelişimi tam olarak Royal Elite Junior - önceki okulumuz - ile Royal Elite School arasındaki yaz aylarında başladı.

Sorumluluk reddi, etrafımdaki pek çok şeyi fark ediyorum. Bu sadece onunla ilgili değil. Annemin benim için ayağa kalkmayacağını fark ettiğimden beri

kendi başıma, birçok hayatta kalma yöntemi öğrendim. Bunlardan en önemlisi: çevremden haberdar olmak.

Hoşuma gitse de gitmese de Xander her zaman yakın çevremin bir parçası oldu ve bu yılın sonuna kadar da olmaya devam edecek. Sonra, bu şehirden gittiğimde, her şey bitmiş olacak.

Nefes al. Sadece birkaç ay daha. *Nefes ver.*

"Davetiye mi bekliyorsun? Kıt, Berly."

Sesi hafif, ama alt tonunda hafif bir şey yok. Çocuğa benim iyiliğim için ortadan kaybolmasını söylemediğini biliyorum. Xander benim için ayağa kalkmıyor ve benim adıma başkalarını azarlamadığı da kesin.

Eski ben olsaydım, başımı öne eğip ağlayarak kaçardım ve başkalarının utancıma tanık olmasını istemediğim için karanlık köşelerde burnumu çekerken onun alaycı kahkahaları beni takip ederdi.

Ancak, bir şey değişti. Ben değiştim.

Ben değiştim.

Uyandığımda Kir'i bana sarılmış ve ağlarken bulduğumdan beri önemli bir sonuca vardım. Bu dünyada hayatta kalmak istiyorsam, küçük kardeşimle kalmak ve onu annemizden kurtarmak istiyorsam, hayatımı kendi ellerime almak zorundayım.

Kendi hikayemde ikincil bir rol oynamaktan bıktım.

Xander Knight gibilerin beni ezip geçmesine izin vermekten bıktım. Lanet bir korkak gibi köşelerde ağlamaktan bıktım.

Elsa'nın her zaman yaptığı gibi omuzlarımı geriye itiyorum ve bakışlarıyla yüz yüze geliyorum. "Yer var."

Tamam, sesim daha yüksek olabilirdi, ama sakin, yani bu da var. Bebek adımları.

"Az önce ne dedin sen?" Sanki konuştuğuma inanmıyormuş gibi gözlerinden birini kısıyor.

Xander'a cevap vermem. *Asla*. Ya kaçarım ya da dediğini yaparım. Eğer yaparsam, bir gün beni affedebileceğini düşünmüşümdür hep. Bir gün, eskiden en iyi arkadaş olduğumuz zamanları hatırlar.

Ama aptallık ettim.

O zamanlar sadece benim için var. O zaten onları temizledi, ben de aynısını yapabilirim.

"Beni duydunuz." Koridorun geri kalanını işaret ediyorum. "Orada bir oda var. Kullanın."

Kıkırdıyor, sesi kuru ve esprisiz, sırtım geriliyor. "Az önce bana emir mi verdin Berly?"

Bu isimden *nefret* ediyorum. Nefret ediyorum.

Bu bir alay, hem de acımasız bir alay. Bana Yeşilim diyen çocuk çoktan gitti. Bana tekrar öyle demesini istediğimden değil, ondan iğrendiğimi söylediğinde bu hakkını kaybetti. Diğer tüm öğrencilerin bana zorbalık yapmasına seyirci kaldığında da bu hakkını kaybetti.

Bir numaralı destekçim olmaktan çıkıp bir numaralı işkencecime dönüştüğünde bu hakkını kaybetti.

Yine de bana ilk adımla hitap etmesini isterdim. Bir omzumu kaldırıyorum. "Nasıl istersen öyle de."

Yanından geçmeye başlıyorum ama topu çevirmeyi bırakıp yüzüme doğru itiyor ve beni durmaya zorluyor. "O kadar hızlı değil."

Omurgamda bir titreme hissederken bile içimden bir nefes kaçıyor. Ona bu kadar yakın olmak, neredeyse nefesindeki nanenin kokusunu almak ve zengin okyanus kokusu beni itiraf etmek istemediğim bir şekilde sarsıyor.

Ya da deneyim.

"Ne istiyorsun, Xander?"

Kaşları çatılır ve topu sıkıca kavrar. "Birincisi, tavırlarını bırak. İkincisi, lanet olası adımı söyleme."

"O zaman yoluma çıkmayı bırakmaya ne dersin?" Tersledim, sonra alt dudağımı ısırdım.

Kahretsin.

Onu tersledim. Bu ilk kez oluyor olmalı... yani, hiç. Bunu yaptığımı hiç hatırlamıyorum, çocukken bile. Yüzü bir anlığına sertliğini kaybettiğinde o da şaşırmış görünüyor.

Misilleme yapmanın - ve beni incitmenin - bir yolunu düşünemeden önce yanından geçip sınıfa doğru ilerliyorum. Ama koşmuyorum. Hayır, adımlarımı kontrol altında tutuyorum.

Bugünden itibaren Xander Knight beni kaçarken ya da ağlarken görmeyecek. Bu yüzleşme sadece bir başlangıç.

Savaşımızda yeni bir mücadele başladı.

Ve bu sefer kazanan ben olacağım.

2

K I M B E R L Y

Öğle yemeğimi tuvalete fırlattım, gurultu sesi etrafımda berbat bir senfoni gibi yankılandı.

Bazı kemanların çıkardığı o bozuk sesi biliyor musunuz?

Evet, ben de. Babam ve annem klasik müzikle ilgileniyorlar - bir konserde tanışmışlar. Şok edici. Ben punk ve alternatif rock tercih ederim. Ç o k teşekkür ederim.

Her neyse, zihnimi kusma sesi yerine en sevdiğim şarkılarla dolduruyorum. Buna asla alışamıyorsunuz, ne parmağınızı boğazınıza sokma kısmına ne de kusma kısmına; her zaman iğrenç. Bunu her yaptığımda, sanki örümcekler kıllı bacaklarıyla derimin üzerinde geziniyor ve arkalarında çöp izleri bırakıyormuş gibi hissediyorum.

Midem hiçbir şey kalmadığını bildiren o çukur sesi çıkardığında tabureden iniyorum. Burada kimse yok, olmaması gerektiği gibi.

Bunu sadece dersten hemen önce, herkesin içeride olduğundan emin olduktan sonra yapıyorum. Bu yüzden bazen geç kalıyorum, sonra da başım ağrıyormuş gibi yapıyorum. Görünmez olmak kolay, ama tamamen yok olmak biraz zor. Eğer bir hayalet olsaydım, her gün bu zahmete katlanmak zorunda kalmazdım.

Gün.

Hani şu umumi kızlar tuvaletinde kimsenin olmadığından emin olma kısmı. Eğer etrafta biri varsa, RES'in arka bahçesindeki çöp kutusuna kusuyorum ve buraya sadece dişlerimi fırçalamak için dönüyorum.

Ağzımı yıkamayı bitirir bitirmez aynadaki yansımama bakıyorum.

O yüz de bir kabus.

Aslında, bu en kötü kabus. Artık perişan olmayacağını düşündüğüm o yanaklar, bluzuma göre çok küçük görünen o göğüsler. Bolca çatlak izi olan sarkık kollarım. Her yerdeler - çatlaklar yani - kollarımın alt kısmında, karnımda ve kalçalarımda.

Her yerde.

Onlardan nefret ediyorum ve bu lanet vücuttan nefret ediyorum. İçinde kendimden nefret ediyorum. Keşke öğle yemeğimi kusmak dışında onu içten dışa doğru patlatmanın bir yolu olsaydı.

Bir düşünce bilinçaltıma saldırıyor.

Yumruğumu o aynaya vurmak, onu parçalara ayırmak, sonra bir cam parçası alıp -

Hayır.

Hayır,

hayır!

Başımı çılgınca sallıyorum ve bileğime dokunma dürtüsüne direnerek iki yanağımı da tokatlıyorum.

Kir için, Kir için buradasın.

Çantamı kapatırken tuvaletten çıkarken adımlarım sert ve kararlı.

Bir sonraki dersime geç kaldım. Ya da daha çok, bir dakika içinde geç kalacağım. Herkes yerleştikten sonra kızların odasında olmanın dezavantajı bu.

içinde.

Koridorda koşarken bir kol omzuma dolandı. Çünkü Xander'ın intikam için döndüğünü düşünerek bir an donakaldım.

Sabahtan beri beni görmezden geliyor, ama herkesten daha iyi biliyorum ki Xander Knight sizi görmezden geliyorsa, bu bir lütuf olarak gizlenmiş bir felakettir.

İçime çektiğim nefesi bırakıyorum ve o olmadığını fark ediyorum. Bu kadar güçlü kokmuyor ya da bu kadar sert hissetmiyor - nasıl hissettiğini bildiğimden değil.

Ve evet, Xander'ın nasıl koktuğunu biliyorum. Bunun tek sebebi çevremle bağlantı kurma yeteneğim, hatırladın mı?

"Sen de mi geç kaldın, Kimmy?"

Ronan'a gülümsüyorum, bu sabah Kir'e verdiğimden beri ilk gerçek gülümsemem.

Ronan Astor, o da atlılardan biri ve muhtemelen bu okulda Elsa dışında müttefikim olabilecek en yakın kişi.

Çocuksu bir çekiciliği var, kahverengi saçları hafif kıvırcık ve derin, zengin kahverengi gözleri, yapım aşamasında bir playboyun ipuçlarını veriyor. Üstünü çizin, o zaten bir playboy. Oh, ve o gerçek bir aristokrat.

Gururlu burnu bunun açık bir kanıtı.

Fark ettiğini sanmıyorum ama burnu bir kıta öteden asaleti haykırıyor.

"Kendi adına konuş." Yan tarafını dürtüyorum. "Sabah gelmedin."

"Önemli bir toplantım vardı."

"Yani dünkü parti yüzünden mi uyudun?"

"Hey! Partiler önemli toplantılardır, Kimmy. Sana bunu öğreteceğim... diğer şeylerin yanı sıra." Sırıtıyor. "Bekle ve gör."

"Hayır, teşekkürler."

"Evet, ama bana henüz teşekkür etme." Kaşlarını sallıyor. "Daha sonrası için ödeme önerilerim var."

"Neden hoşuma gitmeyecekmiş gibi hissediyorum?"

"İnan bana, yapacaksın." Sınıfa doğru yürürken beni yanına yaklaştırıyor.

Hiçbir öğrenci Ronan'ın önünde bana bir şey söylemeye cesaret edemiyor. Aiden ve Cole kadar düşünceli ya da Xander gibi popülerlik manyağı olmayabilir ama Ronan'ın da RES'te tahtı var.

Tacı biraz daha yaklaşılabilir, hatta dokunulabilir. O bir

prens ve oldukça da çekici.

Elites'in maçlarından birinde beni gördü diye ilk bana gelip arkadaş olmaya karar vermesine hala inanamıyorum. Oh, ve tüm partilerine davet edildiğimi duyurdu. Bu partiler efsanevi ve sınırlı girişe sahip, bu yüzden ilk başta bunun Xander'ın benimle dalga geçmek için yaptığı başka bir plan olduğunu düşündüm.

Ancak aylar geçti ve Ronan sırtımı yaslayabileceğim bir kaya olmaya devam ediyor. Eğer berbat bir oyun olduğu ortaya çıkarsa, bir daha asla geri dönmeyebilirim. Aslında Ronan'dan gerçekten hoşlanıyorum. Dışa dönük ve komik biri ve istenmeyen tüm ilgiyi her zaman uzaklaştırıyor.

Ve bazen, sis bile.

Sınıfa girdiğimizde dün aldığı otun türü hakkında ayrıntılara giriyor.

"Sana söylüyorum, Kimmy." Kulağıma fısıldamak için eğiliyor ve beni ilk masada durduruyor. "Bu bok bulut dokuz seviyesindeydi. Denemek ister misin?"

Gözlerim büyüdü. "Okuldayız." "Bir

oda bulun," diyor sınıftan biri.

İşte o zaman içinde bulunduğumuz durumun farkına varıyorum. Ronan bir kolunu omzuma dolamış, dudakları dudaklarıma yaklaşırken ben tamamen onun yanına yapışmışım.

Kulak. Dışarıdan bakınca çok samimi görünüyor.

Ama Ronan'dan bunu duymaya alıştığım için artık durup düşünmüyorum.

"Bu harika bir fikir." Ronan parmaklarını sesin geldiği yöne doğru şıklatır.

Gümüş. Tabii ki bunu söyleyecekti.

Bir zamanlar yakın olduğumuza inanamıyorum. Şimdi, o egzotik bir tanrıça, model bir vücuda ve zehirli bir ağza sahip acı verici bir şekilde güzel ve aynı zamanda birinci sınıf bir öğrenci. Basit bir sürtük.

Bir zamanlar arkadaşım olan. Nana öldüğünde bana sarılan ve en sevdiği Barbie bebeklerinden birini veren.

Hayatımın o dönemi çok doluydu ve sonra bir anda boşaldı.

"Gidip bir oda tutalım, Kimmy." Ronan bana muzipçe gülümsüyor. Şakayla karışık yanına vurdum.

Ama onu diğerlerini tanıdığım kadar uzun süredir tanıyor olsaydım, onunla ilişkimin nasıl olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ronan sadece önceki okulumuzda dört atlıya katıldı. Belki o da beni çocukluğumuzdan beri tanısaydı mesafeli davranırdı.

"Herkes yerine otursun." Bayan Stone'un sesi arkamızdan geliyor ve ben Ronan'dan uzaklaşarak sınıfın ön tarafına yerleşiyorum. Genellikle Elsa ya da üvey kardeşlerinden biri yanımda olurdu ama şimdi sadece ben varım. Ronan arkada oturmayı ve huzur içinde uyumayı tercih ettiği için dışarıda.

Yerleşirken, çevresel görüşümde bir hareket dikkatimi çekiyor. Xander.

Pencerenin yanında, bir kitabı tutarken kulağına bir şeyler söyleyen Cole'un önünde.

Tüm konsantrasyonu bende olduğu için dinlemiyor gibi görünüyor. Yine de boş, sanki bana gerçekten bakmıyormuş gibi.

Ama öyle.

Bakışlarını tenimde ya da yüzümde değil, ruhumun derinliklerinde hissedebiliyorum.

Beni işgal ediyor ve dokunmaması gereken yerlerime dokunuyor.

Arkamı dönüyorum ve kızarmış yanaklarımla savaşarak koltuğuma yığılıyorum. RES'teki son yılımda neden dört atlıyla aynı sınıfta olmak zorundaydım ki?

Her derste Xander'ın yüzünü görmek zorunda kalmadan neredeyse hayatta kalıyordum.

Bayan Stone bir sınavdan bahsediyor ama ben bir türlü onun söylediklerine konsantre olamıyorum. Zihnim arka masalara gidip geliyor, orada birinin beni izlediğini hissediyorum.

İstenmeyen ilgiden dolayı ensem karıncalanıyor ve sanki bu rahatsızlığımı giderecekmiş gibi koltuğumda kıpırdanıyorum.

Buruşturulmuş bir kâğıt parçası yanıma düşmeden önce koluma bir şey çarpıyor. Saçlarımın gözlerimi kapatmasına izin vererek arkama baktığımda Ronan'ın sırıtışıyla karşılaşıyorum.

Xander'ın hemen yanında oturuyor, Xander da elindeki kalemi ölümüne sıkıyor. Ronan iki bacağını önüne uzatmış, işaret ve orta parmağının arasında siyah bir kalem çeviriyor. Kaşlarıyla kâğıdı işaret ediyor.

Xander'a kısa bir bakış atıyorum ama o Bayan Stone'a odaklanmış durumda. Yüz ifadesi nötr ama omuzları kaskatı. Neden bu kadar gergin?

Kâğıdı aldıktan sonra dikkat çekmeden açıyorum. Ronan'ın dağınık el yazısıyla yazılmış bir karalama ve üstünde gülen bir emoji var.

"Dünyaya gülümseyerek bir orta parmak gösterin.

Ben de ona bakıyorum ve o göz kırpıyor. Dudaklarım içgüdüsel olarak bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Xander'ın sert bakışları Ronan'dan bana kayıyor ve orada kalıyor.

Benden.

Ne dalgalanıyor ne de başka tarafa bakmaya çalışıyor. Beni korkutmaya çalışıyor, bu yüzden göz temasını kesen ve etrafımda olduğu her zaman yaptığım gibi sinen ben olacağım.

Eğer bakışlar beni kesip açabilseydi, şu anda en keskin bıçak Xander'ınki olurdu.

Ama unuttuğu bir şey var. Onun savaşı artık beni korkutmuyor. Sisten ya da Kir'in hayal kırıklığına uğramış bakışlarından ya da onu yalnız bırakacağımı sandığında küçük gözlerindeki korkudan daha kötü olamaz.

Bu yüzden gülümsemeye devam ediyorum. Ronan'a, Xander'a değil.

Beni yavaş yavaş kıranlara, beni bu acınası insan kabuğuna dönüştürenlere öfke kusuyorum.

Kırılma noktamı ateşlemekten zevk alan ve düşerken beni izleyenler.

Beni güvenli bir yere çekmek yerine otobüsün altına atanlar. Sisi besleyenler ve hayatımı yönetmesine izin verenler.

Ronan'ın tavsiyesine uyuyorum ve dünyaya orta parmağımı gösteriyorum.

3

X A N D E R

Yalnızlıkta belli bir arkadaşlık vardır.

Evet, bu kulağa çılgınca geliyor ve evet, hala bunun arkasındayım. Bunun nedeni az önce içtiğim kahve, şey... votka kahvesi olabilir, ama kimin umurunda?

Boş bir evin olmadığı kesin.

İçerideki insanlara sadece çenelerini kapalı tutmaları için babam tarafından para ödeniyor. Onlara hayatlarına ve ailelerinin üç neslinin karaborsada satılmasına mal olacak gizlilik anlaşmaları imzalatıyor.

İnsanlar kraliçenin faturalarıyla doldurulduklarında ağızlarını kapalı tutarlar.

En azından babamın etrafındakiler öyle.

Kahve yaptığımda ve su yerine alkol koyduğumda aşçımız gözünü bile kırpmadı. Sadece başını salladı ve işine devam etti.

Büyük Fransız penceresinin önünde durmuş, kahvemi yudumluyor ve bir elimi cebime atıyorum. Bilirsiniz, iyi notları olan, popülerlik oylamasını kazanmış ve oldukça harika bir hayatı olan iyi bir üst-orta sınıf çocuğu gibi.

Her şey önüme serildi - büyük bahçe, garajdaki Alman arabaları, yüksek mevkiler.

Hepsi orada.

Ama öyle değil.

İstediğiniz şeye sahip olmadığınızda ihtiyacınız olanı almak doğru mudur?

Bunun cevabı m a n t ı k e n evet, ama votka yüzünden bu kısmı yavaş yavaş kaybediyorum.

Ve evet, kendi varsayımsal sorularıma cevap veriyorum. Cole'un felsefe saçmalığı bana da bulaşmaya başladı.

"Burada ne yapıyorsun? Antrenmanın yok mu senin?"

Yavaşça gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra arkamı dönüp kalan tek ailemle yüzleşiyorum.

On iki yıl önce annem yerine ortadan kaybolmuş olmasını dilediğim kişi.

Babam, Rönesans tabloları ve müzayedelerde yüz binlerce dolar ödediği tuhaf sanat eserleriyle dolu oturma alanının ortasında duruyor.

Lewis Knight bu ülkede güçlü bir adam, sadece ekonomiyi düzenlemekle kalmayıp aynı zamanda onu kontrol eden önemli bakanlardan biri. Kendisi - bir dakika bekleyin - İş, Enerji ve Endüstriyel Stratejiden sorumlu Devlet Bakanı. Vay be, biliyorum, bu uzun bir unvan ama kendi deyimiyle 'görevleri' de buna uygun.

Bilirsiniz, tipik bir politikacı gibi.

Kırklı yaşlarının ortalarında, orta yapılı ve sanki kraliçeyle her gün randevusu varmış gibi şekillendirdiği gür siyah saçları var. Üç parçalı takım elbisesi vücudunu düzleştiriyor ve ona medyada herkesin övdüğü bir heybet veriyor.

O popüler olanlardan biri, babam. Spoiler uyarısı, bu yüzden ben de popülerlik oyu alıyorum. Bu genetik bir şey.

Ayrıca, yaklaşan seçimleri ezmek ve ülkeyi bir kez daha yönetmek için iç savaş veren muhafazakar partinin ilk kademesi olan 'IT' kalabalığıyla da arkadaş. On yıldan fazla bir süre art arda kazanılan seçimlerden sonra artık sıkıcı olmaya başladı diyebiliriz.

Kalın kaşlarının arasına kalıcı bir çatıklık yerleşirken, sanki kot pantolonum ve tişörtüme itiraz ediyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Evde bile her zaman şık görünmeliyim. O muhabirlerin ne zaman saha ziyaretine geleceğini asla bilemezsiniz.

Kendimi bildim bileli, babam bana bakarken hep o bakışı takınırdı; bir tür sürekli onaylamama. Beni ya da varlığımı hiçbir zaman onaylamadı.

İçten içe, annemin o gün beni de yanında götürmüş olmasını diliyor. İkimiz de bu gerçeği görmezden gelerek harika bir iş çıkarıyoruz.

Zamanı geri alabilseydik, beni onun arabasına iterdi ya da ben gizlice onun bagajına saklanırdım.

"Yani?" diye ısrar ediyor.

"Antrenman." "Bugün antrenmanımız yok."

"Neden?"

"Çünkü bir sonraki maçımızdan önce dinlenmemiz gerekiyor."

Gözlerini hafifçe kısıyor, sonra ifadesini düzeltiyor. Babam bu yönüyle pragmatiktir, doğası gereği de şüphecidir. Belki de bu yüzden başarılı bir politikacıdır. Okulu arayıp sözlerimin doğruluğundan emin olacağından hiç şüphem yok.

Onun babalık oyunu sadece bu, lanet olası bir oyun. Kontrolün onda olmasını ve beni parmağının altında tuttuğunu, istediği zaman bastırabileceğini düşünmeyi seviyor. "En iyi şekilde davranmanı istiyorum, Xander. Sana hatırlatmama gerek yok. o -"

"Seçimler yaklaşıyor." Sözünü kesiyorum ve alkolümden, yani kahvemden bir yudum alıyorum.

"Neden, evet." Bana doğru ilerliyor ama üzerimde kokusunu alacak kadar yakın değil. Bu kadar erken geleceğini bilmiyordum, yoksa onun önünde içmezdim. Beni sebepsiz yere tasmalı tutuyor - kahve tercihlerimi öğrense beni bir kafese kapatırdı. "Eğer bunu hatırlarsan, ona göre davran evlat."

"Ben erkek değilim." Azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

"O zaman öyle davranmayı bırakın. Unutmayın, futbol maçlarının ve Royal Elite'in amacı sadece bir imaj oluşturmak. Kendinizi buna kaptırmayın."

Elbette, futbol oynamak gibi keyif aldığım tek şey bile sevgili babam için sadece bir araç.

"Sonuçlarını sana hatırlatmama gerek yok, değil mi?" Kaşlarını meydan okurcasına kaldırıyor.

"Biliyorum. Harvard olmayacak." Kahvenin tamamını tek seferde yudumlamak geliyor içimden ama bu içindekileri ele verecek, o yüzden sadece bir yudum alıyorum - uzun bir yudum.

Harvard'a o kadar meraklı olduğumdan değil, ama Amerika Birleşik Devletleri'nde ve bu beni bu bok çukuru boş evden ve caddenin karşısındaki diğer evden yıllarca uzak tutacak.

Ne pahasına olursa olsun buradan çıkmalıyım. Notlarım burs alabilecek kadar iyi değil, bu yüzden sadece sevgili babacığımın sağlayabileceği paraya ihtiyacım var. Ayağa kalkar kalkmaz parayı suratına fırlatacağım.

"Doğru. Bunu unutma." Kravatını düzeltiyor, neredeyse aynı boyda olmamıza rağmen burnunun ucuyla bana bakıyor. O küçümseyici bakış, o soğukluk, o kahverengi gözlerdeki insani duygulara karşı mutlak umursamazlık annemin beni terk etmesinin nedeniydi.

Ve o zamandan beri bu adamla hiç barışmamamın sebebi.

Aynı çatı altında yaşayan yabancılar olmamızın sebebi.

Lewis Knight ulusun kurtarıcısı olabilir, ama benim en büyük düşmanım.

BABAM AYRILIR AYRILMAZ, KÜÇÜK AYAKLAR TAHTAYA VURUR VE Dudaklarımdan otomatik bir gülümseme geçiyor. Alkolü bir kenara itiyorum - ve evet, ona kahve demekten vazgeçtim - ve naneli sakız çiğniyorum.

Her zaman yanımda bir paket taşırım. Cole şüphelenmeye başladı ve yakında beni arayıp Koç'un benimle 'konuşmasını' isteyecek ama umarım o zamana kadar buradan gitmiş olurum.

"Xaaaan!" Küçük bir beden bacaklarıma sıkıca sarılıyor. Burnunu pantolonuma sokarken yüzü pantolonumun içine saklanıyor.

"Hey, küçük adam."

Benden uzaklaşıyor, suratını asıyor ve başparmağıyla kendini işaret ediyor. "Ben küçük bir adam değilim."

"Tamam." Kirian'ın önünde çömelip burnundaki çikolata lekesini siliyorum. "Sen Süpermen'sin."

"Uh-huh. Bu doğru."

"Bana bir yumruk ver." Benimkini onunkinin önüne koyuyorum ve o da üflüyor.

Varlığı beni sürekli istenmeyen düşüncelere itse de, bu küçük adamın etrafta olması her zaman harika.

"Browni alabilir miyim Xan?" diye yavru köpek gözleriyle bana bakıyor.

İşaret parmağımı, burnundan sildiğim çikolatanın hâlâ durduğu başparmağıma sürtüyorum. "Bana hiç yemediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır mı?"

"Yalan söylemekle ilgili ne dedim ben?"

"Bu beyaz bir yalan. Kimmy bazen bunun sorun olmadığını söylüyor. Yetişkinler bunu her zaman yapar."

"Kız kardeşin yanılıyor. Yalan söylemek kötüdür; bunu yapma."

"Tamam, Mari pişirirken biraz yedim ama çok azdı, söz veriyorum. Browni alabilir miyim, lütfen? *Lütfen?*"

Elini kendi elime aldım. "Tamam."

"Evet!"

Tabureye çıkmasına yardım ediyorum, kısa ayakları heyecandan sallanıyor. "Pelerinin nerede, Süpermen?"

"Kimmy yıkamaya koydu."

Bir parça brownie kesip tabağa yerleştiriyorum. Her hareketimi izleyen Kir'in gözleri heyecanla açılıyor.

Ne babam ne de ben brownie yeriz, ama aşçıdan her zaman bu küçük adam için parçalar hazırlamasını isterim.

Tabağı önüne koyduğum anda içine dalıyor ve anında yanaklarını çikolataya buluyor. Kaç yaşına gelirse gelsin, söz konusu brownie olduğunda Kir'in iradesi her zaman zayıf olacak.

"O şimdi nerede?"

Soruyu sorduğum anda pişman oldum. Kir'den başkası olsaydı, tam bir felaket olurdu.

Uzun zamandır sormam gereken ve sormamam gereken soruların kontrolü tamamen bendeydi. Yıllarımı harcayarak mükemmelleştirdiğim imajımı her zaman korumak zorundayım.

Son zamanlarda tükettiğim alkol miktarı yüzünden olabilir.

Ya da dünden beri sinirlerimi bozması; cevap verme şekli, Ronan'a sanki onun dünyasıymış gibi gülümsemesi.

Kimberly Reed ayakkabımdaki taş. Zararlı değil ama çok sinir bozucu.

"Okulda," diye konuşuyor Kir bir ağız dolusu kekin arasından.

Lanet olası okulda olmamalıydı. Konuşacak bir kulüp faaliyeti yok ve antrenmanımız yok, bu yüzden futbol takımını izlemek için kalamazdı.

Tabii...

Telefonumu aldım ve mesajlarımı kontrol ettim.

Üç sikik arkadaşımla yaptığım grup sohbetinden birkaç tane var.

Ronan: Birden ona kadar bir ölçekte, babam beni satılık bir fahişe gibi evlendirmeden önce kaç kızı becerebileceğimi düşünüyorsun?

Aiden: Sikişmek isteyip istemediklerine göre değişir.

Siktir git, Kral.

Ronan: Başka kimse var mı?

Cole: Yüz.

İşte şimdi konuşmaya başladık**.**

Yine de hiçbirini hatırlamayacaksın.

Fiiiine! Bir taneyle yetineceğim.

Kimberly'nin yanında olduğu bir selfie ekler. Dün yaptığı gibi bir kolunu Kimberly'nin omzuna atmış ama bu kez kameraya gülerken dudakları Kimberly'nin yanağında.

Gözleri hafifçe kapalı, sadece sümük gibi göründüğünü düşünmek istediğim ama aslında şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici yeşil olan o yeşil irislerden bir yarık bırakıyor.

Saç telleri yüzünde uçuşuyor, yeşil olanlar küçük burnuna ve dolgun yanaklarına yapışıyor. Güldüğünde dişleri görünüyor. Keşke annesinin sergilerinde yaptığı gibi zoraki ya da göstermelik olsaydı.

Kimberly'nin sahte gülümsemelerini bilirim. Onları öğrendim. Onları kalbimin karanlık bir köşesine kazıdım, üzerinde onun adının yazılı olduğu bir köşeye.

Bu onun sahte gülüşlerinden biri değil. Gerçekten mutlu, normal bir bakkal gibi görünen bir yerde eğleniyor. Sadece Ronan bakkalda sıradan biri gibi selfie çeker.

Ondan bir mesaj daha geldi.

Ronan: Yeni bir meydan okumam var. Sadece bir kızı becereceğim ve sonra belki babam beni onunla evlendirir. Kimmy'nin babası da önemli biri. Earl Edgar onaylardı.

Ne yaptığımın farkına varmadan yazıyorum.

Xander: Seni öldüreceğim Ron.

Dürtüsel yanım gönder tuşuna basmama neden olmadan önce mesajı siliyorum.

Onu da beni yemleme şeklini de sikeyim. İşe yaramıyor ve asla yaramayacak.

Ve kek tavşanı fantezinizi gerçeğe dönüştürebilir.

Ronan: Kahretsin evet, onu o bölüme götürdüm ve gülümsemeyi bırakmadı.

Bir dahaki sefere denemesini isteyeceğim.

Aiden: Reed geçen hafta Elsa'yı ziyaret ettiğinde, kızların kafalarına taktıkları tavşan kulaklarından takmıştı.

Bana bir rahat ver. Aiden bile bu bokun farkında mı? Her zamanki gibi umursamaması gerekmez mi?

Büyük ihtimalle pişman olacağım bir şey söylememek için ekranı karartıyorum. Mesajları okuduğumu görebiliyorlar ama siktir et onları.

Hepsinin canı cehenneme.

Kir'e gülümseyerek, "Kız kardeşinin okulu yok," diyorum.

Kardeşini geride bırakmanın suçluluk duygusu olmadan etrafta oynayabileceğini düşünüyorsa, o zaman başka bir şey geliyor.

Çiğnemeye ara verip kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Ama bildiğini söyledi. Paul bu yüzden beni aldı." Alt dudağı titriyor. "Şoförümüzün beni almasından nefret ediyorum. Diğer çocuklar bunu ailelerine yaptırıyor."

Lanet olsun.

Onun acı çekmesini isteyebilirim ama Kirian'ın zararına değil.

Ayrıca, onun davası eve çok yakın. Çocukken sık sık Aiden ve Cole ile ata binerdim. Cole'un annesi dışında hiçbirimizin ailesi bizi bizzat gelip alacak kadar önemsemedi.

"Seni alacak kimse olmadığında beni aramanı söylemedim mi?" Bir dilim daha brownie getirip önüne koyuyorum.

Bir omzunu kaldırıyor. "Kimmy seni rahatsız etmememi söyledi." "Kardeşlik kurallarımız var, unuttun mu? Bir dahaki sefere beni ara."

Sonunda çikolatanın içine dalarken gözleri parlıyor. "Gerçekten orada olacak mısın?"

"Her zaman."

"Her zaman ne anlama geliyor?"

"Bu, bana ne zaman ihtiyacın olursa zamanın sonuna kadar orada olacağım anlamına geliyor."

Taşınsam ve bir daha buraya dönmesem bile Kirian hep benimle olacak. Diğerleri gibi asla kurtulmaya çalışmayacağım bir parça.

Elindeki kek parçasını tabağına bırakıyor ve başı öne eğik bir şekilde keke bakıyor. "Kimmy de bunu söyledi ve sonra..."

"Sonra ne olacak?"

Başını sallıyor, çenesi titriyor. "Söylememem gerekiyor."

Eliyle benimki arasında sadece küçük bir boşluk kalana kadar eğildim. "Ne oldu Kir? Bana anlatabilirsin. Kardeşlik kurallarımızın da dediği gibi, bana her şeyi anlatabilirsin."

Tabağındaki keklere odaklanmadan önce gözlerini kaldırıyor. "Bunun tekrarlanmayacağına söz verdi."

"Neyi tekrar edeyim?"

Alt dudağı yine titriyor. Ağlamak üzere olduğunu böyle belli eder. Biz çocukken o da böyleydi. Her zaman ağlamaya başlamadan önce olurdu.

Kirian hayat dolu bir çocuk ve ağlamıyor, bu yüzden şu anda bununla mücadele ediyor olması ciddi bir şey olduğu anlamına gelmeli. Aileleri hakkında mı, yoksa tam olarak ne?

"Efendim." Kâhyamız Ahmed, kapının girişinde zarafetiyle duruyor. Kısa boylu, zeytin tenli ve açık kahverengi gözlü bir adam. Günde beş vakit namaz kıldığı için alnında koyu bir kırışıklık var. Namaz vakti onu rahatsız etmemem gerektiğini ben bile iyi biliyorum. Bir de bayram günleri - Müslüman kutlamaları- bize ailesinden en iyi kebapları getirir.

Ama ekibimizdeki tek katlanılabilir varlık olmasının nedeni bu değil. Çünkü ailemden hiçbiri zaman bulamazken beni o büyüttü.

"Bayan Reed kardeşi için burada," diyor hafif bir Orta Doğu aksanıyla.

Sikeyim.

Mükemmel zamanlama, sanki onun ağzındaki baklayı çıkaracağını hissetmiş gibi.

Kalan kekleri ağzına tıka basa doldururken Kirian'ın gözleri büyüyor ve tabureden atlıyor.

Yüzünün yan tarafını siliyorum ve dışarı koşarken sırıtıyor. Ama önce duruyor ve bir parmağını ağzına götürerek bana bakıyor. Onu takip ederken bir fermuar hareketi yapıyorum.

Bir şeyi açığa çıkarmanın eşiğindeydi ve eminim bir dahaki sefere doğru browni rüşvetiyle bana her şeyi açıklayacak. İspiyoncu olduğu için değil, her ne olduysa onu dünyada en sevdiği yemeği yemeyi bıraktıracak kadar üzdüğü için.

"Sana buraya gelme demedim mi?" Ahmed Kir'e eşlik ederken sert sesi girişten süzülüyor.

"Ama ben Xan ile oynamak istiyorum."

"Neden onunla oynamak zorundasın?" Onun kolunu tutuyor. "Ben yeterli değil miyim?"

"Tabii ki değilsin." Kapının pervazına yaslanıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve bacaklarımı bileklerimde birleştiriyorum.

Kimberly'nin kızaran yüzü akşamüstü ışığının altında kıpkırmızı oluyor. Alçalan güneş yeşilimsi saç tellerini yakalıyor ve onları asi gösteriyor. Bu yılın başından beri onunla ilgili her şey bu normal yönün dışına çıkıyor. Üniformasının eteği dizlerinin üstüne, neredeyse kalçalarının ortasına kadar iniyor. Ceketi çok dar, içinde nefes alabilmesine şaşırıyorum.

Onu da, ruhani yolculuğunu da, kilo verme yolculuğunu da, yaptığı tüm boktan yolculukları da sikeyim.

Silver'ın yıllardır sürdürdüğü imaj kadar sahte olmaya başladı.

"Gidelim, Kir." Kardeşini önüne katıyor ve benimle göz temasını hızla k e s i y o r .

Bu daha d o ğ r u , dünden beri ne bok yiyorsa o değil.

"Onsuz git, Süpermen." Ona gülümseyerek en çekici gamzelerimi gösteriyorum. "Kız kardeşinle konuşmam gerek."

"Tamam!" Muhtemelen Marian'dan daha fazla çikolatalı kek çalmaya hazır bir şekilde evlerine doğru koşmadan önce hiç duraksamıyor.

"Seninle konuşacak bir şeyim yok." Kardeşini takip etmeye başlar.

"Eğer onun için yeterli olmak istiyorsan, belki de fahişeliği bırakmalısın.

"Ucuz bir sürtük gibi etrafta dolanıyorsun."

Gıcırdayarak duruyor ve o kadar hızlı dönüyor ki, bunun şiddetiyle yüzüstü düşmemesine şaşırıyorum.

Burun deliklerini açarak bana bakarken yanakları kıpkırmızı oldu. Eski Kimberly olsa dönüp evine girer, bir yastığı yumruklar, sonra da adıma küfrederek Kore dizilerinden birini izlerdi.

Ancak bu sefer, göğsü neredeyse çapraz kollarımı sıyırana kadar bana doğru hışımla geri dönüyor ve parmağıyla beni işaret ediyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da benimle bu şekilde konuşuyorsun?"

"Gerçekten o yola mı giriyoruz, Berly?"

Bana doğrulttuğu parmağı yanına düşüyor. Gözlerinin koyu yeşili neredeyse yüzünü yutacak kadar genişliyor.

Hayır, o güzel değil. O iğrenç biri.

D.I.S.G.U.S.T.I.N.G.

Ezberleyene kadar hecele, göt herif.

İpucu için teşekkürler, beyin.

"Sen etrafta dolanırken Kirian ağlamanın eşiğindeydi çünkü şoför onu okuldan aldı. Ona beni aramamasını söylemeyi kes yoksa vereceğim tepki hoşuna gitmeyecek."

Tamam, Kirian onu kucağına almadığı için ağlamanın eşiğinde değildi ama onun yüzünden ağlamanın eşiğindeydi, yani bu da sayılır.

"O benim kardeşim." Yerinde duruyor.

"Ve sana söylüyorum, onun kız kardeşi olma konusunda iyi bir iş çıkarmıyorsun, fahişelik yöntemlerini ve her şeyi göz önünde bulundurarak."

"Oh, gerçekten mi?" Benim pozisyonumu taklit ederek kollarını kavuşturuyor. "Yani onu senin erkek düşmanı yöntemlerini öğrenmesi için sana mı bırakmalıyım?"

"Dikkatli ol, Berly. Kıskançlığın ortaya

çıkıyor." "Canın cehenneme."

"Görmek istediğin bu mu? Birini becermemi mi? Sen asla sen olmayacağın için dilini ısırırken, benim aletimi başka bir kızın ağzına, amına ya da götüne sokmam mı?"

Alt dudağı titriyor ama onu bastırıyor ve sakin bir sesle "Sen isteyeceğim son kişisin" diyor.

Sonra arkasını dönüyor ve evine doğru adım atıyor, her sert hareketinde eteği kalçalarını yukarı kaldırıyor.

Etrafımda dönüp onu izlemeyi bırakmalıyım.

Sözünü tutsa ve beni hiç istemese iyi olur.

Lewis Knight en büyük düşmanım olabilir ama Kimberly Reed bu lanet gezegende en nefret ettiğim kişi.

4

KIMBERLY

I Kir'ün paltosunu taşıyarak merdivenlerden uçarak indi. Onu giymeden dışarı çıkmam için beni neredeyse kandırdığına inanamıyorum.

O küçük pislik ve yaramazlığı beni öldürecek. Bir gün.

Yaşam alanımızda, giymesine ve fermuarını çekmesine yardım ediyorum. "Kendi başıma yapabilirim," diye sızlanıyor.

"Uh-huh. Çıkarken çıkarmak gibi."

Sırıtıyor, sonra da suratı asılmış gibi yapıyor. "Elsa'ya geç kaldık." "Evet, evet, bu işe yaramayacak. Kıpırdama."

"Ben yetişkin bir adamım." Ayağını yere vuruyor. "Tabii ki öylesin, Maymun."

"Bir gün Süpermen olacağım Kimmy ve seni buradan uçuracağım. Bekleyin ve görün."

"Yapacaksın, ha?" Süper kahramana olan aptalca saplantısı, eğer onu bu saplantıyla besleyen Xander olmasaydı eğlenceli olabilirdi. Kir'in kabuğundan çıkıp okulda arkadaş edinmesini sağlayan şeyin Xander'ın kaygısız kişiliği olduğunu itiraf etmekten gerçekten nefret ediyorum.

Eğer benim izimden gitseydi, o da benim gibi yalnız, benim gibi dışlanmış, benim gibi hiç kimse olacaktı.

Sadece ben.

Ve ben olmak, küçük kardeşim için isteyeceğim son şeydir.

Bana ilk yaklaşan Elsa oldu. Ronan da. İnsanlara yaklaşma konusunda berbatım.

Ne zaman bunu düşünsem, o sis kafamı zehirli düşüncelerle sarıyor, sanki kimse benim gibi bir dağınıklıkla arkadaş olmak istemezmiş gibi.

Yeterince yaklaşıp beni gerçekte olduğum gibi görürlerse kaçacaklarını ya da daha kötüsü, bunu bana daha fazla eziyet etmek için kullanacaklarını.

Elsa'yla bile, benim hakkımdaki gerçeği öğrenip beni arkasına atacağından hep korkuyorum.

Son ziyaretlerimde şüphelenmeye başladı ve bu seferkinden korktuğumu söylemek yüzyılın en hafif ifadesi olur.

Ancak Kir, onu ve kendi deyimiyle 'havalı çocuklar'ın geri kalanını görmezse küplere biniyor ve ben de o yavru köpek gözleri ve dudak bükmeler karşısında biraz zayıf kalıyorum.

"Hadi, acele et..." cümlesini yarıda kesiyor, kolları gevşek bir şekilde sarkıyor ve arkama dönmeme gerek kalmadan arkamda kime baktığını biliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Alçak sesi kıllı örümcekler gibi ısırgan bir tona sahip - ya da daha doğrusu yılanlar gibi, sert ve inatçı.

"Elsa'ya," diyor Kirian yumuşak bir sesle.

Paltosuyla işimi bitirdikten sonra sertçe yutkunuyorum ve saçlarını okşuyorum. "Git beni arabanın yanında bekle."

Başını sallıyor, buradan gittiği için mutlu görünüyor, ama sonra duruyor, arkasını dönüyor ve bana sarılıyor. Küçük kolları boynuma dolanıyor, sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca sarılıyor. İpeksi saçlarını okşuyorum, hıçkırıklara boğulmamak için alt dudağımı ısırıyorum.

Kir için. Bunu parlak bir zekaya ve narin küçük ellere sahip bu küçük adam için yapıyorsun.

"Devam et, Maymun." Onu itiyorum.

Geri adım atıyor ve arkamdan bakıyor. "Hoşça kal

anne." Ve sonra kapıdan koşarak çıktı.

Ayağa kalkıyorum ve yavaşça arkamı dönüp iki çocuk doğurmuş ama annelik içgüdüsünden zerre kadar nasibini almamış kadınla yüzleşiyorum.

Benden daha uzun boylu, yıllardır koruduğu örnek bir vücudu var. Yumuşak kahverengi bukleleri omuzlarına dökülüyor. Şık bir pantolon ve benim hayatım boyunca asla başaramayacağım bir kaşkorse giyiyor.

Jeanine Reed sadece ruhlara çıplak elle dokunduğu anlaşılan muhteşem sanatsal yeteneğiyle tanınmıyor - dergilerin eleştirmenleri konuşuyor, ben değil - aynı zamanda kırklı yaşlarının başında değil yirmili yaşlarının sonunda görünen güzel bir kadın.

Kirian'a miras bıraktığı yüksek elmacık kemikleri ve kalın kaşları var. Ondan hiçbir şey almadım. Ne yeteneği, ne güzelliği, ne de

zarafet, ve kesinlikle onun model figürü değil. Paylaştığımız tek şey göz rengi, ama onunki daha büyük ve daha çarpıcı, tıpkı ışıltılı bir tropik deniz gibi.

Ne zaman toplum içinde birlikte olsak kendimi hep keyifsiz hissettim ve biri onun kızı olup olmadığımı sorduğunda ve o da benim ne kadar rezil olduğumu kabul etmek istemiyormuş gibi tereddüt ettiğinde kendimi kaç kez gömmek istediğimi saymayı bıraktım.

"Uzun sürmeyecek," diyorum zoraki bir gülümsemeyle.

Stüdyosundan çıkmasına bile şaşırdım. Yaklaşan bir sergisi olduğunda onu nadiren görüyoruz ve gördüğümüzde de bu sadece bizi basına gösterebilmek için oluyor - ya da Kirian'ı gösterebiliyor, beni değil.

Bununla birlikte, en azından bir hafta daha ortaya çıkmayacağını umuyoruz.

Ve evet, annem resim yaparken bir modele benziyor, ben ise en iyi günlerimde bir dilenci özentisini andırıyorum.

"Dur."

Ayaklarım yavaşça durdu.

"Arkanı dön." Ses tonu çelik gibi, duygusuz ve acımasız, bir annenin tek kızıyla değil de bir generalin astıyla konuşması gibi.

Yüzümü buruşturarak ona bakıyorum.

"Kaç kilosun?"

Boğazımın arkasında bir yumru oluşuyor ve kazağımın uzun koluyla oynuyorum. "Altmış üç."

"Altmış üç mü?" Sorusu, alçak sesle sorulmuş olsa da, zihnimde daha acımasız olamazdı. "Hâlâ diyet yapıyor musun?"

"Tabii ki anne."

"Eğer öyle olsaydın, şimdiye kadar üç kilo daha vermiş olurdun." Parmağıyla beni işaret etti. "Buraya gel."

"Ama Kir -"

"Gel. Buraya gel."

Ninesini kaybeden ve bütün gün mezarı başında ağlayan, geri dönmesi için yalvaran, onu bu anneyle bırakmaması için yalvaran, çünkü ondan nefret eden, çünkü onunla yaşamak istemeyen küçük bir çocuğa döndüm.

Ben yaklaşır yaklaşmaz annem yemek masasının yanında duran tartıyı işaret ediyor. Bunca yıl boyunca bunları evin her yerine yerleştirmiş. Babam onlardan kurtulmasını söyledi ve eve geldiğinde de onları atıyor ama o yokken yapabileceğimiz bir şey yok.

"Atla hadi."

"Anne..."

"Bana kendimi tekrar ettirme, Kimberly." Sesi azarlayan bir öğretmen gibi, ısırıcı ve itaat edilmesi gereken bir ses.

Etrafımı saran sis, tartıya çıktıkça kalınlaşıyor ve büyüyor. İnsanların kalbi sınav sonucunu beklerken, aşık olduklarında gümbür gümbür atar. Kilomun elektronik rakamları önümde süzülürken benimki neredeyse yerinden fırlayacak. Annemin gözünde beni bir insan olarak tanımlayan şey bu rakamlardan başka bir şey değil.

Altmış dört kilo.

Neredeyse nefesim kesiliyordu. Kahretsin, neyi yanlış yaptım? Hiçbir şey yemedim, en azından geri kusamayacağım bir şey. Diyet kola yüzünden mi?

"Altmış üç olduğunu söylememiş miydin?"

"Bu sabahtı." Sanki o numaraların kaybolması beni annemin dilinin kırbacından kurtaracakmış gibi yavaşça aşağı iniyorum.

"Bu hafta sonuna kadar altmış, gelecek hafta sonuna kadar da elli yedi yaşında olmanızı bekliyorum."

"Ama -"

"Aması yok, Kimberly." Louboutin topuklu ayakkabılarını yere vuruyor. "Sana karşı sabırlı davrandım ama kilona dikkat etmiyorsun. Boyun bile uzun değil, bu yüzden fazla kiloları kaldıramazsın. Sonuç bekliyorum, yoksa Kir o yatılı okula gidecek."

"Hayır, anne. Söz vermiştin!" Sanki biri kalbimi almış ve keskin bıçaklarla delip açmış gibi.

Ben üniversiteye başlar başlamaz Kirian'ı sanatına daha fazla yer açmak için gönderebileceği ve göndereceği gerçeği bana her zaman kabuslar gördürmüştür.

Benimkini mahvettiği gibi onun çocukluğunu da mahvetmesine izin vermeyeceğim.

"Sadece sözünü tutarsan." Merdivenlerden çıkarken saçlarını savuruyor.

"Ben yaparım." Sesim kırılgan. "Yapacağım, anne."

Arkasına bile bakmıyor. Annemin bana dönüp bakmasını, beni tanımasını, beni *görmesini* beklemeyi bıraktım.

Artık ondan ilgi istemeyi bırakmam gerektiğini biliyorum ama içimdeki küçük çocuk peşimi bırakmıyor.

Tartıya son bir kez bakıp dışarı çıkıyorum.

Tezgahın üzerinde anahtarlarımı ararken gözlerimde nem birikiyor.

Kir için. Bunların hepsi Kir için.

Sis beni ele geçiremeyecek. Ne bugün, ne de yarın. Kir büyüyüp kendi başının çaresine bakana kadar olmaz.

"Aptal anahtarlar nerede?" Hayal kırıklığı içinde inliyor, karanlık bir köşeye çekilip bu hastalıklı düşüncelerin içeri girmesine izin verme ihtiyacıyla savaşıyorum.

Beni kısa sürede yiyip bitirirlerdi ve bir sonraki şey, banyoda olurdum ve -

"Onlar senin ellerinde, Kim." Marian'ın yumuşak sesi beni düşüncelerimden kopardı.

"Ah." Hafif bir gülümsemeyle onun nazik yüzüne bakıyorum, sonra da gerçekten de serçe parmağımdan sarkan anahtarlara dönüyorum. "Teşekkürler, Mari."

"Ne zaman istersen, tatlım." Biraz gülümsüyor. "Akşam yemeği için ne istiyorsun?" "Brokoli ve Kir için küçük bir porsiyon peynirli makarna."

"Peki ya sen?"

"Salata - aslında, unut gitsin. Yolda bir şeyler alırım."

Almayacağım.

Akşam yemeksiz bir gün daha olacak. Yemeğimi gece kusmak daha zor. Karnım ağrıyor ve uyuyamıyorum, eğer uyuyamazsam o sis beni birkaç saniye içinde yiyip bitirecek.

Mari'ye veda ettikten sonra yüzüme bir gülümseme yerleştirerek dışarı çıkıyorum. Annemle aramda ne olursa olsun, Kirian bunu asla öğrenemez ve öğrenmeyecek. Şüphelenmediğinden değil, ama onu elimden geldiğince korumak istiyorum.

Onu sokağın karşısından Xander'ı elinden tutup sürüklerken bulduğumda gülümsemem azalıyor. Komşu çocuğu ortaya çıktı. Güneşin öptüğü saçları yatak odası tarzında dağılmış. Beyaz kapüşonu bronz teniyle tezat oluşturuyor ve siyah kot pantolonu sanki Kir onu yatakta bulmuş da düğmelerini ilikleyecek zamanı olmamış gibi kalçalarından aşağı sarkıyor.

Kahretsin. Durum tam olarak bu olsaydı hiç şaşırmazdım. Kirian'ın Şövalye'nin malikanesine serbest girişi var - benim geçmişte yaptığım gibi. Evde kimse olmasa bile Ahmed ona kapıyı açıyor. Lewis her zaman üzerine titriyor ve Xander ona iyi davranıyor.

"Dayan, Süpermen." Xander boyun eğer gibi parmaklarını saçlarında gezdiriyor ama bu sadece saçlarını daha da sıcak yapıyor.

Bekle. Hayır. Xander'da seksi bir şey yok.

Bana sürtük demesi hala kanımı kaynatıyor. Başka kızları sikerken bana izleteceğini söylemesi.

Onu ve becerdiği diğer kızları milyonlarca kez becer.

Bu sözleri söylediğinden beri tenimi karıncalandıran bir his var. Yine de ciddiydim - o isteyeceğim son kişi.

Bir zamanlar affedilmesini bekleyecek ve umut edecek kadar aptal olabilirdim, ama şimdi o sadece komşu çocuğu.

Karşımda oturan şerefsiz. "Yardım

edeceğini söylemiştin, Xan."

"Tabii ki."

Kir iki küçük elini Xan'ın büyük ellerine dolayarak onu bana doğru çekiyor. "Kimmy annemle birlikte. Onu dışarı çıkarmalısın."

Kalbim o kadar ısınıyor ki, sisin kalıntılarının solup gittiğini, yoğunlaşarak suya dönüştüğünü ve uzaklara düştüğünü hissedebiliyorum.

Küçük kardeşim beni düşünüyor. Annemle aramızdaki gerilimi hissetme yeteneğini hafife almışım.

Yine de Xander'dan yardım istememeliydi. O sorunun bir parçası, çözümün değil.

O, sorunun en kötü parçası.

"Kimmy!" Kir beni görünce çığlık atıyor ve bana doğru koşuyor, küçük ayakları onu istediğinden daha yavaş taşıyor.

Burada trafik olmamasına rağmen sokakta araba var mı diye bakıyorum.

"Hey, Maymun." Saçlarını karıştırıyorum ve Xander'ı etrafımdan tamamen siliyorum. "Gitmeye hazır mısın?"

Birkaç kez başını sallıyor, sonra bir şey hatırlamış gibi duruyor. "Xan bizimle gelebilir mi?"

Kesinlikle hayır.

Sahte bir gülümseme takınıyorum ve bunu söz konusu göt deliğine yöneltiyorum. "Eminim yapacak işleri vardır."

Sanırım hayal ettim, ama yanaklarının kırışmasına neden olan altın çocuk gülümsemesini bana sunmadan önce çenesi tikler ve işte oradalar. Gamzeler. Derin, cehennem kadar çekici gamzeler.

Gerçekten gamzeleri olmamalı. Bu sadece iyi adamlara özgü olmalı, piçlere değil.

Gülümsemesi ve gamzeleri, okuldaki kızların ona bir tür Kazanova gibi aşık olmalarının nedenlerinden birkaçı.

Aslında öyle. Ronan'ın partilerinden birinde bir ya da iki kızla ortadan kaybolup, bir süre sonra gömleğine ve boynuna ruj bulaşmış, saçları dağınık ve ruj lekeli kızla, sanki cennete yükselmiş ve şimdi geri dönüyormuş gibi aptal gibi sırıtarak ortaya çıkışının sayısını unuttum.

Bir kez daha, sorun bende değil. Her şeyi fark etme yeteneğim. Bana kalsa, onu varlığımdan tamamen silerdim. Ya da belki bir tür zaman makinem olsaydı, yedi yıl öncesine gider ve yaptıklarımı yapmazdım.

Ama zaman makinesi diye bir şey yok. Biz bu hale geldik ve ne kadar istesem de -daha doğrusu *istesem* de- bunu değiştirmek mümkün değil. Artık onun beni affetmesi için can atmıyorum.

Bunu asla kabul etmeyecek ve ben sadece kendime zarar vermiş olacağım.

"Yapacak işlerin mi var Xan?" Kir beni çekerek üçümüzün sokağın ortasına yakın bir yerde durmamızı sağlarken ona soruyor.

"Duruma göre değişir." Kardeşimle konuşuyor ama tüm sinir bozucu dikkati benim üzerimde.

Açık renk gözleri ruhuma dikenlerle döşeli karanlık bir yol çiziyor. Çocukken, gözlerinin renginin ardında büyü olduğunu sanırdım. Meğer kara büyüymüş.

O cezalandırıcı bakışı görmezden gelme alışkanlığım varken, bu iş yakında bitecekmiş gibi davrandığımda her şey daha kolaydı. Ama hiç olmadı. Ve şimdi onunla yüzleşmeye yemin ettiğim için, bu yorucu olmaya başladı.

Onunla göz teması kurmak, gözlerinin okyanusunda boğulmak gibi. Ne kadar sert bakarsam, dibe o kadar yaklaşıyorum.

"Elsa'ya gidiyoruz." Kir boştaki eliyle Xander'ın elini tutuyor. "Bizimle gelir misin lütfen?"

"Elbette, Süpermen." Kir'in saçlarını karıştırır. "Yaşasın! Duydun mu Kimmy? Xan gidiyor."

"Hayır, değil." Eğilip Xander'a tıslıyorum, "Ne zamandan beri bizimle çıkıyorsun?"

"Yapabileceğime karar verdiğimden beri." Bok yiyen sırıtışı hiç kaybolmuyor. "Ayrıca, ben Aiden'a gidiyorum."

"Ona lanet olası evinde git."

"Ya da Elsa'nın yanından hiç ayrılmadığı için ona gidebilirim." Bir adım daha yaklaşıyor ve geri itmemek için kendimi zor tutuyorum. Vücut ısısı benimkine karışıyor ve onu içime çekiyorum, nane ve kurutucudan yeni çıkmış kıyafetler ve... Bu bir alkol kokusu mu?

Hâlâ gülümsüyor ama mırıldanırken sesi ısırıyor. "Ve şu lanet tavrından vazgeç."

"Senin arabana binebilir miyiz Xan?" Kir zıplıyor, aramızda oluşan gerginlikten habersiz. "Girebilir miyiz?"

"Hayır."

"Tabii ki."

Xander ve ben aynı anda konuşuyoruz. Ona ters ters baktım. "Arabam var, ayrı ayrı gidelim."

Kir'in elini çekiyorum ama o yerinden kıpırdamayı reddediyor. "Xan'ın arabasına binmek istiyorum.

Bu *çok* havalı."

"Seni küçük nankör velet." İnanamayarak ona bakıyorum. "Seni her gün okula kimin arabası götürüyor?"

Suratını asıyor, o köpek yavrusu gözleriyle bana bakıyor. "Ama bugün Xan'ın arabasıyla gidebiliriz. Lütfen, Kimmy, lütfen?"

Kirian'ın yalvarma etkisiyle savaşmamı ve sefil bir şekilde kaybetmemi izlerken, yerleşik göt herifin dudakları sırıtıyor.

Yine de Xander'ın aptal arabasıyla gitmemizin imkanı yok. Küçük kardeşimi bu konuda ikna etmenin bir yolunu bulmalıyım.

Xander sanki niyetimi anlamış gibi cebinden anahtarlarını çıkarıp Kirian'a doğru fırlatıyor. Kirian anahtarları iki eliyle kavrıyor ve vahşi gözlerle onlara bakıyor.

"Devam et."

"Gerçekten

mi?"

Xander'ın başını sallamasıyla Kirian koyu mavi Porsche'ye doğru koşuyor, tırıs gidiyor ve aptal gibi sırıtıyor. Bu neşeli ifadeye bir son vermekten nefret ediyorum ve bunun sebebinin bu piç olmasından da nefret ediyorum.

Belki bu kadar korkak olmasaydım, babamdan güvenli MINI Cooper'ım yerine spor bir araba isterdim.

"Sen bir otuzbircisin, tamam mı?" Hem hayal kırıklığı hem de teslimiyet içinde iç çektim.

Xander, yüzü benimkine sadece birkaç santim yaklaşana kadar aramızdaki boşluğu öldürüyor. Gözleri dipsiz bir mavi renge bürünürken, naneli nefesi titreyen nefesimle iç içe geçiyor.

O kadar şaşırdım ki, yakınlığı fark etmem bir anımı aldı.

Sene başında bahçede beni köşeye sıkıştırıp kısa etek giymeyi bırakmamı söylediği -daha doğrusu bana çıkıştığı- zamandan beri bu kadar yakın olmamıştı.

Yıllarca bana uzaktan eziyet ettikten ve bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi ne zaman içeri girsem pervasızca odayı terk ettikten sonra ilk kez bu kadar yakınlaşmıştı.

Daha sonra beni birkaç kez köşeye sıkıştırdı ve hepsi de kıyafetimle

ilgiliydi.

Siktir et onu. O benim babam değil ki.

Sanki her yaklaştığında nefesimi kontrol edemiyorum. Biliyorum, nefes alıyorum, nefes veriyorum.

İçeri. Dışarı.

Ancak bazen bu basit adımlar bile yapılması en zor şey oluyor. Birincisi, her nefes alışımda onu içime çekmeye ve her titrek nefes verişimde kafa karışıklığımı dışarı atmaya devam ediyorum.

Sanki yemeğimi değil de kalbimi kusmak üzereyim. Dudakları seğiriyor ve neredeyse bayılıyorum, nefes alma mücadelesini tamamen durduruyorum.

Beni öpecek mi?

Kahretsin. Lanet

olsun.

"Ne yapıyorsun?" Tıslayarak başımı başka tarafa çektim.

"Ben bir şey yapmıyordum ama bu tavrını sürdürürsen hoşuna gitmeyecek şeyler yaparım."

Dudaklarım aralanıyor, sonra bunu bir davet olarak değerlendirebileceği düşüncesiyle dudaklarımı hızla kapatıyorum.

Ona da bana da lanet olsun.

"Kimmy! Xan!" Kirian arabanın önüne atladı. "Haydi!!"

Xander'ın yörüngesinden çıkma fırsatını kullanarak elimi küçük bir dalgayla kaldırıyorum. Uzak durma çabalarıma rağmen beni içine çekmeye devam eden bir mıknatıs gibi.

Şans eseri Xander'a tekrar baktığımda, az önce olduğu gibi bakışlarıyla beni korkutmuyor. Elime, el sallayışıma bakıyor ve sonra bir an için dikkati dağılıyor.

Hayır, hayır, hayır.

Elimi yanıma bırakıyorum ve yün kazağımın kolunu aşağı çekerek Kir'e doğru yanından geçiyorum.

Görmedi.

Göremezdi.

5

X A N D E R

Elsa'nın üvey kız kardeşi Teal, Kirian'ı alt kata götürdü. Sinsi sırıtışına bakılırsa, muhtemelen kendine bir brownie daha almak için onu etkileyecek.

Onunla gitmem ya da Aiden'ı aramam gerekiyordu ama Elsa'nın odasının kapısındaydım, küçük aralıktan lanet bir sürüngen gibi bakıyordum.

Hey, yargılamayın. Sürüngenlerin de sebepleri vardır.

Elsa yatağında, pijamalarını giymiş. Uzun sarı saçları sırtının büyük bölümünü kapatan bir at kuyruğuyla bağlanmış. Kimberly, Elsa'nın aptal pembe dizileri hakkında söylediği bir şeye gülümserken yatağın üzerinde bir bacağını bükmüş durumda.

Elsa'ya onu ne kadar özlediğini ve okulun onsuz berbat olduğunu söylüyor. Elsa ne zaman arkadaşının eline uzansa, Kimber nazikçe elini çekip yanında tutuyor.

Başımı yana eğiyorum, sanki bu bana içerideki tüm bilgilere dair özel bir görüş sağlayacakmış gibi. İçeri girip o kazağın kolunu yırtıp altını görmek için sabırsızlanıyorum.

Ne saklıyorsun lan?

"Al bunları." Elsa çatalıyla birkaç avokado parçası alır ve arkadaşına verir. "Babam ve teyzem avokadonun kalp hastalıklarına iyi geldiğini öğrendiklerinden beri beni bunlarla dolduruyorlar."

"Ben iyiyim."

"Hadi ama. Tadına bak. Harikalar."

Titreyen parmaklarıyla çatalı kavrayıp meyve parçalarını ağzına tıkıştırırken Kimberly'nin dudaklarında zoraki olduğu belli olan bir gülümseme beliriyor. Çiğneme şekli sanki ölü bir böceği yiyormuş gibi.

Bu yılın başından beri okula ince ve çukur bir görünümle döndüğünde, kıvrımları dışında büyük bir parçasının eksik olduğunu biliyordum.

Başkalarının onun nasıl görünmesi gerektiğine dair görüşlerine boyun eğen, taklitçi bir insan haline gelmişti.

Benim tanıdığım Kimberly, başkalarının hayatıyla ilgili talimatlarına uymazdı. Aynada kendine bakıp "*Hey, başka biri olmaya ne dersin?*" diye düşünmezdi.

Ondan eskisinden daha fazla nefret edebilirdim, pencereden onu izleyebilir ve hayatını nasıl mahvedeceğimi ve olmaya çalıştığı her neyse onu nasıl mahvedeceğimi düşünebilirdim.

Ama şimdi onu izlerken ve daha önce o boku gördükten ve Kir'in Jeanine'le birlikte olduğu için çılgına döndüğünde söylediklerini duyduktan sonra, tamamen farklı bir düşünceye sahip olmaya başlıyorum.

Belki de sahte davranışlar onun son oyunu değildir.

Çocukken saklambaç oynadığımızda Kimberly yatağına bir yastık koyar ve üzerini örterdi. Bunun kamuflaj görevi gördüğünü, gerçek konumunu gizlemek için bir şey olduğunu söylerdi.

Tüm bu sahtekarlık da bir kamuflaj mı?

Çatalı bırakıyor ama Elsa onu daha fazla yemeye teşvik ediyor. Kimberly'nin teni soluktur, bu yüzden yüz ifadesi genellikle tüm dünyanın görebileceği kadar çıplaktır. İstese de telaşlı duygularını gizleyemez. Yanakları kızarıyor ve saçlarının altında kulakları ısınıyor.

Elsa konuşmaya geri döner dönmez, Kimberly bu fırsatı kullanarak meyve tabağını bulaşıcı bir hastalıkmış gibi iter.

Elsa kaşlarını hafifçe çatarak, "Seni yalnız bıraktığım için kendimi suçlu hissediyorum," diyor. "Bu yatağı terk edip okula dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de." Kimberly gülümsüyor. "Ama benim için endişelenmene gerek yok. Ro ve ben çok eğleniyoruz."

Elimi kotumun cebine sokup yumruk yapıyorum.

"Sen ve Ronan, ha?" Elsa şakayla karışık arkadaşının omzuna

vurur. "Öyle bir şey değil."

"Peki nasıl bir şey?"

"Bilmiyorum. Senin dışında beni görmek için zaman ayıran tek kişi o." Başını eğiyor ve yeşilimsi saç telleri ifadesini kamufle ediyor.

"Görüşüyor muyuz?" Elsa sorar.

"Gerçek ben." Dudaklarında bir sırıtış belirirken başını kaldırıyor. Bir gülümsemenin içinde nasıl bu kadar hüzün olabilir? Bunca zaman beni nasıl kandırabildi?

"Ronan'ı bilmem ama ben her zaman senin arkandayım Kim." Elsa bir anne edasıyla onun elini okşar. Kimberly de aynı şeyi hissetmiş olmalı ki büyük ikramiye kazanmış gibi Elsa'nın eline bakıyor.

Kimberly sesini alçaltarak, "Beni görüyorsun," diyor. Hayır,

görmüyor.

Kimse onu görmüyor. Benden başka

kimse. "Elsa, ben -"

Bir el omzuma dolandı. Geriye doğru sarsılıyorum, kulak misafiri olma seansımı bölen her kimse onu yumruklamaya hazırım.

Aiden.

Lanet olası pislik.

Beni merdivenlere yakın bir köşeye çekiyor, hâlâ omzumu bırakmıyor.

Ders dışı aktivitelerimi kız arkadaşının odasının önünde ifşa etmemek için beni götürmesine izin verdim. Siyah saçları sanki ıslak parmaklarını gezdirmiş gibi nemli. Şimdi düşünüyorum da, ilk geldiğimizde Elsa banyodaydı ve -

Tamam, o resme ihtiyacım yok.

"Orada ne halt ediyordunuz?" Aiden, kızların görüş alanından çıkar çıkmaz bağırıyor.

"Geçerken uğradım."

"Komik, çünkü sanırım seni orada lanet bir sapık gibi dikilirken gördüm."

Ondan uzaklaşıyorum. "Elsa bu sefer çıplak değildi."

"Bunun için şanslı yıldızlarına teşekkür etmelisin." Bana ters ters baktı. "Ve seni öldürmeden önce diğer seferden bahsetmeyi bırak."

Duvara yaslanırken bir omzumu kaldırıyorum ve bacaklarımı bileklerimden çaprazlıyorum. Geçen gün hepimiz geceyi onun evinde geçirdiğimizde, Aiden'ı onu Elsa ile havuzda gördüğüme inandırdım.

Ben yapmadım, gecenin çoğunu belli bir odanın dışında geçirdim. Yine de, onu kızdırmak için bu kısmı ona karşı kullanmayı seviyorum.

Spoiler uyarısı. Hıyarın teki olabilirim.

"Neden olmasın?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "O benim ilk kız arkadaşımdı, unuttun mu?"

Sahte kız arkadaş. Sebebi, Kimberly'yi sevecen bir pislik gibi rahatlattığı için Aiden'dan öç almaktı. Diyelim ki bu ilişki bir dakika sürdü ve Aiden yüzüme bir yumruk atarak ilişkiyi bitirdi.

İlk kez şiddete başvuruyordu ve ben her saniyesinden zevk alıyordum.

"Siktir git, Knight." Sırıtıyor. "Bana sahip olma ayrıcalığına sahip değilsin

kıçını tekrar tekmeleyeceğim. On yıl sonra

tekrar dene." Planım suya düştü.

"Ve o karanlık mahallelerde dövüşmeyi bırak. Nash'in öğrenmesi uzun sürmez, öğrenirse Koç da öğrenir."

"Çok duygulandım." Elimi göğsüme koyuyorum. "Sözlerin beni tam kalbimden vurdu, dostum."

Kedilerin aptal sahiplerini izlediği gibi boş bir ifadeyle bana bakmaya devam ediyor. En azından ben çocukken kedimiz bizi böyle izlerdi.

Aiden'ın kusursuz bir poker yüzü var; onun ötesini ya da içini görmek imkansız. Kendisinin de bunu *görebilmesine* şaşırıyorum. Koyu gri gözleri duygusuz ve soğuk. Kızlar onu çekici bulsa da, kapalı tavrı ve 'seni ve aileni öldürmeden siktir git' havası nedeniyle genellikle uzak duruyorlar.

Önünde insani yönünü gösterdiği tek kişi Elsa'dır. O yanı bile karanlıktır ama Elsa da delidir çünkü psikopatı olduğu gibi kabul eder.

"Peki." Gözlerini dikip bakmaya devam edince iç çektim. "Dikkatli olacağım."

"Kendimi tekrarlamaktan nefret ettiğimi biliyorsun. Sana durmanı söyledim, dikkatli olmanı değil. Nash senin zavallı kıçına bir saniyeliğine odaklanırsa, hepinizi çözecektir."

"Beni bu kadar çok sevdiğini bilmiyordum, Kral." Tekrar göğsüme vuruyorum. "Kalbim patlamak üzere."

"Çok yalnız olmalısın." Başını sallıyor. "Nasıl olduğunu bilseydim sana acırdım."

"Siktir git, Kral."

"Beladan uzak durun. Formasyondaki tek forvet ben değilim ve olmayacağım."

Ah. İşte burada. Etrafa sevgi saçmasının asıl sebebi. Benim için endişelendiğinden değil, tek forvet olarak sıkışıp kalmak istemediğinden.

Durum bir şekilde bu yöne giderse Elitleri tamamen bırakacağından oldukça emin.

Bir kaşımı salladım. "O zaman belki de Nash'in bunu çözmesini sağlamalıyım, ha?"

"Babanı da bu insanların arasına katmaya hazır mısın?" Sanki içinde sıkışmış bir şey varmış gibi kapüşonumun tozunu alıyor. "Lewis'in kampanyası nasıl gidiyor?"

"Harika, sorduğun için teşekkürler," diyorum sırıtarak, her ne kadar suratına bir yumruk atmak istesem de.

"Sen yumruk atarsan, ben de atarım, Şövalye." Sahte bir sempatiyle başını sallıyor. "Seçim kampanyası için çekmen gereken onca fotoğraf varken burnunu kırmak istemem."

Elimi yan tarafıma götürdüğümde geri adım atıyor. Bu gece kesinlikle bir kavgaya gideceğim. Aiden ve Cole'u, Koç ve babamı sikeyim. Kısacası herkesin canı cehenneme.

Yumruk yumruğa dövüşler stres atmamı sağlayan tek şey ve bastırılmış hayal kırıklığından patlamamak için bunu yapmam gerekiyor.

Aiden bir köpek gibi burnumu çekiyor. "Bir dahaki sefere buzlu naneyi dene." "Nesin sen, annem mi?"

"Annen olmamı istediğine göre gerçekten yalnız olmalısın." Alaycı bir tavırla başını sallıyor. "Evlat edinmeyi düşündüğümde seni arayacağım."

"Dick."

"En azından ben benimkini kullanıyorum. Sizinki insan hakları ihlali davası açıyor."

"Davayla ilgili bir şey mi duydum?" Ronan, Aiden'ın kaçmaya çalıştığı bir kardeş kucaklaşmasıyla ona arkadan saldırır. Ancak Ronan bir ahtapot gibidir - kurbanını asla bırakmayan türden.

"Knight'ın siki taşaklarını aramak için dava açıyor." Bunu söylerken Aiden'ın ifadesi nötr kalıyor.

Ronan gülüp dururken gözlerimi ona dikiyorum. "Ama neden onları arıyorlar? Bekle bir saniye, *dostum*. Kızlardan biri sana bir şey mi verdi? Sana paketlemeni söylemiştim."

Aiden sırıtıyor. "Eminim öyledir."

"Siktir git, King."

"Ne oldu? Az önce ne oldu?" Ronan benimle Aiden'ın arasına bakıyor. "Yine benden bir şey saklıyorsun, değil mi? Yemin ederim ben

Yüksek Dostluk Mahkemesi'nde ihmal davası açacak olan kişi."

"Öyle bir şey yok," diyorum.

"Arkadaş mı?" Aiden etrafını araştırıyor. "Kim?"

Sanki biri Ronan'ın damarına basmış gibi, her zaman nasıl dışlandığına ve terk edilme sorunlarını tetiklediğimize dair uzun bir monologa başlıyor - aynı konuşmayı kızları cezbetmek ve 'onu gevşetmek' için aletini yalamalarını sağlamak için de kullanıyor. Kızlar her zaman onun bu savunmasız rolüne kanarlar.

Dördümüz arasında en çok amı Ronan kapıyor ama en iyisi değil, çünkü o lanet bir otobüs gibi. Herkese kapımız açık.

Ayrıca, yarım yamalak ikinciler, üçüncüler ve hatta yüzde birliklerle

de bir sorunu yok. Söylemiştim, o lanet bir otobüs.

O konuşurken, gurur duyduğu o aristokrat burnuna bir yumruk atıp kırmak ve kan sızmasını izlemek istiyorum. O da kendini savunamazdı, çünkü yumruk atmayı bilmiyor ve benim gibi yeraltı dövüşlerine katılmadı. Aiden da onu kurtaramazdı, çünkü umurunda değil.

İki sebep beni harekete geçmekten alıkoyuyor. Birincisi, Elsa'nın babasının evindeyiz ve Ethan Steel'in evinde olay çıkardığımız için Ro da ben de babalarımız tarafından öldürülürüz; o buraların yeni imparatoru gibi.

İkincisi ve en önemlisi, eğer ona vurursam, bunun arkasındaki neden gün gibi açık olacak.

Ne yaparsa yapsın, bana ulaşamayacak.

Etrafımda çoktan kalın bir zırh oluşturdum ve kimse bunu aşamayacak, Ronan'ın kasıtlı kışkırtmaları ve sahnelediği selfie'ler bile.

Ve bunların kurmaca olduğunu biliyorum, çünkü Ronan her ne kadar bilgisiz bir pislik gibi davransa da, aslında tam bir tilki. Sence neden kızlara destek oluyormuş gibi davranıyor? Bu onun için kesin bir yol.

Yine de yan tarafına olması gerekenden daha sert vurdum.

"Ow!" Onu kavrıyor. "Bu da neydi böyle?"

"Seni susturmak için. Burada ne işin var senin?" "Her zaman

Ellie'yi ziyarete gelirim."

"Elsa," diye homurdandı Aiden.

"Ellie daha iyi, *la ferme*, King." Beni bir aşağı bir yukarı izliyor. "Burada ne işin var? Kimmy'mi sürdüğünü duydum."

Aiden az önce söylediklerine benzer bir şey söylememi bekliyormuş gibi bana odaklanıyor.

Onun Kimberly olduğunu, Kimmy olmadığını.

Kız onun değil ve asla da olmayacak. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Ama ben öyle demiyorum. Bunu ya da buna benzer bir şeyi söylemeye hakkım yok. Ayrıca, Ronan kemik arayan bir köpek gibi, ona bir tepki verdiğim an, ona yapışacak ve beni azarlayacak.

Bu hayatta olmaz, göt herif. Fransızca çok sikeyim seni.

"Ne yazık ki bu seni ilgilendirmez." Sırıtıyorum.

"İkiniz de artık gidebilirsiniz." Aiden merdivenleri tersledi. "Varlığınıza artık ihtiyaç yok - zaten en başta da yoktu."

Ronan, buranın Aiden'ın yeri olmadığı ve bizi kovamayacağı konusunda başka bir tartışmaya giriyor, sonra da iki babanın anlaşmaları ve diğer şeyler nedeniyle isterse hala Elsa'nın nişanlısı olabileceğini hatırlatmaya devam ediyor.

Başlangıçta onları belli belirsiz dinliyordum, ta ki Kimberly'nin koridorda geri çekildiğini fark edene kadar. Bizi görmedi, duyduysa da belli etmedi, işine odaklanmış görünüyordu.

Kir'e gidiyor olamaz, çünkü bunu yapmak için bu merdivenleri kullanması gerekiyor.

Aiden, Ronan'ın burnunu ve gerekirse aletini kırmakla tehdit ediyor ve ben kalıp o şovu izlemek istesem de ayaklarım beni onlardan uzaklaştırıyor.

Tek kelime bile etmeden arkadaşlarımı geride bırakıyorum. Koridorda Kimberly'nin kaybolduğu yere doğru sessizce ilerlerken bana dikkat bile etmiyorlar.

Sonundaki tek şey bir misafir banyosu. İçeriden akan suyun sesi geliyor ama su akışı kesilmediği için yıkanan bir şey yok.

Bu da sadece başka bir sesi kamufle etmek için kullanıldığı anlamına geliyor.

Biliyorum, çünkü Kimberly annesi veli toplantılarını görmezden geldikten sonra banyoda tek başına ağladığında hep bunu yapardı.

Elsa'nın odasındaki tuvaleti kullanmamış olması da bir şeyler sakladığı anlamına geliyor.

En iyi arkadaşından ne saklayabilir ki?

Banyonun kapısını itiyorum ve hafif bir gıcırtıyla açılıyor. Arkamdan kapatıp içeriye doğru yürürken ayaklarım sessiz.

Gördüğüm şey beni duraksattı. Musluk akıyor ama beklediğim gibi Kimberly musluğun yakınında bile değil.

Küçük bedeni tuvaletin önünde tünemiş, midesini tuvalete boşaltıyor.

Ama bana "ne bok yiyorsun" dedirten şey bu değil.

Kusmaya ara verdiğinde, işaret parmağını ağzına sokar ve sonra tekrar kusar. Kuru kusana kadar bunu birkaç kez daha yapar.

Onu o pozisyonda gördüğümde içimi kızgın bir öfke kaplıyor.

Yapbozun tüm parçaları şimdi yerine oturuyor.

Çünkü o avokadoları yedi. Artık neden öğle yemeğinden sonra ortadan kaybolduğunu, neden onu Kirian'la yemek yerken hiç görmediğimi biliyorum.

Ronan ve Elsa'nın onu gördüğünü söyledi ama daha fazla yanılıyor olamazdı. Kendini bile görmüyor.

Benim gibi değil.

Onu dağınıkken, sahteyken, kendini gülmeye ve orada olmaya zorlarken görüyorum.

O kendini görmeyi reddetse bile ben onu görüyorum.

Buradan çıktığım ve onu görmeyi tamamen bıraktığım anda her şeyin biteceğini ummuştum ama bu ilk başta düşündüğümden çok daha kötü.

Kendi kendine görünmez olmasına izin vermemin imkanı yok.
Bu bana uzun vadede pahalıya mal olsa bile.

Beni uçurumun kenarından itmek zorunda kaldı ve şimdi düşüyorum, onu da kendimle birlikte aşağı çekeceğim.

Doğruluyorum ve elimi cebime koyuyorum. Konuştuğumda sesim alçak ve ölümcül bir sakinlikte çıkıyor. Ölümcül bir fırtına öncesi sakinliği gibi. "Ne halt ediyorsun, Kimberly?"

6

K I M B E R L Y

"W Ne halt ediyorsun, Kimberly?"

Arkamdan gelen ses bir bomba da olabilir. Aksi takdirde, neden bir bomba gibi **h i s s e d e y i m** ki? parçalara mı ayrılmış?

Ellerim cansız bir şekilde yanlarıma düşerken dizlerim fayans zeminde titriyor. Hayır, bu o *değil*.

Beni bir günde çözemez. Gerçek hayatta işler böyle yürümez.

Ayrıca, sadece kabarma kısmına girebilirdi, başka bir şey yapamazdı.

Kendimi ne kadar rahatlatırsam rahatlatayım, alt dudağım titriyor ve kaçıp saklanma ihtiyacına teslim olmamak için hassas etimi ısırıyorum.

Bunu yapabilirsin, Kim. Kesinlikle başaracaksın.

Derin bir nefes alarak dengesiz ayaklarımın üzerinde doğruluyorum ve sifonu çekmek için acele etmiyorum. Belki burada yeterince uzun kalırsam ortadan kaybolur ve beni rahat bırakır.

Belki de tüm bu olanlar, önceden beri gergin olduğum için hayal gücümün bir oyunudur.

Yine de ensemdeki karıncalanma aksini söylüyor. Jilet gibi keskin bir dikkat beni yavaşça inceliyor, sanki içimi dışımı kesip açıyor.

Hepsi o avokadolar yüzünden - Elsa'nın teklifini reddetmeliydim, onları almamalıydım. Ama alsaydım benden şüphelenmeye başlardı ve belki de benimle arkadaş olduğuna pişman olurdu.

Elsa'yı kaybedemem. Bu varoluşa tutunmamı sağlayan birkaç ipten biri o.

Elimin tersiyle ağzımı silerek arkamı dönüyorum ve sessizce tüm bunların kötü bir kabus olması için dua ediyorum.

Bakışlarım okyanus derinliğindeki bakışlarla buluştuğu an, bunun b i r kabus olduğunu doğruluyorum.

Gerçek bir tane.

Asla geri dönemeyeceğim bir şey.

"Burada ne yapıyorsun?" Niyetimden daha alçak sesle konuşuyorum ama en azından sesim zavallı bir aptal gibi titremiyor.

"Asıl soru, *sen* ne yapıyorsun, Kimberly?" Kimberly.

Kimberly mi?

Bana böyle seslendiğini hiç duymamıştım. Gençken bana kızdığında Yeşil ya da Kim derdi. Onun gözünden düştükten sonra Berly oldum, o aptal zorba isim.

Bana tam adımla hitap etmesi yeni ve bir şekilde... samimi.

Sakın beğeneyim deme, Kim. Sakın cüret etme.

"Hiç kusan birini görmedin mi?" O yokmuş gibi davranarak yanından geçip akan musluğa doğru ilerliyorum.

Anahtar kelime *rol* yapmak. Onun varlığını silmemin hiçbir yolu yok, özellikle de banyonun küçük alanında. Kolum onunkine değiyor ve bir anlığına duraksıyorum, gözlerimi kapatıp bu teması içime çekme dürtüsüyle savaşıyorum.

Açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibiyim, giysilerin giysilere sürtünmesini bekliyorum. Neyim var benim böyle?

Ellerimi yıkıyorum, kızarana kadar gereğinden fazla ovuşturuyorum ve sonra her zaman cebimde taşıdığım gargaradan bir yudum alıyorum.

Belki de gördüğü şeyi abartmışımdır. Sonuçta sadece kusan biri. Mide rahatsızlığı, yanlış yemek, kötü hava. Bir sürü bahanem var. Hatta onun varlığını bile suçlayabilirim ve bunun beni iğrendirdiğini söyleyebilirim.

Gerçi ben onun kadar zalim ya da kalpsiz değilim.

"Neden, evet. Elbette kusan birini gördüm." Sesi, alt tonunda uğursuzluk olsa da sakin ve kararlı. "Kötü bir iş, yani."

Gargarayı tükürdüm ve ağzımı temizledim. "Evet. Çok iğrenç."

"Özellikle de parmağınızı boğazınıza sokup kendinizi kusturduğunuzda. Gerçekten iğrenç."

Gargaramı cebime koyarken donup kaldım. Kahretsin.

Gördü. Görmemesi gerekirdi. Neden gördü ki?

Ya da daha iyi bir soru, neden kapıyı kapatmadım?

Nedenini biliyorum. O avokadolardan aldığım kalorileri kaybetmek ve Kir'i göndermemesi için annemin gereksinimlerini karşılamak için acele ediyordum.

Aynı şerefsizle daha önce evimin önünde karşılaştığım ve arabasına binmek zorunda kaldığım için sarsılmış olabilirim.

Ben, Xander'ın arabasında. Yolculuk hakkında bir şey hatırlayamayacak kadar sersemlemiş olabilirim.

"Sadece midem bulanıyordu," diyorum hissetmediğim bir güvenle.

Geçen yaz, dibe vuruyordum ve babam ruhani bir inzivaya gitmemi önerdi; berraklığa ihtiyacı olduğunda ona yardımcı olduğunu söyledi. Kir yüzünden gitmek istemedim ama ailece gidebileceğimizi söyleyince kabul ettim. Yolculuk Kir, babam ve benden oluşuyordu. Annemin işi vardı - her zamanki gibi.

Oradayken farklı dinlerden pek çok spiritüel insanla tanıştım ve inançları çok ilgimi çekmese de yaşam felsefeleri ilgimi çekti. O kadar ki, İsviçre'deki o dağı tekrar ziyaret etmeyi planlıyorum.

O zamanlar bir Budist, kendime güvenmiyor olsam bile hedeflerimi düşünmem ve gerekirse bu güveni taklit etmem gerektiğini söylemişti.

Ben buna, başarana kadar numara yapmak diyorum.

Bir gün aynaya bakıp nasıl konuşacağımı, yürüyeceğimi ya da gülümseyeceğimi prova etmeyeceğim. Bir gün, özgüven bana doğal olarak gelecek.

O günün bugün olmadığı kesin, bu yüzden yapabileceğim tek şey numara yapmaya devam etmek. "Her zaman miden rahatsız olur mu?" diye soruyor neredeyse bir
sempatik bir tonda.

Neredeyse, çünkü o da numara yapıyor.

Xander benim sahtekarlığımı yansıtıyor ve bunu bana karşı bir silah olarak kullanıyor.

"Evet." Arkama ya da aynaya bakmaya cesaret edemiyorum, orada gözlerinin ruhuma doğru bir yol kazmaya çalıştığını göreceğim.

Kimsenin oraya giden bir yol bulmasına gerek yok, özellikle de onun.

Tüm bunların altında yatan karmaşayı onun görmesini istemiyorum.

Beni kırdı ve geride bıraktığı kaosa tanık olamayacak.

"Bu yüzden her zaman gargara taşıyorsun demek ki."

"Evet."

"Komik, çünkü neredeyse bunu kusma alışkanlıklarını gizlemek için yaptığını düşüneceğim."

Parmaklarım titriyor ama sözlerinin beni etkilemesine izin vermiyorum. Xander beni şişmanlıktan utandırmamış olabilir ama o bir zorba. Yüzüme güldü, benimle alay etti ve herkes gibi o da hayatımı cehenneme çevirdi.

Hayatımda ikincil bir karakter olmayı bırakmaya karar verdiğimde, bu aynı zamanda onun derimin altına girmesine veya beni en kötü halimle görmesine izin vermemek anlamına geliyordu.

"Komik, çünkü bu seni ilgilendirmez," diye ses tonunu taklit ediyorum.

"Bunun seni daha güzel yaptığını mı düşünüyorsun? Daha zayıf mı?" Gülüyor, sesi banyonun sessizliğinde boş ve sert. "Ne kadar çabalarsan çabala, kat kat makyajın ardına saklanamazsın. Aksini düşünüyorsan, o zaman biraz farkındalık hapına ihtiyacın var."

Nefesimi kontrol etmeye çalışırken musluğu gereğinden fazla sert kapatıyorum. Sözleri derimin altına girip damarları teker teker kanlı bir şekilde delen minik iğneler gibi.

"Sana söyledim," diye dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

Güçlü bir el bileğimi sarıyor ve o kadar sert geri çekiliyorum ki, gargara şişesi lavaboya çarpıp dibine yerleşiyor.

Kalbim o kadar gürlüyor ki, şişeyi takip edip bir yerlere batmadığına şaşırıyorum.

Bana dokunuyor.

Xander'ın elleri üzerimde. Her zaman saçlarının arasında kaybolan ya da bir eklemin etrafına dolanan o uzun, zayıf parmaklar şimdi bileğimde.

Oh, Tanrım.

Xander'ın derisi benimkinin üzerinde.

Vay be. Bu da ne böyle? Bu kadar bunaltıcı hissettirmesi mi gerekiyordu? Sadece tene karşı ten. Et ete. Anatomi.

Ama bu herhangi bir deri değil. *Onun*

derisi. Xander'ın.

Zihnimi bu gerçeğe konsantre edemeden, kazağımı bileğimden çekip alıyor. Daha önce baktığı bileğimi.

Bileğim.

Kahretsin

.

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni lavabonun mermer kenarına sıkıştırarak soğuk yüzeyin içime işlemesini sağlıyor. Diğer elimi arkamdan tutuyor, cezalandırıcı gözleri tenimdeki izleri incelerken hareket etmeme izin vermiyor.

Bakışlarım başka yöne kayıyor, bana nasıl baktığını, kimsenin görmemesi gereken o yanımı görmek istemiyorum. *Ben* bile görmekten hoşlanmıyorum.

Kesik izleri, onlara bakmama gerek kalmadan kafama kazındı. Dağınıklar ama o kadar da derin değiller. Şiddetli ama ölümcül değil.

Bunda bile başarısız oldum. Hiçbiri zarif ve güzel değil. Hepsi büyük bir karmaşa.

"Sanırım bu da beni ilgilendirmez." Sesi hafif, sakin, sanki en utanç verici yanıma bakmıyormuş gibi.

Sadece bana bakarak kendimden nefret etmemi nasıl sağlayabiliyor? Neden böyle bir gücü var?

Yapmamalı.

Beni terk etti.

Beni affetmek istemedi.

Sanki hâlâ arkadaşmışız gibi bana o onaylamayan gözlerle bakmaya ne hakkı var? Sanki benim iyiliğim önemliymiş gibi?

"Öyle değil." Ses tonum ısırıcı, içimde kaynayan tüm hayal kırıklığını tercüme ediyor. "O gün kendin söyledin, biz yabancıyız ve yollarımız kesişse bile birbirimizi tanımıyormuş gibi davranmalıyız, değil mi? O yüzden bir yabancı ol ve beni rahat bırak."

Daha da önemlisi, bana o gözlerle bakmayı kes.

Onun dokunuşunda erimeye bu kadar yakınım. Acımasız, gaddar biri olmasına rağmen yumuşak dokunuşu.

"Bunu ben söyledim, değil mi?" Bakışları bileğimden hiç ayrılmıyor, sanki ilk kez kesik bir yara izi görüyormuş gibi.

Ya da tamamen bir

yara izi. "Sen yaptın,"

diye tekrarlıyorum.

"Yabancılar birbirlerini yeniden tanıyabilir." "Ha?"

"Fikrimi değiştirdim, Kimberly."

"Fikrini mi değiştirdin?"

Solgun gözleri neredeyse ayaklarımı yerden kesecek bir kararlılıkla benimkilerle buluşuyor. "Bunu kendi işim yapacağım."

Ağzım açık kaldı. Bir şey söylemek istiyorum ama söyleyemiyorum. Sonunda konuştuğumda, sesim perili, hatta ürkmüş. "Sen... bunu yapamazsın."

"İzle. Beni."

"Beni affediyor musun?" Sesimdeki umuda ve onunla birlikte gelen tüm karmakarışık duygulara lanet ediyorum. Onu hayatımdan silmeye karar verdikten sonra böyle hissetmemeliydim.

"Tabii ki hayır," diye ısırdı. "Bu günah affedilemez."

Çenem kilitleniyor ama duygularıma kapılmadan konuşmayı başarıyorum. "O zaman bırak gideyim. Benim hayatım seni ilgilendirmez."

"Sana söyledim, onu benim yapacağım." "Ama neden? Lanet olası neden?"

"Şu lanet tavır." Sağ gözünü kısıyor ama hemen normale dönüyor. "Sırf yapabiliyorsun diye kolay yolu seçemezsin. Sırf istediğin için ortadan kaybolamazsın. Bütün planlarını mahvediyorum, o yüzden bana hazır olsan iyi edersin Kimberly."

Nazikçe, çok nazikçe, yara izini gizlemek için kazağımı aşağı çekiyor, benim geri kalanım gibi ondan da iğreniyor mu yoksa acımasız oyunlarından biri mi bilmiyorum. Bu kadar yumuşak ve nazik olabilmesi çok şaşırtıcı. Bana karşı sadece diğer yolu seçiyor - kesmek ve incitmek için sert kenarı.

İnsanların düşmanları için ayırdıkları.

"Saklanabiliyorken saklan." Elimi bir kez okşuyor ve teni sıcak olmasına rağmen çok soğuk hissettiriyor. "Seni bulduğumda, tekmeleyerek ve çığlık atarak dışarı sürükleyeceğim."

7

KIMBERLY

Ertesi gün okula gittiğinizde kanınız hala kaynıyordu.

Bunu görmezden gelmeye çalıştım ve hatta tüm geceyi Apple Music'te rastgele bir listeyle dans ederek geçirdim çünkü tek şey buydu

Bu genellikle beni korkumdan kurtarır.

Sisi uzaklaştırmaya yardımcı olur.

Ancak, sisin gelmesi için çok tedirgin ve öfkeden kıpkırmızıydım. Yandı ve hiçliğe dönüştü.

Elsa'nın evinde olanlardan sonra zar zor uyuyabildim. Ne kadar uzaklaştırmak istesem de, kafamın arkasında bir döngü halinde tekrarlanmaya devam etti.

Şimdi bile, Elsa'nın yanında otururken, Xander'ın nefesinin benimkine karıştığını, tehditlerinin kesilmesi gereken bir söz gibi tenimden yuvarlandığını neredeyse hissedebiliyorum. Dünden beri üç kez duş almış olmama rağmen üzerimde nane, taze çamaşır ve okyanus kokusuyla iç içe geçmiş kokusunu alabiliyorum.

Ne oluyor be? Ciddi misin?

"Kim?" Elsa elini yüzümün önünde sallıyor.

"Ha?" Sesim de hissettiğim kadar dikkatim dağılmış gibi çıkıyor.

"Söylediklerimin tek kelimesini bile duydun mu?" diye soruyor, duymadığımı bildiğini ima eden bir ses tonuyla.

Bugün Elsa'nın okuldaki ilk günü. Onun ekürisi olmam gerekiyor ama bu konuda tamamen başarısızım.

"Özür dilerim. Dün gece pek uyuyamadım." Belli bir yüz ve ses beni uyanık tuttu ve penceresine gizlice girebilirdim.

Beni ve Kir'i eve bıraktığında, Xander'ın bakışlarını görmezden gelerek Kir ile arkada oturdum ve sonra dışarı çıktı ve geri dönmedi.

En azından sabahın birinden sonra *Kefaret*'i tekrar izlerken uyuyakalana kadar.

Onu sürekli izlediğimden değil. Sana söyledim, sadece bazı şeyleri fark ediyorum.

Şu anda olduğu gibi, ders başlamak üzere olmasına rağmen henüz burada değil.

Xander atlılar arasındaki en zeki kişi değildir, ancak dersleri asmasına rağmen notları her zaman iyidir.

Bugün uyuduğu günlerden biri olmalı.

Umursadığımdan değil.

"Al." Defterlerimi Elsa'ya doğru itiyorum. "Kaçırdığın tüm bölümlerin altını çizdim. Başka bir şeye ihtiyacın olursa, ben senin kızınım."

"Sensiz ne yapardım bilmiyorum." Elsa sıcak bir gülümsemeyle kolumu okşuyor. "Sen en iyisisin."

"Hayır, öyleyim." Aiden'ın sesi, Elsa'nın sözleri karşısında yaptığım küçük zafer dansını durduruyor. Masasının önünde duruyor ve parmağını onun önüne vuruyor. "Sana söylemiştim. Seni ben götürürdüm."

"Ve sana Kim'in bunu yapacağını söylemiştim." Elsa ona dik dik bakıyor ve sert bakışlarına boyun eğmeyen bakışlarıyla karşılık veriyor.

Aiden King burada bir yönetici ve temelde birlikte büyümüş olmamıza rağmen, beni her zaman ürpertti, gerçek olanları, Xander'ın bana verdiği gibi kaotik duygularla karışık olanları değil.

Gözlerini diktiği anda herkesin içinde duvarlara karışmak ya da bir mezar kazıp içine gömülmek isteği uyanıyor - ben de dahil.

Elsa muhtemelen onun otoritesine boyun eğmeyen tek kişi, en kötü kabusu olduğu zamanlarda bile. Belki de bu yüzden ona kendi dünyasıymış gibi bakıyor ve sırf onun gülümsemesini görmek için diğer herkese cehennemi yaşatıyor.

Kraliçesi için savaş başlatacak türden bir kral.

Aiden ne kadar korkutucu olsa da, Elsa'ya bakışını, sert yüzünün altındaki kaşlarının yumuşamasını, Elsa'nın onun olduğu kadar kendisinin de olduğunu sözsüz olarak söylemesini seviyorum.

Başladıklarından beri onları izliyorum ve onlara, aşk romanlarındaki kurgusal kahramanlara aşık olan bir kızdan daha çok aşık oldum.

Bu arada fangirl benim. Sayamayacağım kadar çok kitap sevgilim var. Sakın yargılama.

"Hmm." Kulağının arkasındaki bir tutam saçı okşuyor. "Bunu daha sonra ödeyeceksin, tatlım."

"Bana en kötüsünü göster, Aiden."

Tanrım. Bunu izlemek ve asla benim başıma gelmeyeceğini bilmek hiç adil değil. Kendimi bir yere gömebilir miyim lütfen?

Onun kolunu tutuyor. "Sana şimdi göstereyim."

"Ders başlamak üzere," diye tıslıyor.

"Anahtar kelime *yaklaşık* olmak." Onu kendi tarafına çekiyor.

Aiden onu mağara adamı tarzında arkasından sürüklerken Elsa'nın yüzü bana 'özür dilerim' derken ısınıyor.

Sigh.

Üzülecek ne var, Elsa? Seni destekliyorum.

Muhtemelen romantik fanfiction yazmaya başlamalı ve içimdeki bu aç canavarı beslemeliyim.

Başımı Aiden'ın Elsa'yı geride bırakmaya zorladığı defterime gömüyorum ve tekrar iç çekiyorum.

İşte o zaman onu fark ediyorum, daha doğrusu duyuyorum. Kahkahası etrafımda bir şarkı gibi yankılanıyor, ne kadar duyarsanız duyun aklınızdan çıkaramadığınız türden. Kendinizi hep onu özlerken, daha fazlasını isterken buluyorsunuz, tıpkı bir bağımlı gibi.

Sonra bu güzel şarkı başka bir sesle, şarkının melodisini kanlı parçalara ayıran tiz bir kahkahayla bozuluyor.

Veronica.

Silver'ın kölelerinden biri üniformasının kravatını düzeltirken Xander'ın koluna asılıyor. Saçları darmadağınık ve gömleğinin yakası sanki sevişme seansından çıkmış gibi ruj izleriyle kaplı.

Veronica'nın sahte sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor, sanki birbirlerinin kıyafetlerini düzeltiyorlarmış gibi.

Ya da daha doğrusu, birbirimizi düzeltmek.

Başımı eğerken defterin kenarını ölümcül bir şekilde kavrıyorum. Kusmak istiyorum ve bunun kahvaltıda yediğim elmadan farklı bir nedeni var.

Bu gibi sahneler benim için yeni değil. Yıllar boyunca bunlara defalarca şahit oldum. Onu okuldaki kızların yarısıyla samimi ve şakacı bir şekilde gördüm ve maceralarını istediğimden çok daha fazla kez dinledim.

Ancak dün bana o sözleri söyledikten hemen sonra, beni eve bıraktıktan hemen sonra ona gittiğini bilmek yanaklarımın kızarmasına neden oluyor.

Sakin ol, Kim. Sakin ol. Tepki göstermeyi aklından bile geçirme.

Tüm bunları en başta bu yüzden yapmış olmalı ve benim parçalandığımı görmenin keyfini ona yaşatmayacağım.

Veronica'nın kıçına bir tokat atıyor ve köşeyi dönüp arkaya geçerken onu koltuğuna gönderiyor. Bir kez bile bana bakmadı ya da beni tanımadı. Bütün geceyi tuvaletteki o sahneyi düşünerek geçirmemiş olsaydım, bunun hayal gücümün bir oyunu olduğuna inanmaya başlardım.

Veronica uyuşturucu almış bir striptiz kulübü dansçısı gibi kıkırdıyor, ya da en azından ben uyuşturucu almış striptiz kulübü dansçılarının sesini böyle hayal ediyorum.

Hevesli arkadaşı Summer'ın yanına oturmak yerine bakışları benimkiyle buluşuyor. Kahretsin. Beni bakarken yakaladı.

"Neye bakıyorsun, seni şişko domuz?" diye hırlıyor ve sivri tırnaklarını bana doğru savuruyor.

Başka zaman olsa başımı öne eğer ve durması için dua ederdim. Elsa burada olsaydı ona haddini bildirirdi ama ben ne eski Kim'im ne de Elsa benim için sonsuza kadar savaşacak.

"Oh, o sendin. Özür dilerim, sınıfa giren bir sokak lambası sandım." Sırıtıyorum, sonra bu sefer defterime odaklanıyorum.

Veronica'yla daha fazla konuşursam, onunla kavga etmek isteyeceğim ve bu muhtemelen beynimin aklına gelebilecek en aptalca düşünce.

Çünkü beni aç bırakıyorsun. Nöronları yakmak ve aptal olmamak için o kalorilere ihtiyacım var, tamam mı?

Kapa çeneni, beyin.

"Az önce ne dedin sen?" Veronica K- dramalarındaki drama kraliçeleri gibi soluk soluğa kaldı.

"Eğer işitme probleminiz varsa, bunu düzeltmek isteyebilirsiniz."

Bana doğru tepiniyor ve vücudum kaskatı kesiliyor ama yerimden kıpırdamıyorum. "Seni şişko domuz, Ronan seni küçük kuzusuymuşsun gibi koruduğu için kendini bir şey sanıyor olmalısın, ama o yanında olmadan sen bir hiçsin. Sen sadece özenti şişko bir kaltaksın."

Tüm vücudum geriliyor ama o yıkıcı düşüncelerin dışarı çıkmasına izin vermiyorum.

Bunun yerine ona alaycı bir gülümseme veriyorum.

"Birileri kıskanmış." "Az önce ne dedin sen?"

"Sana söyledim, Veronica. İşitme sorununu çöz, sonra da hazır başlamışken kişiliğini de düzeltmek isteyebilirsin."

Elini kaldırıp yüzüme sertçe vuruyor ve sandalyemde dönmeme neden oluyor. Nefes sesleri sınıfta yankılanırken acı yakıyor. O kadar şaşırdım ki, elim yanağıma gitti ve ısınan derimi yokladı.

Okulda her zaman şakaların kurbanı oldum, en kötüsü de üzerime bir kova boya dökülmesi oldu, ama hiç kimse, hiç kimse bana elini sürmedi. Şiddet, RES gibi elit bir okulda göz yumulabilecek en son şeydir.

Xander bize yaklaşıyor ama o yaklaşıp Barbie'sinin tarafını tutmadan önce ben onun suratına bir yumruk atıyorum. Bu bir tokat ya da saç çekme değil - yumruğumu doğrudan burnuna indiriyorum.

Bunu düşünmek için bile durmuyorum.

İçgüdü. Böyle hissettiriyor olmalı. Biraz dürtüsel, çokça özgürleştirici.

Çatlağı duymadan önce hissediyorum. Benden değil, Veronica'dan. Yüzü buruşuyor ve kan burnundan aşağı süzülüp Xander'ın öpücüğünün lekelediği menekşe rengi dudaklarına damlarken çığlık atıyor.

Onun kanını görmek beni olduğum yerde donduruyor. Elim hareketsiz, hala yumruk halinde, sanki hareket ettirilemez ya da esnetilemezmiş gibi duruyor.

Kan.

Kırmı

zı.

Dağınık.

Oh, kahretsin. Sanırım bayılacağım.

Yavaş ama istikrarlı bir şekilde sızan kendi kanımın görüntüsü bana saldırıyor. Durmayacak. Kaybolmuyor bile.

İşte orada. Şimdi bitecek.

Belki annem beni bulur. Belki Mari bulur.

Lütfen Kir'ün beni bu şekilde görmesine izin

verme.

Beni bir hayalet olarak hatırlamasını istemiyorum.

"Kimmy." Erkeksi ses görüş alanımdan çekiliyor ve sanki bir dalgadan çıkıyormuşum gibi sertçe nefes alıyorum.

Ronan iki omzumdan tutup beni sarsarken elim yaralı bileğimi kavrıyor.

Öyle bir şey olmadı.

Olmuyor, değil mi? Kan kaybetmiyorum. Oh,

Tanrım. Neyim var benim?

"İyi misin?" Ronan beni yine usulca sarsıyor. "Seni buradan çıkaracağım."

Beni dışarı sürüklerken hiçbir şey söylemiyorum. Etrafımızda belli belirsiz mırıltılar duyuyorum, bir sürü. Parçalanıyorlar ve yavaş yavaş ruhumu ele geçirmeye çalışan dev bir sise dönüşüyorlar.

Veronica'nın tiz sesi arkamdan bıçak gibi kesiliyor. Ona, yüzünden akan ve gömleğinin eteklerini ıslatan kana bakıyorum. Onu bir eliyle zahmetsizce durduran Cole'a karşı mücadele ediyor.

Xander yanlarında duruyor, onunla ya da histerik durumuyla ilgilenmiyor. Ronan kolunu omzuma dolayıp beni sürüklerken tüm dikkati benim üzerimde.

Dünya Veronica'ya ve benim yavaşça geri çekilmeme odaklanırken, o yaralı bileğimi kavrayan ele konsantre oluyor.

Bir kaşıntı beni bırakmaya itiyor ama yapamıyorum. Eğer bırakırsam, kan akacak. Kan kaybından öleceğim.

Xander tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi önce elimi, sonra da yüzümü izliyor.

Köşeyi döndüğümde, tek kelime etmeden "Seni görüyorum." diye fısıldadı. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım.

8

K I M B E R L Y

T Annem ve ben evimize girdiğimiz anda, girişte duraksıyor ve kaçınılmaz olanı bekliyorum.

Veronica ile olan kavga yüzünden müdür velilerimizi çağırmak zorunda kaldı. Genelde okulla ilgili her şeyle babam ilgilenir ama o burada olmadığı için annem benim için sevgili stüdyosundan çıkmak zorunda kaldı. Müdüre ve Veronica'nın ailesine çıkışmasından ve onlara hastalıklı kızlarını dizginlemelerini söylemesinden sinirlendiğini anlayabiliyordum. Video kameralar ilk tokadı bana attığını gösterdi. Annemin deyimiyle, benim yumruğum 'ani' bir tepkiydi.

Yine de benim için ayağa kalkmasından memnun değildim. Annem asla benim tarafımda olmaz. O basının ve imajının tarafındadır. Büyük Jeanine Reed'in şiddet yanlısı bir kızı olduğu bilinirse, bu onun yaklaşan sergisini mahveder.

Bu yüzden müdürün odasında her şeyini ortaya koydu ve hatta okula on binlerce sterline mal olan özel ön gösterisinin biletlerini teklif etti. Bir çeşit bağış olduğunu söyledi.

Sonra eve dönerken menajeriyle konuştu, her yanlış nefes aldığımda bana ters ters baktı.

Şimdi yalnız olduğumuzda, bana adını kötülememi, benim gibi bir veledin iki yıl sonraki ilk sergisini mahvetmesi için yıllarını stüdyosunda köle gibi çalışarak geçirmediğini söyleyecek. Bir süredir durgunluk içindeydi ve sonunda ilham perisini yeniden buldu.

Annem hakkında kısa bir bilgi: Değerli ilham perisine sahip olduğu sürece beni, Kir'i ve tüm dünyayı öldürmeyi tercih eder.

Girişte kendimi sabitledim, sözlerinin saldırısını bekliyorum, içten içe Kir'in geceyi arkadaşı Henry ile geçirmesinden ve

bu çirkin sahneye tanıklık edin.

Annem iç çekerek başını sallıyor ve mükemmel saç tellerinin zarif bir şekilde hareket etmesine neden oluyor. "Neden bir hayal kırıklığı olmak zorundasın, Kimberly?"

Ve böylece, arkasında bıraktığı kan izinden habersiz, üst kata çekilir.

Sanki beni sivri uçlu bir bıçakla bıçaklamış ve suç aletini yanında götürüyor, her adımında kanın damlamasına izin veriyor.

Ama bu kan farklı. Asla yıkayamayacağınız ya da eti tekrar dikemeyeceğiniz türden.

Çenem titriyor ama derin bir nefes alıp yavaşça odama
gidiyorum. "Akşam yemeği için ne istersin?" Mari yukarı
çıkarken soruyor.

"Hiçbir şey." Onu geçerken sesim kesildi. "Kesinlikle hiçbir şey."

Odama girer girmez kapıyı kilitleyip yatağa kıvrılıyorum ve kendi nefesim beni neredeyse boğana kadar çarşafı etrafıma sarıyorum.

Burası karanlık, neredeyse dingin.

Sis içeri giremez. Giremez. Annemin söylediklerinden sonra girerse ne yapacağımı bilmiyorum.

Kir beni durdurmak için burada bile değil.

Belki de gidip onu almalıyım. Onu Henry'nin evinden kaçırabilirim ya da en azından yavru köpek gözlerini görüp ona sarılarak yeniden şarj olabilirim.

Onun yaydığı sıcaklık olmadan, kendi yarattığım soğuk ve ıssız bir alanda kalıyorum.

Sisin dalları çarşafın altına sızıyor ve beni sıkı bir şekilde s a r ı y o r. Örtüyü daha sıkı kavrıyorum, sağladığı kamuflaja ihtiyaç duyuyorum.

Hayır, hayır, hayır.

Örtünün altına girmemesi gerekiyordu. Uzak durması gerekiyordu.

Bileğimdeki yara izi ve burnum da karıncalanıyor. Ağlamak için karşı konulmaz bir dürtü var ama ağlayamıyorum. Bıraksam bile gözyaşlarım akmıyor. Genel kanının aksine, kendini bırakıp ağlamak rahatlatmıyor.

En azından benim için değil.

Ne zaman ağlasam, o sis derimin altına doğru hızla ilerliyor ve bir b a k ı y o r u m ki beynimi işgal edip düşüncelerimi ele geçiriyor. Bir ihtiyaçtan bir dürtüye dönüşüyor ve Kir'inki gibi beni durduracak güçlü bir varlık olmadan, ona teslim olup kendimi bırakıyorum.

Tamamen. Tamamen.

Küvette oturuyor ve asla geri alamayacağım bir adım atıyor olurdum. Gözyaşlarımı kırpıştırıyorum ve parlak şeyler düşünmeye çalışıyorum.

Psikiyatristim de böyle derdi. *Parlak düşünceler.*

Sanki onları çağırabilir, üretebilir ve bir şekilde kötü günler için saklayabilirmişim gibi. Her şeyin kaybolduğu ve her şeyin acı verdiği günler - aldığım nefesler, çarşafın tenime teması, yara izinin altındaki damarlarımın karıncalanması, serbest bırakılmayı talep etmesi, dışarı çıkıp sisle oynamak isteyen gözyaşları.

Hepsini.

Her lanet şeyi.

"Yardım edin..." Küçük, perili bir sesle mırıldanıyorum. "Biri bana yardım etsin."

Kimse beni duymayacak. Duymayacaklarını biliyorum, çünkü terapi bana yardıma ihtiyacım olduğunu kabul etmenin iyi olduğunu söylese de, bunu insanlardan istemem gerektiğini de söylediler.

Ve bunu asla yapmayacağım.

İnsanlar umursamıyor. Eğer umursasalardı, bana sadece kimsenin beni bulamayacağı bir yere sürünerek gitmek istememe neden olan o acıyan bakışları atarlardı.

Kendi annem, beni bu dünyaya getiren kadın umursamıyorsa, başkası neden umursasın?

Telefonum titriyor ve irkiliyorum, neredeyse yataktan düşüyordum.

Susturmak ve küçük haleme, yani tek kişilik kendine acıma partime geri dönmek üzereydim ki arayanın kimliğindeki ismi seçtim.

Baba.

Karanlıkta yanıp sönen telefona bakarak irkildim. Okul da onu aradı mı? O annem gibi değil. Eğer biliyorsa, benimle oturur ve terapi seçeneklerimi tartışır çünkü sebepsiz yere birine vurmayacağımı, bunun bastırılmış bir hayal kırıklığının birikimi olduğunu falan filan bilir.

Terapistin bu sözleri söylediğini neredeyse duyabiliyorum ve bu yüzden onlardan hoşlanmıyorum.

Babam terapinin tek çözüm olduğunu düşünüyor, ancak on dokuz yıl önce yapabileceği basit bir çözüm de var - benim yaratılışıma katılmamalıydı.

O harika bir adam ve annem de başarılı bir kadın. Onların kızı olmamalıydım.

Açmıyorum. Açarsam ağlamaya başlayacağım ve şu anda buna hiç niyetim yok. Ayrıca, sis hayalet parmaklarını boğazıma bir ilmik gibi dolamışken konuşamam.

Eğer telefonda yıkılırsam, babam bir sonraki uçakla geri dönecek ve ben yine bir hayal kırıklığı olarak yaşamak zorunda kalacağım.

Görüşme bittikten kısa bir süre sonra ekranım ondan gelen bir mesajla aydınlanıyor.

Uzun bir mesaj. Babam mesajlarında bile herkesin olabileceği kadar güzel konuşuyor.

Selam Angel. Eğer ders çalışıyorsan, seni rahatsız etmek istemem ama nasıl olduğunu kontrol etmek istedim. Dün ve bugün aramalarım seyrek olduğu için özür dilerim. Önemli bir proje üzerinde çalışıyordum, anlatırsam çok sıkılacaksın. Her neyse, okuldan bir telefon aldım ve diğer kızla olanlardan dolayı üzgünüm. Eminim kendine göre sebeplerin vardır ve bir gün bana onları anlatırsın. Herhangi bir şekilde incindiğini düşünmek bana acı veriyor. Kirian'ı benim için öp. Baban ikinizi de seviyor ve geri dönüp sizi görmek için sabırsızlanıyor. Kir'in istediği o aile tatiline gideceğiz. Güvende kal, Angel.

Metni okumayı bitirdiğimde telefonumun ekranına bir damla nem düşüyor.

Diğerleri takip etmesin diye gözyaşımı siliyorum.

Lanet olsun, baba. Neden bu şekilde söylemek zorundaydın ki?

Bana her meleğim dediğinde, neredeyse buna inanmak, birinin meleği olduğumu, ben incindiğimde birinin gerçekten acı hissettiğini düşünmek istiyorum.

Kimberly: Ben de seni seviyorum baba ve seni çok özlüyorum.

Gönder tuşuna basmadan önce mesajı siliyorum. Bunu yaparsam beni arayacaktır ve şu anda bu duygularla başa çıkacak fiziksel ya da zihinsel enerjim yok.

Onun yerine diğer metinleri kontrol ediyorum.

Kimmy!

Kim-my.

Ronan: Bana dikkat et, *la merde*.

Ronan: Canım yandı, bir köşede ağlayacağım.

Gülümsüyorum. Annem erken gelene kadar yanımda kaldı. İçimden bir ses beni uzaklaştırılmaktan kurtaranın Veronica'ya karşı verdiği ifade olduğunu söylüyor. Diğerlerinin benim lehime tanıklık etmediğinden eminim.

Kim: Ağlamıyorsun.

Cevap hemen geldi.

Artık biliyorum. Parti benim evimde mi?

Normalde bunu çok isterdim çünkü serbest kalmak, içmek ve dans etmek zihnimi sisten uzaklaştırıyor.

Ama bugün o gün değil.

Kim: Çalışmam lazım.

Daha çok battaniyeme daha fazla gömülmek ve bütün gece uyanık kalıp bu kanserli düşüncelerle savaşmaya çalışmak gibi.

Ronan: Hadi ama, sıkıcı olma.

Cevap vermediğimde, başka bir mesaj gönderdi.

Ronan: Xander burada ve o kadar sarhoş ki ayakta duramıyor. Düşünmeden yazıyorum.

Kim: Bu neden umurumda olsun ki?

Bilmiyorum. Bir içki yarışmasında onun kıçını tekmelememi görmek ilgini çeker diye düşündüm.

Hayır. İlgilenmezdim. O piç herif bu işin arkasındaki sebep.

Eğer sınıfa Veronica ile gelmeseydi, onunla geçirdiği geceyi benim önümde pervasızca sergilemeseydi, şu anda bu lanet çıkmazın içinde olmayacaktım.

Siktir et onu.

En iyi arkadaşımdan gelen diğer mesajları kontrol ediyorum.

Elsa: Gelmemi ister misin?

Elsa: Senin için endişeleniyorum, Kim.

Elsa: İstersen Ronan'ın partisine gidebiliriz?

Eğer partilerimin terörist arkadaşı benim iyiliğim için bir partiye gitmeyi teklif ediyorsa, o zaman gerçekten endişelidir.

Eğer cevap vermezsem, ön kapıdan içeri dalacak ve Elsa'nın beni bu şekilde görmesine izin veremem.

Partiye mi gidiyorsun? Sen kimsin ve en iyi arkadaşıma ne yaptın?

Elsa: Partilere giderim. **Kim:** Emin misin? **Elsa:** Bazen.

Elsa: Geliyor musun yoksa ben mi geleyim? Hiçbiri mi?

Yine de yazıyorum.

Kim: Partide buluşalım!

En azından bu bana biraz daha kafamın içinde kalmam, biraz pazarlık yapmam ve ona beni bir süreliğine rahat bırakmasını söylemem için zaman tanıyacak.

Her şeyi.

Telefonumu atmak üzereyken başka bir mesajla titriyor. Elsa ya da Ronan'dan gelmesini bekliyordum ama değildi.

Bilinmeyen Numara: Ne yapıyorsun?

Kimberly: Sen de kimsin?

Bilinmeyen Numara: O pis işi yapmasan iyi edersin yoksa yemin ederim pencerenden girerim.

Duraklıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. Yazarken parmaklarım titriyor.

Kimberly: Xander?

Bilinmeyen Numara: Tek ve biricik. Oh,

Tanrım. Oh, kahretsin. Neden bana mesaj

atıyor?

Kimberly: Ne zamandan beri numaram sende?

Elsa asla ona vermezdi.

Xander: Ronan'ın senin numaranı alabileceğini ama benim

alamayacağımı mı düşünüyorsun?

Onu çaldı. Bundan zerre kadar şüphem yok. Çocukken bile, Xander ne zaman istediğini elde edemese, artık umurunda değilmiş gibi davranır, sonra da herkesin arkasından iş çevirir ve yine de alırdı. Yapabileceğini kanıtlamak için.

Ben ona aklımdan geçenleri anlatamadan, ondan bir mesaj daha geliyor.

Xander: Jeanine sana ne söyledi?

Alt dudağımı o kadar sert ısırıyorum ki kan gelmemesine şaşırıyorum. Yıllar önce annemle olan ilişkimi ona açtığım için gerçekten pişmanım. Tüm kirli sırlarımı bilmekle kalmıyor, annemin beni nasıl bu kadar küçük ve önemsiz hissettirdiğini bilen tek kişi de o.

Keşke ona uzun zaman öncesinden bu yana her şeyin değiştiğini söyleyebilseydim ama durum böyle değil.

Bu yalan söyleyemeyeceğim anlamına gelmiyor.

Kimberly: Hiçbir şey.

Xander: O zorbanın hiç olmamış gibi davranacağına inanmamı mı bekliyorsun? Tekrar dene.

Neden birdenbire garip davranmaya başladı? Elsa'nın banyosundan beri kafam fazla mesai yapıyor. Sürekli yüksekte olmak ve aşağı inmeyi reddetmek gibi.

Kimberly: Onun hakkında böyle konuşmaya hakkın yok. O benim annem.

Gönder'e basar basmaz kendimden nefret ediyorum. Neden bu kadar ikiyüzlü olmak zorundayım? Ama yine de, Xander sanki her şeye hakkı varmış gibi ailem hakkında bana ders veremez.

Xander: Hiç sahip olmamış olmayı dilediğin kişi.

Lanet olsun ona. Neden ona söylediğim her şeyi hatırlıyor? Ve eğer hatırlıyorsa, neden ona yalvardığım zamanları hatırlayamıyor?

beni onunla asla yalnız
bırakmayacağını mı söyledi?
Sonra devam etti ve yaptı.
Kalbimin üzerine bastı ve onu paramparça etti, peki neden şimdi geri dönüp bana ne yapacağımı söyleme hakkına sahip olduğunu düşünüyor?
Kimberly: Beni rahat bırak.
Xander: Hayıra ne dersin?
Kimberly: Sana eşlik edecek sürtüklerin yok mu?
Xander: Uh-oh. Birisi kıskanıyor.
Kahretsin. Sakin ol, Kim. Sakin ol.
Ronan sarhoş olduğunu söylememiş miydi? Alkol yüzünden olmalı, tek yapmam gereken onu görmezden gelmek.
Kimberly: Rüyanda görürsün.
Xander: Güzel.
Bu da ne demek oluyor şimdi? Kısa bir
süre sonra başka bir mesaj gelir.
Xander: Asıl soruma cevap vermedin. Ne yapıyorsun?
Kimberly: Cevapsızlık bir cevaptır. Bir ipucu al.
Xander: Bu lanet tavır başını belaya sokacak. Şimdi, ben kendim öğrenmeden önce şu lanet soruya cevap ver.
Kimberly: Peki bunu nasıl yapacaksın, dahi?
Kirian dışarıda, yani Xander onu arayıp sorsa bile bir şey öğrenemeyecek.
Xander: Sana söylemiştim. Pencereden.
Kimberly: Ronan'ın evinden mi? Ne kadar sarhoşsun?
Xander: Ronan'ın evinden eve koşmaya yetecek kadar. Ya da Aiden beni götürsün. Bir sürü seçeneğim var.
Kimberly: Bu konuda ciddi olamazsın?
Xander: Cidden ciddi, evet. İşte bu kadar. Söz dizimi hoşuma gitti.
Lanet olsun. Beni en basit h a l i m e geri itti. Neden tekrar ciddi olayım ki?
Kimberly: Hiçbir şey yapmıyorum. Şimdi mutlu musun?
Xander: Hiçbir şey, yani oturuyor musun? Yoksa hiçbir şey, yorganının altında saklanıp dünya yokmuş gibi mi davranmaya çalışıyorsun?
Kanım kaynıyor ve bacaklarım altımda daha da küçülüyor.
Kimberly: Hiçbir şey, yani hiçbir şey. Bu kelimeyi hiç duydun mu? Anlamı boş, nada. Şimdi beni yalnız bırak.
Xander: O hiçliğin içinde boğulabilesin diye mi?

Kimberly: Evet, bu arada seni hiç ilgilendirmez.

Xander: Böyle mi düşünüyorsun?

Yazarken neredeyse parmaklarımla klavyeyi yumrukluyorum.

Kimberly: Evet! Buraya gelip beni tanıyormuş gibi davranamazsın. Tanımıyorsun, tamam mı? Hiç tanımadın.

Xander: Bir bakalım, kendi başına neşeli müziklerle dans ettiğini biliyorum ve sahte olmadığın tek zaman bu. O makyajın ve yeni gardırobun arkasına saklandığını biliyorum çünkü kendini içten içe çirkin, küçük bir canavar olarak görüyorsun. Ama saç değil, yeşil sensin. Seninle ilgili tek gerçek şey bu, çünkü her zaman bu renge takıntılıydın. En sevdiğiniz fıstıklı dondurmayı ve yeşil M&M'leri yemeyi bıraktınız çünkü bunlar tüm görünümünüzle iyi gitmiyor, ancak yine de başkalarının bunları yediğini gördüğünüzde dikkat çekiyor ve bakıyorsunuz. Elsa'yı çok seviyorsun, bu yüzden onun önünde mükemmel görünmek için her şeyi yapıyorsun ve bunu yaparak, kendine zarar veren, damar kesen, hap patlatan gerçek halini gerçekten görürse senden vazgeçeceğini düşünerek yavaş yavaş kendi parçalarını öldürüyorsun. Sen o gün Jeanine'le konuşurken Kirian telaşla yanıma geldi ve bana o geceyi anlattı. Birkaç hap içtikten sonra bayıldığını görmüş ve bu nedenle son zamanlarda sana daha sık sarılıyor ve bana yetişkinlerin sözlerini tutup tutmadıklarını soruyor. Aynaya yeterince uzun süre bakmadığını biliyorum, çünkü orada gördüğün kişiden nefret ediyorsun ve yeterince uzun süre bakarsan onu yok etmek için dışarı çıkacaksın, bu yüzden bunun yerine tasarımcı kıyafetlerinin ve pahalı makyaj katmanlarının arkasına saklanmayı seçiyorsun. Ama şöyle bir şey var Kimberly, dünyadan ve kendinden saklanabilirsin ama benden asla saklanamayacaksın.

Aman Tanrım.

Oh. Benim. Korkunç. Tanrım.

Sözlerini tekrar okurken ellerim titriyor ve bunun beni aniden vuran kötü bir rüya olmadığından emin olmak için kalçamı çimdikliyorum.

Bütün bunları nasıl biliyor? Bu kadar çok şeyi bu kadar manik ve detaylı bir şekilde nasıl anlayabiliyor?

Tabii o da beni izlemiyorsa? O da mı beni fark ediyordu?

Ama Xander insanları izlemiyor. Bana yer açmak için durmuyor. Çoğu zaman bana bakmıyor bile.

Bunu bilen tek kişi benim. Uzaktan. Bir sapık gibi.

Xander: Ee? Ne kadar iyiydim?

Xander: İstersen devam edebilirim. Jeanine, Calvin, Kirian ve hatta Marian'la olan ilişkinin psikanalizini yapabilirim.

Kimberly: Seninle olana ne dersin?

Xander: Benimle bir ilişkin yok. Haddini bil.

Yorganı itip ayağa fırlıyorum, kaslarım yıkıcı bir enerjiyle pompalanıyor.

Bana tüm bunları anlatıp sonra da benimle hiçbir şey yapmak istemediğine karar veremez. Onun benimle her şeyi var. Kendime itiraf etmeyi reddettiğim şeyleri biliyor. Hiçbir şey olmamış gibi davranamaz ve zaten yontulmuş olan zırhıma farklı türde bir silah saplamamış gibi davranamaz.

Altını soymadığını ve kimsenin görmediği şeyleri görmediğini. Beni.

Onca insan arasından Xander tarafından görülmek beni çok korkutuyor.

Ama aynı zamanda, ezelden beri bunu bekleyen aç bir parçayı da besliyor.

Bu konuda onunla yüzleşmemin zamanı geldi.

9

X A N D E R

A Başımın arkasında bir vızıltı başlıyor. Bu benim çok fazla içtiğimi ve muhtemelen kesmem gerektiğini gösteren bir işaret.

Beynimin o tarafını sikeyim.

Summer'ın elinden bir şişe votka kapıyorum ve içindekinin yarısını tek seferde içiyorum.

Yanık, vızıltının kaldığı yerden devam ediyor.

Yanık, aklıma getirmemem gereken düşünceler olmadan çöküp uyuyabileceğim anlamına geliyor. Destansı bir akşamdan kalmayla uyanacağım ama buna değecek.

Başka bir deyişle, zihnimin beni çıkışı olmayan karanlık labirentlere götürmesine izin vermeyeceğim.

Ronan'ın partilerinden birinde her zamanki gibi tam gaz devam ediyor. İnsanlar birbirlerine sürtünüyor ve bu gece sevişmeyecek olan diğer insanlar onlara bir oda bulmalarını söylüyor. Arka planda Post Malone çalıyor, ama buradaki gevezelikten o bile duyulmuyor.

Gürültü.

Çok fazla gürültü var.

Burası normalde benim oyun alanım. Gürültüleri beni duyamayacakları anlamına geliyor. Dikkatlerinin dağılması beni görememeleri anlamına geliyor ve gördüklerinde bile görmek istediklerini görüyorlar. Popülerlik, sosyal statü, bir üçüncü dünya ülkesinin ekonomisini canlandırabilecek güven fonları.

Ben de onlar kadar çürüğüm, hatta daha kötüyüm.

Sadece daha iyi saklıyorum. Arkadaşım votkanın yardımıyla.

Summer bugün yaşananları ve en iyi arkadaşı Veronica'nın burnunu düzeltmek için nasıl estetik bir doktora gitmek zorunda kaldığını anlatıyor

Tırnaklarını kalçamda gezdirirken ne kadar üzgün olduğunu.

"Eğer üzgünsen, belki de onunla birlikte olmalısın." Gülümsüyorum, hafif bir şiveyle konuşuyorum.

Fena halde sarhoşum. Biliyorum çünkü içkimi iyi tutarım ve genelde ağzımı bozmam. Ayrıca çift görüyorum ve Summer'ın bir elinde on parmak olmamalı.

Yine de sarhoşmuşum gibi konuşmuyorum. İçki içmenin ne olduğunu bildiğimden beri sarhoş bir aptal olmanın gücü bu. Annemi ve onun alkol sorununu suçladığımı söyleyebilirim ama kimin hayatında böyle bir göz yaşartıcıya ihtiyacı var ki?

Birinci adım: Mumya sorunları.

Summer bir şeyler hakkında protesto ediyor ama ben gevezeliğe odaklanmıyorum. Sanki ondan gelen bir mesajla sihirli bir şekilde aydınlanacakmış gibi telefonumu sallıyorum.

Belki de pipisini tutmakta zorlanan bir ergen gibi bunu bir anda söylememeliydim.

Kendimi savunmam gerekirse, sarhoş olduğumda beni durdurmak için genellikle Ronan adında bir ekürim olur. Bir yerlerde kayboldu ve bütün gece bir pislik gibi davrandı, bu da muhtemelen bana kızgın olduğu anlamına geliyor.

Siktir et onu.

Yarın bu gece için pişmanlık duyacak zamanım olacak, o yüzden gösteriye devam edebilirim.

Telefonumun kilidini açıp yazıyorum.

Xander: Hala Calvin'in çay koleksiyonundan tadıyor musun? Cevap yok.

Xander: Jeanine'in fırçalarını hala stüdyosundan çıksın diye saklıyor musun?

Hiçbir şey yok. Tam bir çöl.

Neden onu herkesten daha iyi tanıdığımı kanıtlamak istediğimi bilmiyorum, Ronan denen puşt ya da Elsa'nın kardeşi olan diğer metal kafalı Knox onu asla benim tanıdığım gibi tanıyamaz.

Olması gerektiği gibi değil ama kendime zarar veren yoluma devam ediyorum.

Xander: Korku filmlerinden hala korkuyor ama yine de izliyor musunuz?

Xander: Hâlâ yıldızlardan dilek diliyor musun?

Xander: Hala geceleri yanımda uyumak istiyor musun?

Gönder tuşuna basmadan önce sonuncusunu siliyorum, sonra da başımı sallıyorum.

Sikerim böyle işi. O tavşan deliğinden aşağı yuvarlanıyorum. Sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve Summer kıçının üzerine düşerken itiraz ediyor.

Hah. Orada olduğunu bile unutmuşum. Özür dilerim, sanırım.

Elimdeki votka şişesini tutmaya devam ederek dengesiz ayaklarımın üzerinde yürürken bir ya da üç kişiye çarptım.

Sonunda aradığım kişiyi bulmam bir saatimi alıyor. Cole poker masasının yanında oturmuş, Elitler'in takım üyeleri arasındaki bir oyunu izliyor. Yüzü sakin, neredeyse izlediği şeyle ilgileniyor, ama belli biri yüzünden çok kızgın olduğunu biliyorum.

O ve ben pek çok açıdan aynıyız. Ama ben çok daha kötüyüm çünkü kafayı yemiş durumdayım ve düşüncelerimin o yöne gitmesini engelleyecek birine ihtiyacım var.

"Hey, sikikler." Şişemi kaldırıp sarhoş halimi gösteriyorum.

Cole bir saniye içinde yüzüme bakıyor ve beni ensemden kavrıyor. Diğerlerine gülümsüyor ama yeşil gözleri benimkilere düştüğünde ölümcül bir hal alıyor.

Onunla aynı göz rengine sahip olmasına rağmen gözlerinin hiç güzel olmaması çok garip. Cehenneme serbest düşüşümün sebebi onunki olabilir.

"Göz rengin çok çirkin," diyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Knight?" diye soruyor sert bir ses tonuyla. "Yarın maçımız var ve sen sarhoşsun."

"Ronan biliyordu ve beni durdurmadı. Eğer köşeye gideceksem, onu da benimle gönderin, Kaptan." Gülmek istememe rağmen güldüm. Sarhoş olduğunuzda böyle olur - hareketleriniz üzerindeki kontrolünüzü kaybedersiniz.

"Tanrım." Suratıma yumruk atıyor ama umduğum gibi kötü bir şey değil. Bunu sadece beni ayıltmak için yapıyor.

İçeride kopmaya çalışan cehennem yerine düşüncelerimi acıyla doldurmaya yetiyor.

"Git ayıl."

"Evet, Kaptan." Sırıtıyorum.

"Şişe." Elini uzattı ve ben de şişeyi oraya koydum. "Son zamanlarda neyin var senin?"

"Gözlerin," diye mırıldanıyorum.

"Gözlerim mi?" Önümde duran iki versiyondan birinde sırıttığına yemin edebilirim.

"Hayır, gözlerin değil. Rengini. Lanet olası yeşil." Avuçlarımı yanaklarına vuruyorum, bu hareketle yüzünü eziyorum. "Neden yeşil? Sadece neden?"

"Öpüşecek misin?" Aiden'ın sıkılmış sesi beni ruhsal sorgulamamdan çıkarıyor.

Ona doğru döndüğümde görüşüm yavaşlıyor. Bir kolunu Elsa'nın beline dolamış ve sanki onu her an buradan kaçırmaya hazırmış gibi - ki muhtemelen öyle olacak - yanına yatırıyor. Alaycılığa meyilli gotik kız kardeşi Teal, üzerinde "*Burada olmak istemiyorum*" yazan bir tişört giymiş, onun yanında duruyor.

O zaman çık şu lanet kapıdan, kardeşim.

Oh, bekle. Yapmayacak, çünkü o da benim gibi mazoşist. Teal ve Elsa beni ve Cole'u izlerken kızarıyorlar.

Aiden telefonunu çıkarıp bize doğrultuyor. "Bu anı hatırlamama izin verin."

İşte o zaman Cole ve benim içinde bulunduğumuz durumu fark ediyorum. Onu yanaklarından tutuyorum ve o da Aiden'ınkine benzeyen sıkılmış bir ifadeyle bana bakıyor.

"Her an olabilir," diyor ikincisi. "Eğer bu, insan hakları mahkemesindeki davanıza yardımcı olacaksa, sizi kutsuyorum."

"Benimki de." Cole sırıtıyor. "Takım için bir tane alacağım." "İkinizi de sikeyim." Cole'u itiyorum.

Gözlerinin rengini ağartmalıyım ki bu saçmalık bir daha yaşanmasın.

"Yeşil nerede?" Hala beni ve Cole'u izleyen Elsa'ya soruyorum gösterinin devam etmesini bekliyor.

Cidden, erkekler kızları birlikte hayal etmekten ne kadar hoşlanıyorsa, eminim kızlar da erkekleri birlikte hayal ediyordur. Sadece bu konuda o kadar sesli değiller.

Bu içimdeki Sherlock'tu. Şimdi uyuyacak.

Aiden ve Cole iki küçük psikopat gibi gülümseyerek birbirlerine bakıyorlar. "Yeşil mi?" Elsa tekrarlıyor. "Yeşil kim?"

Hay sikeyim. Bunu yüksek sesle mi söyledim? Sarhoşluktan aklımı kaçırmış olmalıyım. Her şeyi kusmadan önce buradan siktir olup gitmeliyim.

"Evet, Knight." Aiden kayıtsızmış gibi davranıyor. "Yeşil kim?"

"Sanırım bu ismi bir yerde duymuştum." Cole çenesine vuruyor. "Biz gençken ve -"

Omzuna bir yumruk atıp cümlesini yarıda kestim. Herifin canı sıkılmış ve bu yüzden hayatları mahvetmeye çalışıyor.

Onun sosyopatik can sıkıntısının bir sonraki kurbanı olmamın imkanı yok.

"Nerede olduğunu biliyorum," diye fısıldıyorum ki sadece o duyabilsin. "O mu?" Cole yarı ciddi bir tonla

tekrarlıyor.

"Evet, *o* kadın." Bir kaşımı kaldırdım. "Ronan'la gitti." Ve böylece sahneden çıktım.

İnsanlar bir taşla iki kuş vuruyor, ben üç kuş vurdum.

Bir, Cole'un çenesini kapatmasını sağladım. İki, onun ve Aiden'ın sosyopatik eğilimler çemberinden kaçtım. Üç, onun öfkesini o küçük piç Ronan'a yönelttim.

Yemin ederim en iyi fikirleri sarhoşken buluyorum.

Çıkarken bir çocuğun içki bardağını çalıyorum, içiyorum, sonra bir tane daha çalıyorum.

İtiraz bile etmiyorlar. Kimse içine düştüğüm cehennemi frenlemeye çalışmıyor. Kimse bir bakanın oğluna akıl öğretmek için yumruk atmaya cesaret edemiyor.

Siktir git, baba.

Yol boyunca bir yerde kendimi bahçeye doğru giderken buluyorum. Soğuk etrafımı sararken müzik azalıyor, ama beni uyandırmak yerine biraz daha sarhoş ediyor.

Geceye, yıldızlara, lanet dünyaya.

Berbatsın, dünya. Gerçekten, gerçekten berbatsın.

Son fincanı da atıp arka taraftaki küçük, üstü kapalı verandaya gidiyorum. Çocuklar buralarda dolaşmıyor çünkü a) hava soğuk, b) Ronan canlı canlı derilerini yüzecek ve c) havanın buz gibi olduğundan bahsetmiş miydim?

Orada birini görünce şaşırdım. Dans ediyordu, kulağında kulaklıklar vardı ve saçları arkasında uçuşuyordu.

Biri değil.

Onunla.

Sahip olamadığım.

Sahip olamadığım tek şey, ama yine de kendimi etrafta dolaşırken ve izlerken buluyorum.

Elbisesi dizlerine kadar iniyor ama beli dar, yumuşak kıvrımlarının hatlarını ortaya çıkarıyor.

O orada, almak için ve zihnimin süpersonik bir hızda çağrıştırdığı senaryolar için hazır.

Gitmeliyim, ayrılmalıyım, asla dönmemeliyim.

Ama onun yerine ona doğru bir adım attım.

Ona sahip olamam ama bu onunla oynayamayacağım anlamına gelmez. Aşk imkansızdır, ama nefret açık bir oyundur.

KIMBERLY

Müziğin beni fiziksel prangalarımdan uzaklaştırmasına izin verirken gözlerim kapalı.

Coldplay'in *Magic* şarkısı kulaklarımda çınlıyor ve sanki sihir. Şarkı sözleri bana ve olduğum kişiye çok şey anlatıyor. Hâlâ büyüye inanan bir aptal olarak dinlemek biraz acı verici oluyor.

Müzik, kafamı ayakta tutan ve bir şekilde sisi uzak tutmayı başaran tek şey.

Partiye girip Summer'ın Xander'a sürtündüğünü gördüğümden beri küçük hiçlik patlamaları yaşıyorum.

Onunla yüzleşmeye geldiğimi biliyorum ve bunu yapacağım ama önce sakinleşmem gerekiyor.

Tekila shot işe yaramadı, Elsa'yla birlikte olmak işe yaramadı ve kendi özel dikkat dağıtıcım Ronan hiçbir yerde bulunamıyor, bu yüzden müzik benim tek tesellim.

Melodi kulaklarımı ve duyularımı doldururken beni uzaklara sürüklemesine izin veriyorum. Karanlığa ve soğuğa sığınırken, bu rüzgarın ortasında kimsenin buraya gelmeyeceğini bildiğim için bedenim kendi isteğiyle hareket ediyor.

Bu şarkı biter bitmez, oraya geri dönüp Summer'ı azarlayacağım. Eğer gitmezse, arkadaşına yaptığım gibi ona da yumruk atacağım - ya da atmayacağım. Annemin yüzünde aynı ifadeyi tekrar görmek istemiyorum.

Bir gün için yeterli.

Her neyse, Summer'ı uzaklaştıracağım ve bana gönderdiği mesajlarda ne haltlar olduğunu açıklamasını isteyeceğim.

Gir ve çık. İnsanlarla dolu bir yerde olacak ve hemen ortadan kaybolabileceğim.

I başını salla için kendim ve koparmak dışarı benim KULAKLIKLARolarak I dön kararlılık damarlarımda fokurduyor.

Gözlerim o okyanus derinliğindeki gözlerle buluştuğunda ayaklarım otomatik olarak durur.

İnanmayı bırakamadığım sihirle dolu olanlar.

Kollarını ve bileklerini kavuşturmuş, sanki tüm gösteriyi izliyormuş gibi hemen arkamdaki ağaca yaslanıyor.

Bekle. Öyle miydi?

Devasa malikaneden gelen ışık yüz hatlarına gölge düşürüyor. Yutkunuyorum, hâlâ onun başından beri orada olduğu gerçeğinin üstesinden gelmeye çalışıyorum.

Bu ne be? Ne zamandan beri böyle bir sürüngen oldu?

Peki neden gizliden gizliye mutlusunuz?

Eğer o bir sürüngense ve ben bundan hoşlanıyorsam, bu beni ne yapar?

"Benim yüzümden durma." Parmağını döndürüyor. "Kalçalarınla o şeyi nasıl yapıyorsun?"

Yüzüm kızarıyor ve ışık yetersizliği nedeniyle bunu göremeyeceği için çok mutluyum.

"Dansöz gibi. Gece geç saatlere kadar çalıştığın şey bu mu?"

Kafamı kaldırdım. "Nereden biliyorsun bunu?"

Beni izliyor olması mümkün değil, çünkü odasının karanlık perdeleri her zaman kapalı.

"Sanırım senin hakkında çok şey bildiğimi kabul ettik." Ağacı itiyor ve vücudum içgüdüsel olarak geriliyor.

Bana doğru yaklaşma şekli bir avcıdan farksız. İncitmeye ve yok etmeye ihtiyacı olan biri. Benim peşimde olan biri, başka bir şeyin değil, sadece *benim*.

Yine de elimden geldiğince nötr bir tonda konuşuyorum.

"Neden?" "Neden?" diye tekrarlıyor, kaşlarından birini kaldırarak.

"Neden benim hakkımda bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Yüzyılın sorusu bu, değil mi? Neden?" Göğsü neredeyse benimkine değecekken durdu.

Bu kadar yakınken üzerindeki votka kokusunu soluyabiliyorum, tıpkı diğer her şeyi gibi güçlü ve inatçı.

Sarhoş. Hayır, kafayı bulmuş. Ağaçtan buraya kadar olan o küçük mesafeyi yürüyebilmesine, hatta sesinin nispeten normal çıkmasına şaşırdım.

Normalde biri bana Xander'ın şu anda baktığı gibi beş saniyeden fazla baksa kaçmak zorunda kalırdım. Bu uğursuz ve

O kadar çok öfkeyle dolu ki, fiziksel olarak yaralıyor. Ama ondan kaçamam. Bunu daha önce yaptım ve bu bizi tamamen mahvetti.

"Neden yeşil?" diye
sorar. "Ha?"

"Beni duydun. Neden yeşil lan bu?" "En
sevdiğim renk mi?"

"En sevdiğin lanet renkten nefret ediyorum. *Senden* nefret
ediyorum, Kimberly." Ouch.

Bu bilgiyi zaten bildiğimi, duygularını her zaman açıkça ortaya koyduğunu düşünmeye çalışıyorum ama onun bu sözleri söylediğini duymak, boğulmakta olan ciğerlerime kara duman çekmekle eşdeğer.

İstesem de nefes alamıyordum.

"Gözlerinden ve lanet saçlarından nefret ediyorum." Bir tutamı tutuyor ve başparmağı ile işaret parmağı arasında sanki ezberliyormuş ya da yakmayı düşünüyormuş gibi okşuyor. Ondan asla emin olamıyorum.

O, yıllardır terk edilmiş karanlık bir kuyu. İçinde bir hazine mi yoksa intikamcı hayaletler mi bulacağınızı asla bilemezsiniz.

"O zaman bana dokunmayı kes," diye nefes veriyorum. "Yoluma çıkmayı bırak, hayatımı işgal etmeyi ve hakkımda bu kadar çok şey bilmeyi bırak."

En önemlisi, benimle görüşmeyi bırakmasını istiyorum. Çünkü beni iterken ve yatağına başka güzel kızları alırken bunu yapmaya devam ederse, bu sadece sisi daha da kötüleştirecek.

Neden yıl sonunda yollarımız ayrılana kadar beni rahat bırakmıyor?

Bunu neden yapamıyor?

"Yapmalıyım." Hoşnutsuzlukla saçlarımı serbest bırakıyor. "Ama sen sürekli kendini fark ettiren bir başparmak olmaya devam ediyorsun. Benden ilgi isteme yoksa seni ilgimle boğarım."

"Senden hiç ilgi istemedim." "Buna
inanmamı mı istiyorsun?"

"Ben yapmadım." Ondan uzaklaşıyorum. "Git buradan, Xander."

Ayıldığında onunla konuşurum. Daha da iyisi, onunla hiç konuşmayabilirim. Zaten sonuçsuz. Sorularıma normal bir insan gibi cevap verecek değil ya.

Bana biraz daha eziyet edecek, beni biraz daha itip kakacak ve ben de karşılık vereceğim ve işler çirkinleşecek.

Hayır, teşekkürler.

Beni bileğimden yakalıyor - yaralı olan - ve beni kendisine doğru itiyor. Yüzümün önünde bir paket M&M'i sallandırırken nefesim kesiliyor. Paket açık ve içindekilerin hepsi yeşil.

"Neden yeşil M&M'leriniz var?" Küçük bir sesle sordum.

"Onları ben buldum."

"Onları sen mi buldun? Buna kanmamı mı

bekliyorsun?" "Evet ve onları yemeni istiyorum."

"Yapmayacağım."

"Yap yoksa Kirian'ı sana karşı kışkırtırım. İntihar girişimine tanık olduktan sonra zaten sana güvenmiyor."

Ona bakarken dudaklarım aralanıyor. "Yapma."

"O zaman ye onları." M&M'leri avucuma sıkıştırdı. "Sakın kusma yoksa boğazına bir paket daha tıkarım. Bunu bütün gece yapabilirim."

"Ama anne -" Her şeyi anlatmadan önce kestim. Onunla yaptığım anlaşmayı ona anlatamam. Bir şeyler söyleme isteğim çocukluğumuzdan kalma kötü bir alışkanlık, ona koşup içimi dökmüştüm ve sonra ona sarılarak uyumuştum.

Xander eskiden beni uyutmak için okşardı, ama şimdi beni dipsiz bir kuyuya itiyor.

O artık benim arkadaşım değil; düşmanım. Aptal anılarımın beni alt etmesine izin veremem.

"Jeanine umurumda bile değil." Bakışları sertleşir. "*Yap* o zaman."

Bazen annemden nefret ettiğine yemin ediyorum ama ona anlattıklarım dışında bunun için bir nedeni yok. O zamanlar onu gerçek bir canavar gibi mi çizmiştim?

"Xander..."

"Kapa şu lanet çeneni. Sana adımı söyleme demiştim." Elimi bıraktı ve paketi işaret etti. "Ye şunu."

Aramızda çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koruyarak, titreyen parmaklarımla paketi açıyorum. Fıstık ve çikolata kokusu burnumun direğini sızlatıyor. Bugün sadece bir elma yediğimi düşünürsek, midem tatma ihtiyacıyla gurulduyor.

Bunu yapmamam için son bir yalvarışla Xander'a bakıyorum. Kalorileri silmek için bir saat boyunca koşmam ya da egzersiz yapmam gerekecek ve fiziksel aktivitelerden kalbimin derinliklerinden nefret ediyorum.

"Acele et," diye emrediyor.

İlk M&M'i ağzıma atarken nefesimin altında ona "Lanet olsun," diye küfrediyorum. O zengin çikolata tadıyla kalbim küt küt atıyor. En son M&M yemeyeli çok uzun zaman olmuştu, tam olarak bir yıl. Onlardan en son keyif aldığımdan beri daha da fazla.

Onu sonsuza dek kaybettiğim gün onları yedim ve o günden beri ne M&M'leri ne de fıstıklı dondurmayı doğru düzgün tadabildim.

İlk parça en zoru, ikincisi geçici, ama üçüncüsünde, sanki ölüyormuşum ve bu benim yaşama ilacımmış gibi onları patlatıyorum. Daha fazla tadına varmak, tadını hafızama kazımak istiyorum ama çok uzun zamandır bu keyfe hasret kalmışım.

Son M&M'imin üzerinden uzun zaman geçtiği için mi yoksa tüm paketi yutarken Xander'ın beni bir şahin gibi izlediğini hissettiğim için mi bilmiyorum.

Ona bakmaya ve o gözlerle karşılaşmaya cesaret edemiyorum, yoksa teklif eder ve paylaşırdım. Durur ve içimde yanan tüm soruları sorardım.

Paket çok kısa sürede boşalıyor ve son parça boğazımdan aşağı indiği anda kusma ihtiyacı hissediyorum.

Kahretsin.

Bütün o kalorileri yedim. Onları çıkarmalıyım ve -

"Aklından bile geçirme."

Başımı kaldırdığımda Xander'ın göz kapakları yarı kapalı bir şekilde bana baktığını görüyorum, ancak yüzünün geri kalanı taş gibi soğuk.

Sadece Xander sarhoşken gevşemezdi.

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

"Sadece yapıyorum. Bu bir lanet." Başparmağını alt dudağıma götürüyor ve çikolatanın bir kısmını siliyor. "Geri atmak istiyorsun ama yapma. Kendini dizginle. Dürtün geçene kadar seninle kalacağım."

Çenem titriyor ama ağzımı sıkıyorum, dokunuşunun yumuşaklığını ya da sözlerinin mahvedici ağırlığını hissetmek istemiyorum.

Dürtü geçene kadar seninle kalacağım.

Böyle şeyleri nasıl bu kadar kolay söyleyebiliyor? İçime nasıl ulaşabiliyor ve bu duyguları nasıl zahmetsizce dışarı çıkarabiliyor?

Başparmağıyla çikolata parçasını büzülmüş dudaklarımın arasına yerleştiriyor. "Bitir şunu."

Başımı sallıyorum ama bu sadece başparmağını dişlerime değene kadar daha sert itmesine neden oluyor. "Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz."

Ya da seni ısırabilirim.

Tam bunu yapmak üzereydim ki, sanki başından beri düşüncelerimi okuyormuş gibi sırıttı. "Bilgin olsun, beni ısırmak zor olan, kolay olan değil."

Dilimi çıkarıp başparmağındaki çikolatayı yalıyorum. Çabuk oldu ve başladıktan kısa süre sonra bitirdim.

Dilim daha fazlası için kaşınıyor. İlk uyuşturucusunu, ilk kafasını bulan ve bu çılgınlıktan daha fazlasına ihtiyaç duyan bir acemi gibiyim.

İşim bittikten sonra bile Xander parmağını çekmiyor. Garip bir yoğunlukla bana bakıyor.

Bana her baktığında kaşlarını çatıyor, berbat bir ilgi, ki bunun benden nefret ettiği için olduğunu hep biliyordum.

Ama şu anda bana bakan şey nefret değil. Bu öfke, ham ve kontrolden çıkmış. Henüz bana yöneltmemiş olsa da içimden bir ürperti geçiyor.

Başparmağı dudaklarımdan ayrılıyor ve sonunda bittiğini

düşünerek nefes veriyorum. "Doğru yeşil gözler," diye geveliyor.

"Ne?"

İki eliyle yanaklarımı kavrayıp dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde nefesim kesiliyor. Bir kez. İki kez.

Yumuşak, o kadar yumuşak ki, sanırım bu his yüzünden öleceğim. Xander'ın dudaklarının bu kadar yumuşak olacağını hiç düşünmemiştim. İlk öpüşmemizin bu kadar nazik, hatta kalp kırıcı olacağını hayal bile etmemiştim.

İlk öpücük, eğer çocukken öpüştüğümüzü saymazsak.

Dudaklarıma sahip olurken boğazının derinliklerinde inliyor ve beni döndürerek sert bir şeye, bir ağaca çarpıyor.

Ağzımı bir iniltiyle açtığımda omurgamda karıncalanmalar oluşuyor. Xander o anda tüm yumuşaklığını kaybediyor. Dili benimkini buluyor ve beni sessiz, nefessiz ve kemiksiz bırakan bir vahşilikle öpüyor.

Ellerimi ensesine doluyorum, kalın saçlarında kaybolmalarına izin veriyorum, yüzümü daha sıkı kavrıyor, beni daha sert ve daha hızlı öpüyor, sanki bu ilk ve son kezmiş gibi, sanki bundan sonra hemen kaçması gerekiyormuş gibi.

Dışarıdan bakıldığında, ruhumu ağzımdan emiyormuş gibi görünüyor olmalı ve muhtemelen yaptığı da bu.

En çılgın hayallerimde bile beni öpeceğini ya da bu konuda bu kadar tutkulu olacağını düşünmemiştim, sanki hayatında önemli olan tek öpücük benmişim gibi ve -

Başladığı gibi, derin, acı dolu bir hırıltıyla benden uzaklaşıyor.

Sırtım hâlâ ağaca dayalı, bacaklarım titriyor ve istesem de hareket edemiyorum.

Elini saçlarında gezdirmeden önce en büyük düşmanıymışım gibi bana dik dik bakıyor. "Siktir!"

Bir çakıl taşını tekmeliyor, sanki görüntüm bile onu tiksindiriyormuş gibi benden uzaklaşıyor. "Lanet olsun."

"Ne oluyor be?" İçimden söylemek istememe rağmen yüksek sesle mırıldanıyorum.

Tekrar yüzüme bakıyor, gözleri derin bir öfkeyle parlıyor ve bu sefer öfkesini üzerime boşaltmaya hazır görünüyor. "Sakın ama *sakın* beni bir daha baştan çıkarma."

"Ne?"

"Siktir git gözümün önünden. Yüzün beni iğrendiriyor."

Yıllar önce o gün söylediği sözler beni yeniden yaralarken boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor.

O yaraları sadece onları deşmek için onarmaya başladı. Ondan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan çok *nefret* ediyorum.

"Şimdi!" diye homurdanıyor ve topuklarımın üzerinde dönüp bahçeden dışarı koşarken ikinci kez söylenmeme gerek kalmıyor.

Dudaklarım şişti, kalbim parçalandı ve kafam yedi yıl önceki o anıyla yüzüyor.

K I M B E R L Y

AGEELEVEN

"Over orada?" Xan ağaçların arasındaki patikayı işaret eder.

"Evet," diyorum gülümsemek istememe rağmen gülümsemeden.

Kötü bir şekilde. "Git onu getir."

Ağaçların arkasında kaybolurken kedimize "Luna!" diye sesleniyor. "Dışarı çık!"

Sesi yavaşça kayboluyor ve ben ağzıma yeşil M&M'ler atarak ofluyorum. Diğer renkleri Xan'a bırakacağım.

Luna orada değil. Evde şöminenin yanında uyuyor. Onun şöminesinde, benimkinde değil.

Annem hayvan beslememe izin vermeden önce beni öldürürdü.

Ama Lewis Amca Xan'ın Luna'yı almasına izin verdi ve ondan sonra Luna bizim kedimiz oldu.

Kayıp değil ama Xan'a gelip onu aramasını söyledim çünkü huysuzluk yapıyordu. Soğuktan nefret ettiği için kar yağmak üzereyken onu dışarı çıkardım.

Ormanın girişindeki kayanın üzerine oturup bir sopa alıyorum ve beklerken onu yerde çeviriyorum.

Daha önce Xander'a annemin kızı olmaktan ne kadar nefret ettiğimi ve en sevdiğim yemeği yememe engel olduğunu söyledim.

Kirian'ın uyumasını izlerken, "Aldırma ona; çok güzelsin," dedi.

"Öyle miyim?" Kocaman gözlerle ona bakarak sordum.

Başını sallamadan önce yanakları kızardı. "Sen tanıdığım en güzel kızsın."

"Silver'dan bile fazla mı?"

"Herkesten daha fazla." Kir'in parmağını kavradı ve küçük kardeşim de yumruğunu parmağına doladı.

Bu doğru olamaz; bana yalan söylüyordu. Herkes Silver'ın altın sarısı saçları ve soluk mavi gözleriyle bir Barbie bebek olduğunu söylüyor. O her zaman zarif ve görkemliyken, ben sadece... benim.

Şişman ve çirkin. Ve geçmeyen bazı lekelerim var. "Yalan söylüyorsun." Surat astım.

"Sana neden yalan söyleyeyim Green?"

Yüzüm kızardı ve saçımın bir tutamını döndürdüm. "Şişman olduğumu düşünmüyor musun?"

"Hayır." Gök okyanusu gözleri benimkilerle buluştu. "Sen sadece yemek yemeyi seviyorsun ve ben de senin yemeni seviyorum."

Kendi omzumla onun omzuna vurdum. "Benimle bakkala gelebilir misin?" "Daha sonra. Futbol maçı için Aiden ve Cole'la buluşacağım."

"Ama bunu geçen hafta yapmıştın."

"Bunu her hafta yapıyoruz, Green."

"Ama neden? Bana kim eşlik edecek?"

"Senin Kir'in var."

"O daha bir bebek ve konuştuğumda anladığını sanmıyorum." "Gitmem gerek."

"Bunu yapamazsın."

"Elbette yapabilirim." Elini Kirian'ın yumruğundan çekti. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, Green."

Kaşlarımı çattım, alnım ağrımaya başladı. Son zamanlarda öyle şeyler söylüyordu ki onu yumruklamak istiyordum.

Bayan Knight'ın gittiği ve bir daha dönmediği o günden beri Xan ve ben çok iyi arkadaş olmuştuk. Her şeyi birlikte yapmış ve tüm hayatımızı birbirimizle paylaşmıştık.

Sonra Aiden ve Cole'un benden daha önemli olduğuna karar verdi. "Gidip Silver'la tanışabilirsin," dedi beni dikkatle izleyerek.

"Kiminle tanıştığım seni ilgilendirmez."

Onu u y a n d ı r m a y a l ı m diye beni Kirian'ın odasından dışarı itti. Dışarıda kollarını kavuşturdu. "Neden bu kadar kızgınsın?"

"Bilmiyor musun?" Kollarımı iki yana açtım.

"Hayır."

Aptal herif.

Ben onunla birlikte olmak istiyordum ama o aptal arkadaşlarıyla birlikte olmak istiyordu. Bu durumda, onlara gidebilir ve beni yalnız bırakabilirdi.

Hışımla odama gittim ve kapıyı çarparak kapattım. Öfkeyle yatağıma uzandım ve annem odamı kontrol etmeye geldikten sonra yorganın altına sakladığım bir paket cipse saldırdım.

Bir an sonra kapı çalındı. "Aç kapıyı, Green."

Sesi kararlıydı, hatta yalvarıyordu ve neredeyse onu içeri almak istememe neden oluyordu.

Yapmadım tabii ki.

Neyi yanlış yaptığını öğrenene kadar
olmaz. "Bebek gibi davranıyorsun,"
dedi.

"O zaman beni yalnız bırak."

"Seni kızdırmak istemiyorum."

O zaman aptal arkadaşlarına gitme.

Ne zaman yalnız kalsam, evim geçen sefer Silver'la birlikte izlediğim bir korku filmi gibi bomboş geliyordu. Hayaletler ortaya çıkmış ve içerideki her insanın hayatını emmeye çalışmışlardı.

Babam yokken o hayaletleri uzak tutan tek kişi Xan'dı. Annemle yalnız kalmak istemiyordum. Bana hep, beni hiç doğurmamış olmayı dilermiş gibi bakardı.

Onunla birlikte olmak gördüğüm en kötü, en gerçek kâbustu.

"Senin için yeşil M&M'leri seçtim."

Ağzım sulandı ama cevap vermedim.

"Paketi kapının önüne bırakacağım. Sonra gelirim, Green.
Birlikte bir film izleyeceğiz, tamam mı?"

Sakın gitme.

Kelimeler dilimin ucuna kadar geldi ama kaçmalarını engellemek için bir lokma cipsi ısırdım.

Ayağa fırladım ve pencereden onu sokağın aşağısındaki Aiden'ın evine doğru giderken izledim.

Gerçekten gitti.

XAN BIR SÜRE SONRA GERI DÖNDÜ VE ONU AFFEDIP AFFETMEDIĞIMI SORDU. EVET DEDIM, EĞER
Luna'yı benim için bulurdu.

Bu da bizi şimdiye getiriyor.

Soğukta dışarıda yürümek, beni daha önce terk ettiği için onun cezası. Orada birkaç dakika geçirdikten sonra onu affedeceğim.

Silver babasıyla birlikte buraya geldiğini ve buranın çok soğuk olduğunu, soğuğu hissettiğini ve hatta hayaletleri hissettiğini söyledi.

Sırıtıyorum.

Hayaletler iyidir. Xan korkacak ve - Oh,

hayır.

Hayaletler.

Xan, üç yıl önce Aiden ve Cole ile birlikte ortadan kaybolduğundan beri bilinmeyen yerlerde yalnız kalmaktan hoşlanmıyor.

Lewis Amca'nın o zamanlar babamla konuştuğunu duydum ve kötü insanların onları kaçırdığını söyledi. Xan'ın eve dönebilmesi için bilinmeyen bir ormanda iki gün boyunca yürümesi gerekti.

Hizmetçilerin girişinden gizlice evimize girdi, odama girdi ve ondan sonra bir ay boyunca benimle yattı.

O dönem hakkında başkalarıyla pek konuşmak istemese de, bana orada yalnız kalmanın onu ne kadar korkuttuğunu anlattı.

Artık onun için gelmeyeceğini bilmesine rağmen annesini yardıma çağırdı.

O zaman onun için ağladım. Kollarımı ona doladım ve ağladım.

Onun acısı benim acım.

Bunu ondan daha kötü hissediyorum çünkü o sadece hikayeyi anlatırken, tenine değen her soğuk kırbacını ve o bilinmeyen karanlık yerde annesinin adını sayıklarken döktüğü her gözyaşını hissettim.

Ayrıca onu o yere götüren insanlara kafamın içinde tekme atmış ve bağırmış olabilirim.

Ona bu kadar bağlıyım.

Neden onu soğuğa getirmenin ve o zamanki duruma benzer bir duruma maruz bırakmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm?

Ayağa fırlayarak onun gittiği yolu takip ediyorum. Ayakkabılarımın altında dallar çıtırdıyor ve sanki biri beni omzumdan tutmuş gibi irkiliyorum.

"Xan," diye sesleniyorum, düz bir çizgi tutturarak.

Ormanın içinde yürüdükçe, Silver'ın dediği gibi hava daha da soğuyor. Belki de hayal ediyorumdur.

"Xan, dışarı çık! Luna evde." Sesim kesiliyor ve yutkunuyorum.

Ne kadar derine inersem ineyim, ondan hiçbir iz yok.

"Xan!!" Gözyaşlarım yanaklarımı dolduruyor ve göğsüm o kadar sıkışıyor ki patlayacak diye korkuyorum. "Çok özür dilerim! Bunu bir daha yapmayacağım. Lütfen!"

Şimdi koşuyorum, bildiğim tüm yolları kat ederken ve hatta daha önce hiç gitmediğim bir yola girerken ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor.

Ondan hiçbir iz yok.

Ormanın ortasında duruyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp ağzıma kaçıyor. Onsuz, boş ve ıssız etrafımı izlerken, dengesiz bacaklarım beni zar zor taşıyor.

"Xaaan!"

Ne yaptım ben?

Yarım saat süren sonuçsuz bir aramadan sonra eve dönüyorum. Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum ama idare ediyorum.

Lewis Amca sokağımıza varır varmaz arabasını garajın önüne park ediyor. Annem menajeriyle bir toplantı için dışarı çıktı, bu yüzden dönmesi uzun zaman alacak.

Umursayacağından değil.

"Amca! Amca!" Ona doğru koşuyorum ve beni yarı yolda karşılıyor, kaşları çatılıyor.

"Xan içeride ve geri dönmedi. O... o..." Çok sert nefes alıyorum, kelimelerin üzerinden atlıyorum ve tutarlı bir cümle kuramıyorum.

Lewis Amca rahatlatıcı elleriyle iki omzumu tutuyor ve sakin, yumuşak bir ifadeyle beni izliyor. "Derin bir nefes al Kim ve yavaşça konuş. Hadi deneyelim, içeri, dışarı. İçeri. Dışarı."

Talimatlarını takip ediyorum, olabildiğince yavaş nefes alıp veriyorum. Konuşabildiğimde, "Xan ormanda kayboldu amca. Onu bulamıyorum."

"Nasıl kayboldu?"

"Luna'yı arıyordu," diye hıçkırdım. "Ama o çoktan eve döndü." "Tamam, çok uzağa gitmediğine eminim. Nefes al, Kim."

Çılgınca başımı sallıyorum. "Lütfen onu bulun."

Bir yıl boyunca ödevlerini ben yapacağım. Ona bütün M&M'lerimi vereceğim ve hatta odasını temizleyeceğim.

Geri döndüğü sürece, onun için her şeyi yaparım.

"Angel?"

Babamın sesiyle nefesim kesiliyor. Şoförü kapıyı kapatırken caddenin karşısına geçiyor.

Babam çoktan eve geldiyse, geç oluyor demektir.

Babam bize ulaştığında Lewis Amca doğruldu. Babam uzun boylu, kum sarısı saçları ve koyu kahverengi gözleriyle Silver'ın dergilerindeki modellere benziyor. Marian'ın mükemmelleştirmek için çok zaman harcadığı mükemmel takım elbisesini giyiyor.

"Babacığım!" Beline sarılıyorum, gözyaşlarımla takım elbisesini mahvediyorum. "Lütfen Xan'ı bul."

"Xan'a ne oldu?" Bakışları benden Lewis Amca'ya kayıyor. Daha önce söylediğim anlamsız sözleri tekrarlarken anlamadığım bir bakış atıyorlar.

"Benim hatam," diye ağlıyorum. "Çok özür dilerim."

"Öyle söyleme, Angel." Babam saçlarımı kulağımın arkasından okşuyor ve alnımdan öpüyor. "Hadi onu bulalım, eminim seni affedecektir."

Lewis Amca gülümseyerek, "Eminim," diye yineliyor.

Üçümüz ormana geri döndük ve birlikte aramaya başladık. Xan ve benim olduğum yere gidip gidebileceği yönleri bulmaya çalıştık.

Yol boyunca, babam ve Lewis Amca bana her şeyin yolunda olduğunu ve onu bulacağımızı söylerken ağlıyorum.

Biz bilmiyoruz.

Öğleden sonra alacakaranlığa dönüşür ve çok geçmeden gece çökmeye başlar.

Ağlamayı bırakmıyorum. Ne zaman gözyaşlarım kurumaya başlasa, Xander'ın ne kadar korkmuş olabileceğini düşünüyorum ve sonra yeni bir dalga beni vuruyor.

Ben ne yaptım? Ben ne yaptım?

Babam Lewis Amca'ya "Kim'i eve götüreceğim," der.

"Ne? Hayır!" Çığlık atıyorum. "Xan'ı bulana kadar

gitmiyorum." "Belki de onun evine gitmiştir."

"Ahmed olsaydı Lewis Amca'yı arardı," diye ısrar ediyorum.

Babam Lewis Amca'ya seslenirken bana sarılıyor, "Polisi ara.
Bu da geçen seferki gibi başka bir vaka olabilir."

"Bundan şüpheliyim. O zamanlar hedef o değildi, Aiden'dı." Lewis Amca iç geçiriyor, bakışları bana doğru kayıyor. "Ama evet, Kim'i eve götür. Hava soğuyor."

Beni sürüklemeye çalışan babama karşı mücadele ediyorum. "Hayır, baba. Onu bulmak zorundayım."

"Yapamazsın, Angel." Babamın çenesi akşam güneşinin altında geriliyor ve bunun beni neden daha çok ağlattığını bilmiyorum.

Beni tekrar içine hapsetmeden önce kıpırdanarak kurtuluyorum.

"Kim!" diye sesleniyor ve ayak sesleri arkamdan geliyor. Nereye koştuğumu bilmiyorum ama durmuyorum.

Ayağım takılıyor ve küçük bir tepeden aşağı kayıyorum. Dizim yanıyor ve acıyor ama ayağa kalkıp koşmaya devam ediyorum.

"Xaaan!" Avazım çıktığı kadar bağırıyorum. Ağlıyorum, koşuyorum ve kabarıyorum.

Nana'nın beni terk ettiği ve onu bir daha asla göremeyeceğimi bildiğim zamanki gibi.

Ama şimdi daha da kötü çünkü kaybolmasının ardındaki sebep benim.

Soğuk ve yalnızken bilinmeyen bir yerde kaybolmasının sebebi benim.

"Xan!" Bir şey bileğimi kesiyor ama koşmaya ve ona seslenmeye devam ediyorum.

İsim.

Annesi o arabaya binip uzaklaştığında böyle mi hissetti? Onu terk ederken arkasına hiç bakmadığı zaman mı?

Orada öylece dururken boğazımdan bir hıçkırık kopuyor, göğsüm öyle bir kabarıyor ki sanki kalp atışlarım her an duracakmış gibi.

Tam durup babamın beni yakalayıp eve götürmesine izin vermek üzereyken uçurumun kenarında bir figür görüyorum.

Kot ceket ve altın sarısı saçlar, uzun boy ve cılız yapı. Bu *o*.

İlk başta uçurumdan aşağı baktığını düşündüm. Ama onun yerine bana bakıyor, bir eli cebinde ve ifadesi boş, hatta perili.

Mavi gözleri annesini kaybettiği günden beri gördüğüm en boş gözler. Soğuk ve içi boş, korkutucu.

"Xan!" Ona doğru koşuyorum, iki kez tökezliyorum ama kıçımın üstüne düşmemeyi başarıyorum.

Kollarımı boynuna doluyorum ve o kadar sıkı sarılıyorum ki, sanırım onu boğabilirim. "Çok üzgünüm Xan. Bunu yapmak istememiştim. Çok, *çok* özür dilerim."

Bir elini göğsüme koyuyor ve beni itiyor. O kadar öfkeli ve güçlü ki, hareketle birlikte geri çekiliyorum.

Bunu hak ediyorum. En başta onu bu duruma sokan bendim.

Bana attığı ölümcül bakışı da hak ediyorum. Belki de iki yıl boyunca onun ödevini yapmak zorunda kalacağım?

"Benden uzak dur." Sesi kalın, konuştuğunu duyduğum en sert ses.

Tamam, üç yıl boyunca ev ödevlerini ben yapacağım. "Çok üzgünüm, Xander."

"Adımı bir daha söyleme." Bana ters ters bakıyor. "Benimle bir daha asla konuşma."

"Xan..." Sesim kesiliyor ve ona yavaşça yaklaşıyorum. Yüreğim kollarımda, belli belirsiz bir el uzatıp ceketinin eteğini tutarken b u r n u m u çekiyorum. "Beni zorlama. Özür dilerim, tamam mı? Beni affettiğin sürece her şeyi yaparım."

"Dokunma bana. İğrençsin." Beni öyle sert itti ki, sert zemine kıçımın üzerine düştüm.

Acımıyor.

Ya da öyle, ama bu onun sözlerinin acısıyla kıyaslanamaz bile.

Ya da bana bir bakış bile atmadan, elini uzatmadan arkasını dönüp gittiğinde nasıl hissettiğimi.

Beni terk etti.

Ve asla arkasına bakmadı.

O gün Xander'a arkadaşım dediğim son gündü. Bir

hafta sonra Luna'ya araba çarptı ve öldü.

Yedi yıl sonra, onları kaybetmenin acısı hâlâ derimin altında, yüksek sesle, sert ve dayanılmaz bir şekilde hissediyorum.

K I M B E R L Y

Her şeyin ve herkesin yanlış göründüğü o hissi bilir misiniz?

Sabah uyandığınızda keşke yapmasaydım diyorsunuz ya da daha kötüsü tüm hayatınızı yeniden yapmak istiyorsunuz.

İnsanların terapistlere gittiği ve benim gibi insanları bütün gece uyanık tutan, sabaha hep birlikte uyanmamayı umut etmemize neden olan şeyler.

Ancak sonrasında kendimizden iğreniriz.

Bugün de böyle başladı, ürkütücü ve korkunç.

Kirian'dan her zamanki mutluluk hapımı almadım ve şimdi Kir'i sadece kendimi daha iyi hissetmek için istediğim için kendimden nefret ediyorum.

İnsan olmayı dene, Kim.

Bugün olmaz, beyin. Beni yalnız bırak.

Sorunları olan her ergen gibi, *çoğul* olarak, bahçeye kaçarak onlardan saklanıyorum. Sorunlar yaşadığımı fark etmeme rağmen bu sorunların adını koymak istememem çok tuhaf.

Onlara isim vermek tabu. Onlara isim vermek, kendi tavşan deliğime girmem gerektiği anlamına geliyor ve bundan hoşlanmıyorum. Kendimi kastediyorum.

Bugün çok fazla. Çok çiğ ve çok gerçek ve ben her şeyden ve herkesten bıktım.

Sorunları olan her iyi, tipik gencin yapacağı gibi içime atıyorum.

Annem benim gibi bir kızı olduğu için çok şanslı. Sinirimi insanlardan ya da uyuşturucudan çıkarmıyorum. Partilerden ya da erkeklerden. Onun da onayladığı başka arınma yöntemlerim var.

Kendimi aç bırakmak gibi.

Çatalımı yemek kabımın dibine batırıyorum ama salatamdan bir ısırık bile almıyorum. Kusacak havada değilim; midemi daha da kötüleştirecek.

Hayır, teşekkürler.

Elsa onu ve Teal'i ektiğimi öğrenirse üzülür ama gözlerimin altındaki şişkinliği ya da çukurluğu görmesini istemiyorum.

Ne kadar makyaj yaparsam yapayım, dün geceki gözyaşlarımı hâlâ hissedebiliyorum.

Xander beni o kadar sert bir şekilde kapattıktan sonra ağlayarak uyuyakalmışım. Bıçağı hâlâ hissedebiliyorum, kemiğe çarpışını duyabiliyorum ve onu içeride büktüğünü hissedebiliyorum.

Yeni bir silaha bile ihtiyacı yoktu. Yedi yıl önce o gün kalbimde bıraktığı paslı bıçağı kullandı.

Dudaklarım beni öpüşünden, beni tutuşundan ve sanki hiçbir reenkarnasyonda ayrılmayacakmışız gibi bana sarılışından dolayı hâlâ karıncalanıyor.

Sonra beni itti. B e n i tekrar boğabilmek için havaya kaldırdı.

Çatalımı bir parça domatese
saplıyorum. Ondan nefret
ediyorum.

Ondan çok nefret ediyorum.

"O yemek sana ne yaptı, Kimmy?"

Salataya karşı verdiğim savaş Ronan'ın yanıma kayarak sırıtmasıyla bir anlığına duruyor. "İşte buradasın."

"Beni nasıl buldun?"

"Benim özel yeteneklerim var, *chéri*." Bir parça marul koparıyor, çiğniyor ve sonra atıyor. "Bu boku nasıl yiyorsun?"

Çok basit. Yapmıyorum.

"Dün neredeydin, Kimmy? Partime gelip beni nasıl beklemezsin? Bir saniye bekle..." Sanki kıyafetlerimdeki kelimeleri okuyabiliyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Biraz aldın mı?"

Biraz itişme, biraz öpüşme, biraz M&M's. İstediğini seç.

Onun yerine "Ben sen değilim, Ro," diyorum.

"Tabii ki değilsin. Öyle olsaydın, iğrenç gamzeleri olan bir piçten saklanmak yerine eğleniyor olurdun."

Gözlerim açıldı. O biliyor. Nasıl biliyor? Ronan'ın yumuşak başlı görüntüsünün altında ne kadar parmağı olduğunu hafife mi alıyorum?

Elini yüzümün önünde salladı. "Neden kucağında bir fare ölmüş gibi görünüyorsun?"

"Ew, iğrenç." Kendi omzumla onun omzuna vurdum.

"Bundan daha iğrenç değil." Tabağımı işaret ediyor. "Benimle dışarı çıkarsan seni en iyi mutfağa götürürüm ve diyet dostu - annemin tarzı."

"Elbette." Gülümsüyorum.

Parmaklarını şıklatır. "Az önce kabul ettin."

Neden bu kadar şaşırmış göründüğünü merak

ederek başımı sallıyorum. "Artık resmileşti.

Biriyle çıkıyoruz."

"Randevu mu?"

"Sana neden çıkma teklif ettim sanıyorsun?"

Bir saniye ona bakıyorum. Ronan her zaman ben, o ve Elsa'dan oluşan bir üçlü hakkında şaka yapardı, ama hepsi şakaydı.

Neden birdenbire ciddi görünmeye başladı?

"Ama neden?" diye sordum. "Bütün kızlara sahipsin, hatta daha fazlasına."

"Biliyor musunuz, genel kanının aksine ben tam bir centilmenim - tabii işin içinde palyaçolar yoksa, o zaman centilmen değilim. Lanet olası sürüngenler. Her neyse, bunu senin için yapıyorum, Kimmy."

"Benim için mi?"

"İyi, *bizim* için." İç çekiyor, başını sallıyor. "İntikamını alacaksın."

"İntikam mı?" Tüm bu sorularla aptal gibi konuşmaya başladığımın farkındayım, ama şu anda kendimi cidden yabancı hissediyorum.

"Knight dün sana zarar

verdi." "Gördün mü?"

"Hissettim." Bir parmağını kaldırıyor. "*Premièrement*, Knight dövüşmek ve eklemlerini kanatmak için bugünü atladı ve muhtemelen sadece maça gelecek." Bir parmak daha ekliyor. "*Deuxièmement*, sen ağlıyordun ve ondan kaçtın, bu da onun çizgiyi aştığı anlamına geliyor. *Son olarak*, ben eski kafalıyım. Kadınların ağlamasından hoşlanmam."

Her kelimesinin tadını çıkarırken dudaklarım aralanıyor. "Ne olmuş yani? Seninle çıkarsam ona zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Olacak."

Gülüyorum ve ses o kadar acı ki, canımı yakıyor. "Ondan iğreniyorum, Ro. Artık bana bakamıyor bile."

Sonunda sesim kesiliyor ve gözyaşlarım akmasın diye duruyorum. Dün gece bir ömür boyu yetecek kadar ağladım. Bir daha ağlamayacağım.

Yine de daha az acıttığı anlamına gelmez.

Beni gören ama gördüklerinden iğrenen tek kişinin Xander olması ise bambaşka bir acı.

En sakatlayıcı olanı.

Terapistlerin tedavisini bulamadığı.

Keşke babam burada olsaydı da ona sarılabilseydim. Küçüklüğümden beri, basit bir sarılmayla kendimi hep güvende ve korunmuş hissetmemi sağladı.

Ve bana meleğim diyor.

"Sana senden iğreniyormuş gibi bakmıyor, Kimmy." "Bana bakmıyor. Nokta."

"Kör müsün? Kimsenin izlemediğini düşündüğünde baktığı tek kişi sensin. Bunu o kadar mükemmelleştirdi ki, sen bile onu fark etmiyorsun."

"Gerçekten mi?"

Bir elini göğsüne koyar. "Şerefim üzerine yemin ederim. Bekle, bende o yok. Kutsal ot zulamın üzerine yemin ederim."

Gülüyorum, salata kabını bırakıyorum. Nasıl olsa yemek yemeyeceğim, o yüzden numara yapmayı bıraksam iyi olacak.

"İşte." Sırıtıyor. "Gülümseyeceğini biliyordum." "Çok aptalsın."

"Büyük penisli salak, Kimmy. Bu bir fark yaratır."

"Evet, doğru."

"Ciddiyim." Yüzü tamamen bana dönük olacak şekilde arkasını döndü. "Örneğin, sen ve Ellie'yle bütün gece üçlü yapabilirim. Bu da bizi anlaşmanın bana düşen kısmına getiriyor. İkinizin de tavşan kıyafetleri giymesi gerekiyor. Nash sarhoşken kesinlikle bir tane giyebileceğinizi söyledi ve o işini biliyor. Size istediğiniz kadar tekila getireceğim. Sorun Ellie'de. Onu bir şekilde ikna etmeliyiz. Keşfedebileceğimiz karanlık fantezileri var mı?"

Konuşma tarzına gülüyorum. Ro'yu hayatımda böyle varsayımsal bir durum hakkında hiç bu kadar ciddi görmemiştim. Yine de eğlencesini bozmaktan nefret ediyorum, bu yüzden devam ediyorum.

"Korkarım Elsa'nın karanlık fantezisi her şey Aiden."

"*Putain.*" Çenesini ovuşturuyor. "Hâlâ içtiği her neyse ona katabilirim ve bedenen orada olmasını sağlayabilirim ama zihnen değil. Uyandığında Ellie'yi yanımızda bulduğunda yüzünde belirecek destansı ifadeyi bir düşün."

Gözleri nadir görülen türden sadist bir yaramazlıkla parlıyor. Ronan atlılar arasında en şakacı ve uysal olanı olabilir ama onun da gizli eğilimleri olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Gerçek benliklerini mizahla gizleyenler en kurnaz olanlardır. "Yine de seni öldürür ve ben ölmeni istemiyorum, Ro."

Bir kolunu omzuma doluyor ve göğsünü sıvazlıyor. "Bunu bana söyleyen ilk kişi sensin."

"Ben mi?"

"Evlen benimle, Kimmy. Ve sen bir şey söylemeden önce, aristokrat bir unvanım ve dördüncü neslimizi yaşatacak bir servetim var. Tatmin edici seks ve üçlü seks vaat ediyorum. Bir *sürü* üçlü."

Gülüyorum ve sesim önceki ruh halime kıyasla daha rahat çıkıyor. "Belki de Elsa'dan başka birini aramaya başlamalısın. Her ihtimale karşı."

"Yani Kral'ın yemeğine ilaç katmak yerine mi?"

"Ve sizi soğukkanlılıkla öldüreceği gerçeği."

Surat asıyor. "Ama aklımda ikinizden başkası yok."

Bakışlarım ileriye doğru kayıyor ve Teal'in okul yönünden bahçeye doğru geldiğini görüyorum. Bizi görünce bir robot gibi arkasını dönüyor ve içeri doğru yürüyor.

"Peki ya -"

"O değil." Ronan sözümü kesiyor, Teal okula doğru sert, neredeyse zorlayıcı adımlar atarken tüm dikkati onun üzerinde.

"Neden olmasın? Teal harika biri." "O değil."

Ronan'ın biri hakkında uzaktan yakından kötü bir şey söylediğini ilk kez duyuyorum. Silver ve yardakçılarına sürtük bile demiyor, öyle davrandıklarında bile.

"Teal sana ne yaptı?"

"Hiçbir şey." Bana sırıtıyor. "*Henüz.* Ama onun psikotik eğilimleri var ve benim de taşaklarıma ihtiyacım var."

"Tehdit mi, Ro?" "*Moi?*"

Alınmış gibi yapıyor.

"Evet, *toi.*" Karnını dürtüyorum ve o da benim hassas tarafımı gıdıklıyor.

Gıdıklanma noktamın peşinden gelip hırlar gibi yaparken gülüyoruz. Zayıf noktalara odaklanacağını biliyordum, sadece kartlarını açıktan göstermeyi sevmiyor.

Onu itmeye çalışırken gülmekten karnıma ağrılar giriyor. Ronan zararsız görünse de yine de iri yarı ve ben onun cüssesi karşısında çaresizim.

Nefesim kesilene ve kahkahalarla soluk soluğa kalana kadar beni gıdıklarken tüm vuruşlarım fark edilmiyor.

Görene kadar bunun gerçekleştiğini hissetmiyorum.

Bir an Ronan'la boğuşuyoruz, o beni bankın üzerine çiviliyor, sonra tüm varlığını üzerimden çekip alıyor.

Xander Ronan'ı yere fırlatırken çığlık atıyorum.

Gözleri kırmızı, yüzü kanlı ve hayatları bitirmeye hazır görünüyor.

XANDER

War. Bana öyle demelerinin bir sebebi var.

Savaşlar önemsiz bir sebepten başlar, ama uğursuzlukları vardır.

alt tonlar. Savaşlar yok etmek için yapılır.

Savaşlar ölümlerin sebebidir, tersi değil. Ölüm azalır.

Savaş kalır.

Ronan'ın üzerine inip karnına binerken zihnim bembeyaz kesiliyor. Yakasından tutup yumruğumu doğrudan yüzüne indiriyorum.

Sanki buna hakkı varmış gibi ona sarılma, onu bankın üzerine itme ve ona dokunma cüretini gösterdi.

Kartlarımı bu kadar açık göstermememi söyleyen bir iç ses var ama o ses gün geçtikçe daha da kısılıyor.

İstesem de bu tahribat yaratma ihtiyacını durduramazdım.

Savaşsız geçen uzun bir zaman oldu ve savaşların insanları temizlemek için olması gerekiyor.

Savaşlar Ölüm'ün başına gelmeli ve şimdi de onun kanının akması gerekiyor.

Yumruğumu suratına indirdiğimde bana sırıtıyor, ama benimle savaşmaya çalışmıyor, adrenalinim bu kadar yüksekken yapabileceğinden değil.

Sağımdan bir ses geliyor, ürkek ve yumuşak. Zihnimin gerilerinde bir yerde onun olduğunu fark ediyorum ama ona odaklanmıyorum. Onu görmek ya da ona kıkırdarken kullandığı sesi duymak için durmuyorum.

Bir sonraki yumruğum bir öncekinden daha güçlü ve Ronan'ın kafası yana yatıyor.

"Birileri aklını kaçırıyor." Ronan kanlı ağzının kenarını yalıyor. "Bir sorun mu var, *dostum*?"

Ona tekrar yumruk atarak sözlerinin başladığı yerde durmasına neden oldum.

Gecenin ve sabahın büyük bir kısmını haydutlarla dövüşerek geçirmiş olmamın ya da vücudumdaki birkaç çürüğün canımı acıtmasının hiçbir önemi yok. Bu günü destansı bir finalle bitireceğim - bu piçin ölümü gibi.

"Kes şunu!" İnce bir el pazuma dolanıyor ve beni iterek geri çekilmeye zorluyor.

O kadar güçlü değil ama dokunuşu öyle.

Sadece tişörtümün ayırdığı parmaklarının tenimdeki hissi, ateşimi söndüren su gibi.

Az önceki bulanık çizgiler ve siyah sis, yüzü göründüğünde yavaşça dağılıyor.

Ne dünden beri, ne de bir asır öncesinden beri aklımdan hiç çıkmayan o kocaman yeşil gözleriyle bana bakıyor.

Dudakları şaşkınlıkla ya da endişeyle ayrılıyor, hangisi olduğunu bilmiyorum. Tek düşünebildiğim o dudaklarla nasıl ziyafet çektiğim, dişlerimin altında ve dilimin üzerinde nasıl hissettirdikleri.

Yıllardır gizlice hayal ettiğim gibi onu nasıl tattığımı ve o tek tadın Pandora'nın lanet kutusunu nasıl açtığını, şeytanın kölelerini ve hatta Ahmed'in bana hikayelerini anlattığı cinleri nasıl serbest bıraktığını.

Çünkü şimdi onu tekrar tatma ihtiyacı duyuyorum ve bu sefer durmak ya da bitirmek istemiyorum.

Cehenneme serbest düşüş yapmak istiyorum. Sik beni.

Bu düşüncelerden arınmak için savaşmaya gittim ama düşüncelerim büyümeye devam ediyor. Onun bakış açısı da yardımcı olmuyor. Bu bir fırtına gibi ve benim kaderimde sadece düşmek, günah işlemek ve yok olmak var.

"Ne halt ediyorsun?" diye bağırıyor, Ronan'ın dudaklarından sızan kana bakarak. "Delirdin mi sen?"

Evet. Kesinlikle öyleyim. Yoksa bunların hiçbiri olmazdı.

Bir hata.

Hepsi alkol yüzünden oldu.

Bunu kendime bütün gün söyleyebilirim, ancak beynimi buna inandırmak tamamen farklı bir hikaye.

Bu şey her gün içine döktüğüm çöpler yüzünden benden nefret etmeye başladı.

Karşılıklı, dostum.

Kimberly beni kolaylıkla itiyor - aslında hayır. Tek yapması gereken kolumu tutmak ve sanki hiç orada değilmişim gibi yoldan çekiliyorum.

Sadece bir dokunuş, diyorum kendime. Tek bir dokunuş.

Ayağa kalkıyorum, elleri pazularıma dolanıyor. Elleri üzerimde.

Eller. Açık. Ben.

Siktir, neden bu kadar iyi hissettiriyor? Ve

gerçeküstü. Ve çok yanlış.

O da aynı hızla beni bırakıyor. Temas eksikliği, susamış olmak ve son saniyede alınmak üzere su vermek gibi. Dikkati Ronan'ın üzerine düşüyor ve kalkmasına yardım ediyor.

Ona öyle saf bir ifadeyle sırıtıyor ki, içimdeki canavar kükreyerek canlanıyor ve beni aynı anda yüzlerce kez bıçaklıyor.

Ona tekrar saldırıyorum ve o meydan okurcasına gülümsüyor, yüzünü kapatmaya bile çalışmıyor. Kimberly onun önüne geçerek beni olduğum yerde durdurdu.

Duruşu genişliyor ve bana dik dik bakarken çenesini kaldırıyor. "Senin neyin var bilmiyorum ama hastalıklı bir köpek gibi davranmayı kes yoksa müdürü çağıracağım."

Morbid köpek.

İşte kelime bu. Bir *köpek*. Onun yüzünden bir köpekten daha değersiz hale geldim. En azından bir köpeğin prensipleri, sadakati vardır. Benim yok.

En kötüsü de bunu durdurmanın bir yolu yok.

Ronan'a ters ters bakarken, o yokmuş gibi davranıyorum ve ona "Bu seni ilgilendirmez. Çekil yolumdan."

"Ben kendi işimi yapıyorum. Benim gözetimimde Ro'ya zarar veremezsin."

Ro.

Siktiğimin Ro'su.

Eğer benim delilik durumumu kötüleştirmek için ona bilerek böyle diyorsa, işe yarıyor demektir.

Biri psikiyatrist koğuşunu ayarlasın. Ve ambulans, çünkü deli olduğum için hapse atılacaksam, bu herifi öldüreyim bari.

"Evet, Kimmy. Beni bu deli dangalaktan koru." Ronan onun elini tutup sırtını okşarken suratını asıyor. Arkasında olduğu için yüz ifadesindeki tüm sahteliği, gözlerinin ardındaki alaycılığı görebiliyorum ve sonra bana sırıtıyor.

Adam *sırıtıyor* ve eliyle kızın elini işaret ediyor.

Bu kadar. O öldü. Uykusunda, arabasında, havuzunda. Fark etmez, bu olacak.

Gülüyorum, sesim mizahtan yoksun ve sert, ona hitap ederken, "Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun? Haddini bil."

"Haddinizi bilin. Sırf istediğin ya da yapabildiğin için insanları itip kakamaz ve yumruklayamazsın. Dünya senin etrafında dönmüyor."

Çünkü her şey senin etrafında dönüyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Öyle düşünmemiştim.

Bu düşüncenin kökünün kazınması lazım.

Bu gidişle ya onun ya da benim ortadan kaybolmam gerekecek. Aksi takdirde, şu andan itibaren lanet bir kaos olacak.

"İzle. Beni." İlerliyorum ama o ne kıpırdıyor ne de geri çekiliyor. Çenesinde hafif bir titreme var, bu da korktuğu anlamına geliyor, ama bunun onu etkilemesine izin vermiyor.

Kimberly, sanki hayattaki amacı Ronan'ın güvenliğiymiş gibi kıpırdamadan Ronan'ın önünde durmaya devam ediyor.

Onun güvenliği.

Onun.

Onlardan birkaç adım ötede duruyorum ve bir hippi gibi tükettiğim onca alkol ve ottan sonra sahip olduğum netlikle sahneyi izliyorum. Başım ağrıyor ve yüzüm yanıyor, ama en büyük acı göğsümde senkronize olmayan bir şekilde atan şeyden geliyor.

Daha önce gülüp eğleniyorlardı. Şimdi onu koruyor. Ve etrafta yatmayı bıraktı.

Gerçeklik burnuma bir yumruk gibi çarptı. Ronan'a kadar onu Kir'den başka biriyle hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Kimberly'ye kadar bir kız için bu kadar uğraştığını görmemiştim.

"Şimdi bize izin verirseniz, Kimmy ile randevumuz hakkında konuşmamız gerekiyor." Ronan'ın sesi net, alaycı değil, sadece gerçekleri söylüyor.

Tarih.

Lanet olası bir randevuya çıkıyorlar.

İnkâr etmesini bekleyerek ona bakıyorum. Kimberly randevuya gitmez. Kirian onun tüm hayatı ve dikkatinin ondan uzaklaşmasını istemiyor. Ayrıca, bunu yapacak özgüvene de sahip değil. Biliyorum çünkü onu kendimden daha çok izliyorum.

O kadar insan varken Ronan'la çıkamaz. Böyle bir şey olamaz.

Onlara gülümsüyorum ama bu gülümsemenin benim değil de bir delinin gülümsemesi gibi göründüğünden eminim. "İyi denemeydi."

"Bunun bir deneme olduğunu kim söyledi?"

Ronan gülümseyerek karşılık veriyor. "Ronan,"

diye homurdanıyorum.

"Xander," diye mırıldandı.

Ona ters ters bakarak bilmesi gereken her şeyi anlatıyorum.

Uzak dur lan.

Beni test etme yoksa seni bir hamamböceği gibi ezerim.

Görünüşe göre, dramatik bir tonda konuştuğu için bu kader onu korkutmuyor. "Elbette, herhangi bir itirazınız varsa şimdi söyleyin ya da sonsuza kadar susun."

Kimberly'nin bakışları bana doğru kayıyor. O kadar umutlu ki, kendimi parçalayıp kalıntıların üzerine basmak istiyorum.

Neden bana o şekilde bakmak zorunda?

Ona beni baştan çıkarmayı bırakmasını söylemedim mi? Benden bir şeyler beklemeyi bırakmasını?

Ne kadar çok yaparsa, onu o kadar çok yok edeceğim.

"İstiyorum." "O hayatında istemeyeceğin bir pislik" derken ona ters ters bakıyorum.

Sanki karnına tekme atmışım, üzerine basmışım, sonra da aynısını bir köpek yavrusuna yapmışım gibi yüzü düşüyor.

Onu uzak tutmanın tek yolu bu.

İnanın bana, bu acı diğerinin yanında hiçbir şey.

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim. Dağınıklığı severim." Ronan'ın sırıtışı sürekli rahatsız edici ve yumruğumun onu silmesini diliyor. Onun elini çekiştiriyor. "Kimmy, biz bu kutsal toplantıdayken Xander'a söylemek istediğin bir şey var mı?"

Sakin bir tonda konuşurken Ronan'a bakıyor. "Hiçbir şey olmayan biriyle konuşamam. O artık var bile değil."

Hiçbir şey.

Artık yok

Sözleri beni kesip açmamış ve yaşam özümden beslenen dipsiz bir delik bırakmamış gibi davranıyorum.

Gülümsemem tehditkâr bir hal alıyor. "Bana borçlusun, Berly. Hatırladın mı?"

Sonunda bana bakıyor, yüz ifadesi sert ve kararlı. Kapalı. "Sana hiçbir şey borçlu değilim. Asla bağışlamayacağın bir af için yalvarmaktan bıktım. Seninle, oyunlarınla ve soğuk omuzlarınla işim bitti. Benden bu kadar.

Bittim."

Ve bununla birlikte Ronan'ın elini çekerek yanımdan geçip gitti.

Arkasına bile bakmadan.

Onu bileğinden tutup geri çekebilirim. Onu yanıma getirebilir ve dünyanın onun her zaman oraya ait olduğunu bilmesini sağlayabilirim.

Ama buna hakkım yok.

Bu bilgi beni onun sözlerinden daha çok yaralıyor. Deliği derinleştiriyor, tanınmaz hale getiriyor. Sanki başka bir evrenden gelmiş gibi.

"Söyle," diye fısıldıyor Ronan, onu takip ederken sadece benim duyabileceğim şekilde. "Tek kelime."

Dur.

Duymayı beklediği kelime bu ve biliyorum ki bırakacak. Ya da birkaç yumruk daha attırabilirim.

Onu parmaklarımın arasından almasını izlerken yüzüm sertleşiyor. Hayatımda istediğim tek şeyi yapamadan, lanet bir aptal gibi orada öylece duruyorum.

Bazen istediğiniz şey, elde edemeyeceğiniz tek şeydir.

Elinizden alınacak olan tek şey.

Ronan başını sallar ve onunla birlikte gider.

Sırtlarının okul binasının içinde kayboluşunu izliyorum ve sanki tüm hayatım onlarla birlikte gitmiş gibi hissediyorum.

Telefonum bir mesajla titriyor.

Ronan: Şansın vardı ve kaybettin.

Ronan: Fotoğrafları göndereceğim.

Telefonu bir ağaca fırlatıp çatlamasına neden oluyorum. Kafamda dönüp duran tek kelime onun sesi, onun sözleri, onun istifası.

I. Am. Tamamdır.

K I M B E R L Y

"Ronan?" Elsa neredeyse çığlık atacaktı ve ben de avucumla ağzını kapattım.

Evinin bahçesinde bir masanın etrafında oturuyoruz. O zamandan beri

Nadir güneşli bir gün, dışarıda çalışmaya karar verdik. Meyve suyumuzu yudumluyoruz. Daha doğrusu Elsa yudumluyor. Buraya geldiğimden beri sadece su içtim.

Su sizi tok tutar ve açlığın bir kısmını uzak tutar.

Elimi çekti ve fısıldayarak "Ronan'la mı çıkıyorsun?" diye sordu.

"Bir anda oldu." Taslak kağıdın üzerine kalemimle bir çizgi karalıyorum.

"Bir şey sırf oldu diye onunla birlikte gitmezsin." Elsa not defterini itiyor, gözleri bir suçluyla uğraşan bir dedektif gibi kısılıyor. "Xander yüzünden mi?"

Ona daha önce ikisi arasındaki öpüşme ve kavgadan bahsettim, çünkü bahsetmeseydim ne olduğunu anlamaya çalışırken çıldırırdım.

Şu anda bile neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Hayır. Yani belki..." Kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Bir kez olsun normal olmak istemem yanlış mı?"

"Tabii ki hayır." Elsa'nın ifadesi yumuşar. "Özünde hep romantik biriydin; bunu istemen garip değil. Yanlış olan, sırf koşullar seni zorladı diye kendini bir yola girmeye zorlaman."

"Aiden ile aranızda olan şey bu değil miydi?"

"Pek sayılmaz. Aiden'la birlikte olmak için kendimi zorlamam gerekmedi. Tam tersi oldu. Aramızdaki bağı görmezden gelmek için kendimi zorlamam gerekiyordu,

çünkü beni çok korkuttu." Elimi bir kez okşadı. "Senin de aynı hatayı yaptığını görmek istemiyorum."

"Aynı şey değil. Aiden sana her zaman kendi dünyasıymışsın gibi baktı ve durmaksızın peşinden koştu. Xander'ın tek yaptığı beni uzaklaştırmak oldu. İlk başta acı vericiydi, sonra kalıcı bir ağrıya dönüştü ve şimdi nefes alamıyorum. Nefes almak istiyorum, Elsa."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve sanki acımı hissedip paylaşıyormuş gibi yüzü buruşuyor. Elsa okulda Karlar Ülkesi olarak biliniyor çünkü destansı bir dinlendirici kaltak suratı ve 'dünya umurumda değil' tavrı var. Onu benim için bu kadar endişeli görmek kalbimi ısıtıyor ve o sisi biraz geri itiyor.

"Neye karar verirsen ver seninleyim Kim. Eğer Ronan'la mutlu olacağını düşünüyorsan, ben de varım. Sadece... kendini istemediğin bir şeye zorlama, tamam mı? Bu sadece seni içten içe yiyip bitirir."

Başımı sallıyorum, işaret parmağımla nemi siliyorum.

"O gün hastanede aklından neler geçtiğini bana hâlâ anlatmadın mı?" Dikkati hâlâ benim üzerimde.

Elimi onunkinden çekip bir kalem tutuyorum ve bulanık çizgiler olsa da notlarımı okuyormuş gibi yapıyorum. "Önemli bir şey değil."

"Bir şey yokmuş gibi görünmüyordu, Kim."

Elsa'ya kesimi anlatacaktım ama yine korkup vazgeçtim ve şimdi aklım karmakarışık. Ona bakarken dudaklarımı ıslattım. Belki ondan yardım isteyebilirim, belki bunu söyleyebilirim.

Elsa'yı çok seviyorsunuz, bu yüzden onun önünde mükemmel görünmek için her şeyi yapıyorsunuz ve bunu yaparak, kendinize zarar veren, damar kesen, hap içen gerçek halinizi gerçekten görürse sizden vazgeçeceğini düşünerek yavaş yavaş bazı parçalarınızı öldürüyorsunuz.

Xan'ın sözleri zihnimde dönüp duruyor. Tam on ikiden vurdu, piç herif.

Elsa'yı onu strese sokmayacak ya da daha da kötüsü benden tiksinmesine neden olacak bir şey getirmeyecek kadar çok seviyorum.

Bir zamanlar Xander benim en iyi arkadaşımdı ve benden tiksinmeye başladı. Silver da arkadaşımdı, ama sonunda sanki hiç yakın olmamışız gibi benden uzaklaştı.

Kalbimde Elsa'nın farklı olduğunu bilsem de, onu da kaybetme riskini göze alamam.

Ya o bıçağı damarlarıma neden getirdiğimi anlamazsa?

Ya da neden o zamandan beri her gün bunu tekrarlamayı düşündüğümü?

Ya anlayış yerine yargılayıcı bakışlar ya da daha kötüsü acıma duygusu hakim olursa?

Sadece zaman kazandığımı biliyorum. Babam döndüğünde öğrenecek. Benim hakkımda her zaman çok şey biliyor gibi görünüyor. Belki babama söylersem, ona da söylerim.

Olabilir.

Teal küfrederek evden çıktığında ben de tam konuyu saptırmak üzereydim. Dizleri yırtık bir kot pantolon giyiyor ve altında file çoraplar var.

Elsa gülüyor, dikkati üvey kız kardeşi tarafından çalınıyor. "Knox seni yine korkuttu mu?"

"O bir dangalak." Teal nefes alış verişini düzenleyip derin bir nefes alıyor ve bize katılmadan önce bir saniye tuhaf bir şekilde beni izliyor.

O gün giydiği beyaz tişörtte "*No Man's Land"* yazıyor.

"Güzeldi." Ona gülümsüyorum, beni Elsa'nın sorgulamasından kurtardığı için minnettarım. En iyi arkadaşımın bir gün bu konuyu tekrar açacağını biliyorum ama o gün bugün değil.

Ayrıca, o gün geldiğinde, buna hazır olacağım.

Teal başını sallıyor ama Elsa'nın diğer tarafına otururken hiçbir şey söylemiyor. Genellikle aramıza yerleşirdi ve ben hep bunun beni kız kardeşiyle arasındaki orta çizgi olarak görmesinden kaynaklandığını düşünmüşümdür. Arkadaş olmaya başladığımızı sanıyordum. Elitlerin maçlarına bile benimle geliyor.

Sadece artık değil.

Son zamanlarda, sanki benimle ilişki kurmak istemiyormuş gibi mesafeli davranıyor. Bu sürpriz olmamalı. Arkadaşlar konusunda pek iyi bir sicilim yok.

"Maça gidiyor musunuz?" Elsa bize soruyor.

"Bekle, gidecek misin?" Teal kulaklıkları parmaklarının arasında çeviriyor. "Elbette."

"*Asla onların maçlarına gitmeyeceğim* sözüne ne oldu?" Yan tarafını dürtüyorum.

"Aiden." Aptal gibi gülümsüyor. "Bu onun son sezonu ve ben onun yanında olmak istiyorum."

"Ohh," diye alay ediyorum onunla.

"Kes şunu. Ee, gidiyor musun?"

"Hayır, Kir'le ilgilenmeliyim." *Ve altın saçlı ve okyanus gözlü bir pislikten uzak durmalıyım.*

Futbolu sevmem bile ama hep Elitlerin maçlarına giderim. Takım için, Ronan için, heyecan için gidiyormuş gibi yapıyorum ama aslında *onun* için gidiyorum.

Sadece o.

Orada durup, başından sonuna kadar onu izledim. Kuralları öğrendim çünkü oyunu o oynuyor. Kir'e Xander'ın on dokuz numaralı formasını aldım çünkü onu çok seviyor.

Acınası bir durum.

Ve bu nedenle, bunun sona ermesi gerekiyor. Daha önce de söyledim.

Benden bu kadar.

"Gitmelisin, Kim." Teal Elsa'nın meyve suyunu işaret ediyor ve Elsa başıyla onaylayınca bir yudum alıyor. "Onüç'ün moral desteğine ihtiyacı var."

"Ro'nun farklı türde bir destek kullanabileceğinden oldukça eminim." Elsa sırıtıyor. Teal'in yüzü nötr kalıyor.

Gülüyorum. "Yapabilir. Yine şu üçlü hakkında konuşup duruyor."

"Geçen gün de bundan bahsetmişti." Elsa başını sallıyor. "Böyle yapmaya devam ederse, yıl bitmeden Aiden tarafından öldürülecek."

"Bunu ona ben söyledim. Yemin ederim hayatından endişe duymuyor."

"Öyle değil mi?" Teal'in sorusu ikimizi de yollarımızda durduruyor. "Hayatından endişe duymuyor, demek istiyorum."

Elsa mırıldanıyor, "Aslında bence istemiyor. Babasının evliliği de dahil olmak üzere onun için tüm hayatını planladığını ve bundan nefret ettiğini söyledi."

Başımı salladım. "Bence bunu babasının adını ve mirasını devam ettirmek için itilip kakılmadan önce son bir şans olarak görüyor."

Teal'in dudakları seğiriyor ve gülümsemek üzere olduğuna yemin edebilirim ama o kendine has poker suratına geri dönüyor.

Konuyu kapatıyoruz ve Teal içeri dönüyor, Knox onu tekrar ürkütmesin diye önce göz atıyor.

Sonra Elsa ve ben ders çalışmayı bitiriyoruz ve kızlara veda ettikten sonra Kir'i alıyorum.

Eve gittiğimizde müzik açıp birlikte dans ediyoruz, etrafta dolanıyoruz. Karşısında bu kadar rahat dans edebildiğim tek insan o. Ben ona hareketler öğretiyorum, o da bana yaşlandığımı söylüyor.

Aptal.

Annem bir keresinde teslim edilen malzemeleri almak için stüdyosundan çıkıyor. Müziğin sesini kısıyoruz ve birbirimizi gıdıklamaya devam ediyoruz ve o duymasın diye kahkahalarımızı engelliyoruz.

Ancak, tuvalleri atölyesine taşımaları için teslimatçıları yönlendirirken bir kez bile varlığımızı kabul etmedi.

Kirian köpek yavrusu gözleriyle onu izlerken dudaklarını büzüyor, kıpırdanıyor ve biraz ilgi bekliyor. Çocukluğumdaki halime çok benziyor.

Çocuk.

Yani, şimdi bile.

Dikkatini ondan uzaklaştırmak için onu gıdıklamaya devam ediyorum. Teslimatçılar gider gitmez ve o da ses geçirmez stüdyosunu kapatır kapatmaz, bayılana kadar dans etmeye devam ediyoruz.

Zaten yatma vakti geldi, ben de onu odasına götürdüm.

"Xan gelebilir mi?" Kir pijamalarını giydikten ve onu yatağına yatırdıktan sonra bana soruyor.

"Hayır," diye tersliyorum, sonra da bunu kamufle etmek için gülümsüyorum.

"Ama neden olmasın? Onunla dans etmek eğlenceli olurdu."

"Başkalarının önünde dans etmeyi sevmiyorum. Sadece sen, benim küçük maymunum." "Ve babam!"

"Ve babam."

Bizi FaceTime'dan aradı ve onunla otuz dakika boyunca konuştuk. Kir okuldan, arkadaşlarından ve en popüler kişi olduğundan bahsetmeden duramadı.

Öyle. Kızlar ona mektup yazmaya başladı.

En azından birimiz tam bir ezik değil.

Babama onu özlediğimi söyledim ve bu kez eve ne zaman geleceğini sorma dürtüsüne direndim. Bu onu sadece suçlu hissettirecekti ve ben bunu ona asla yapmak istemiyorum.

"Tüm biletler gerçekten gitti mi?" Gözlerini kısar.

Tamam, Elitlerin maç biletleri hakkında yalan söylemiş olabilirim. Beni rahatsız etmesini engellemenin tek yolu buydu.

Baştan aşağı bir Xander hayranı. "Evet, söz veriyorum."

"Bir dahaki sefere ondan bilet isteyeceğim."

Tabii ki yapacak. Bu sadece geçici bir çözüm. Kir sandığımdan daha zeki.

"Onu rahatsız etme." "Etmediğimi söyledi."

Durakladım. "Öyle mi yaptı?"

Çılgınca başını sallıyor. "Her zaman aşçısından bana kek yapmasını ister ve Ahmed'in benimle oynamasına izin verir. Xan beni alamadığında onu arayabileceğimi söyledi."

"Sakın bana yaptığını söyleme." Başka tarafa bakıyor.

"Kir!"

"Merak etme, Kimmy." Kir sırıtıyor. "Xan yalan söyleyecek ve senin benden daha iyi dans ettiğini söyleyecek."

Ellerimi pençe haline getiriyorum. "Peki, yalan söyleyip senin gıdıklanmadığını mı söyleyecek?"

"Hayır, kes şunu."

"Maymun için goril geliyor."

"Hayııır!" diye bağırıyor ben ona saldırırken, kıkırdamalar ve kahkahalarla nefesi kesilene kadar yan tarafını gıdıklıyorum.

Ancak beyaz bayrağı kaldırdıktan sonra nihayet onu yalnız bırakıyorum ve üç kez öpüyorum - ikisi sevimli yanaklarından, biri de alnından. "Tatlı rüyalar, küçük maymun."

"İyi geceler, Kimmy."

Saçlarını geriye itiyorum ve odasından çıkmadan önce onu bir kez daha öpüyorum.

Üzerime bir kot etek ve kaşkorse geçirdikten sonra tam zamanında dışarı çıkıyorum ve Ronan'ın geldiğini görüyorum.

Maç bittikten sonra buluşmak üzere anlaşmıştık ama hemen sonra burada olacağını hiç düşünmemiştim.

Mazda'sının kapısını açıyor ve dışarı fırlıyor. Xander'la olan kavgasından dolayı ağzının etrafında hâlâ morluklar var.

Acımış olmalı.

Tıpkı Xander'ın okula gelirken aldığı çürüklerin canını yakması gibi. Hayır, o umurumda değil.

Ronan beni yerden kaldırarak kucaklıyor. "Biz kazandık!" Sonunda beni ayağa kaldırmadan önce etrafımda dönerken çığlık atıyorum.

"Senin adına çok mutluyum."

"Yalancı." Bana ters ters baktı. "Gerçekten orada olarak mutlu olabilirdin."

"Kir ile vakit geçirmem gerekiyordu."

"Ya da onu yanında g e t i r e b i l i r d i n ." Fısıldamak için eğildi, "Bu da demek oluyor ki, kaçıyordun."

"Peki. Gidebilir miyiz?" Şimdi eve gelirse Xan'la karşılaşmak istemiyorum.

Futbol takımı genellikle her maçtan sonra galibiyeti Meet Up'ta kutluyor olsa da ben işi şansa bırakmıyorum.

"Elbette." Beni arabaya bindirdi, hatta kapıyı benim için açtı.

O tam bir centilmen. Koruyucu, şefkatli. Neden onu düşünerek uyuyamıyorum? Neden ona kafayı takamıyorum? Göğsüm onun için sıkışmıyor?

Eğer kalbimin kabul sürecinde bir seçim şansım olsaydı, bu Ronan olurdu.

Ya da ben kendime öyle diyorum.

Araba hareket ederek mahalleyi terk ediyor ve ben uzun bir nefes alıyorum.

"O oynamadı," diyor Ronan, kolay giden gülümsemelerinden farklı bir gülümsemeyle.

Xander oynamadı mı? Ama neden? O her zaman bir başlangıçtı, koçun onu ve Aiden'ı bir kavga yüzünden cezalandırdığı zaman hariç.

Ama kendimi o yörüngeye çekmeye izin vermeyeceğim. Camdan dışarı, yanımızdan geçen üst-orta sınıf villalara bakıyorum. "Umurumda değil."

Ronan söylediklerimi duymazdan gelerek, "Koç kavga ettiğini ve içki içtiğini biliyor ve onu kenara aldı," diye devam etti.

Kendime engel olamayarak onunla yüzleşiyorum. "Kavga etmek ve içmek mi?"

"Onun bir sorunu var." Ronan sanki var olmayan bir müziğin keyfini çıkarıyormuş gibi parmaklarını direksiyona vuruyor.

Devam etmiyor ve eğer daha iyi bilmeseydim, onunla oynadığını söylerdim.

Be

n. "Yani? Ne tür bir sorun?"

Sırıtışı neredeyse yüzünü yaracaktı. "Sana söylemiştim, kavga ve içki. Önceden kontrol edebiliyordu ama son zamanlarda akşamdan kalma gibi görünüyor ve zar zor dayanıyor. Yüzünde bazı kesikler ve vücudunda çürükler var. Antrenmanlara, derslere ve hatta kendisine bile dikkat etmiyor. Bugün de sarhoş geldi ve kaptanın canına tak etti."

"Babası öğrenirse başı belaya girer," diye mırıldanıyorum kendi kendime, sonra bunu yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum.

"Eminim Koç şimdiye kadar onu aramıştır," diye mırıldanıyor Ronan. "Sanırım onu kapalı bir rehabilitasyon merkezine göndermekten bahsediyorlar ve sadece diploması için geri dönecek. Lewis'in onun yüzünden kendini kaybedeceği bir sır değil. Ne de olsa bu bir seçim yılı."

Göğsümde bir şey sıkışıyor, ben onu görmezden geldikçe daha da sıkılıyor. "Bunu kendi kendine yaptı," diyorum ve sonra konuyu oyuna getiriyorum.

Ronan kahramanca başarılarını ve tek gollerini atması için Aiden'a verdiği belirleyici pası anlatmaya başlıyor.

Restorana girdiğimizde onun şapşal davranışlarına gülüyor ve gülümsüyorum. Hatta akşam yemeğini Ronan'ın abartılı tarzında bir selfie ile anıyoruz. Bir kolunu bana doluyor ve beni yanına çekip yanağımdan öpüyor.

Dışarıdan gülüyor olsam da, içimde beni kesen ve küçük parçalara ayıran bir şey var.

Ronan diyete uygun yiyecekleri olduğunu söylese de salata sipariş ediyorum ama hiçbirini yemiyorum.

Bedenim tam burada, kot etek giymememem gereken bu lüks restoranda. Ortam, belli bir dinginlik veren zarif bir kahverengi ve beyaz kombinasyonuna sahip.

Bana göre değil.

Ronan'ın söylediklerine gülümseyerek bakıyor olsam da aklım başka yerde. Lewis'in Xander'a neler yapabileceğine dair teorileri düşünüyorum. Ronan söyledi. Bu onun ve Silver'ın babası için bir seçim yılı. Bırakın kampanyanın başlamasına bu kadar az bir süre kalmasını, normal günlerde bile herhangi bir aksilik yaşanmasına izin vermiyorlar. Acaba Silver'ın son iki gündür ortadan kaybolmasının bununla bir ilgisi var mı?

Mesele şu ki, Lewis Xander'a karşı her zaman annemin bana karşı olduğu kadar katı olmuştur. O gün Samantha Teyze gitti ve Xander onun için ağlayarak eve gitti, Lewis ona ters ters baktı ve onun için ağlamamasını söyledi.

O zamandan beri Xander'ın gözlerinde hiç yaş görmedim. "Dünyadan Kimmy'ye." Ronan yakın olmak için eğildi. "Pardon, ne diyordunuz?"

"Şansını denemelisin." "Şansımı denemek mi?"

"Evet."

Olmayan tükürüğümü yutuyorum. "Senin üzerinde mi?"

Konuşmama rağmen, bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Elsa'nın dediği gibi, kendini zorlamak gerçekten berbat bir şey. Ronan hayatıma tat katsa da, en sevdiğim tat değil.

O fıstıklı değil.

"Hayır, senin üzerinde." Burnumu çimdikliyor. Kafam karışmış bir şekilde geri çekiliyorum. "Bana mı?"

"Evet, Kimmy. Bütün gece Şövalye'yi düşündün - bunun kafiyeli olmaması gerekiyordu - o yüzden harekete geçmeye ne dersin?"

"Bütün gece onu düşünmedim." *Değil mi?*

"Hı-hı, hadi, *ma chère, c'est moi*." Ağzını siliyor, sonra telefonunu karıştırıyor. "Sanırım ona yeterince kanıt verdim."

Neye göz attığını görmek için yana doğru eğildim. "Yeterli kanıt var mı?"

"Daha önce sana sarıldığımda evdeydi ve..." Instagram'da yayınladığı selfie'yi göstermek için telefonu çeviriyor. Başlıkta "*Yeni Yaprak*" yazıyor. *Bastır Elitler.*

Dudaklarım itiraz etmek için aralanıyor ama sonunda "Önemli olduğunu sanmıyorum" diyorum.

"Öyle. Hayatına devam etmek istiyor ama onu engelleyen bir şey var."

"Ne gibi bir şey?"

"Bilirsin diye düşünmüştüm."

"Emin değilim." Yedi yıl önce olanlar yüzünden beni affedemiyorsa, bu şekilde davranmamalı.

Beni öpmemeli, köşeye sıkıştırmamalı, ondan saklanamayacağımı söylememeli. Bu çok zalimce.

Ronan parmağını kaldırır. "Son bir kez daha deneyeyim."

Birkaç saniye yazıyor, sonra bana Xander'a yazdığı mesajları gösteriyor. **Ronan:** Kendimi şirin hissediyorum, bu gece şirin bir kızı becermek istiyorum. Kimmy gibi. Bingo! Az önce evet dedi.

Ronan: Bana şans dile. Bekle, ihtiyacım olmayacak. Okula birkaç gün gelmeyeceğimizi söyle.

Şaka yaptığını bildiğim için sözleri beni şaşırtmıyor. Göğsümün sıkışmasına neden olan şey, Xander'ın tüm mesajlarını görmesi ama cevap vermemesi.

Şu anda yazmıyor bile.

"Kendini kaybedecek."

Ronan gülümsüyor. Ben o kadar emin olmazdım.

"Ya da planladığımız gibi yaparız." Sırıtışı genişler. "Benim evim mi? En iyi ot zulası bende."

Telefonum titriyor ve irkiliyorum.

Gözlerim ekrandaki isme takıldığı anda kalbim neredeyse sıkıştığı yerden fırlayacak gibi oluyor.

Xander: Beni asla terk etmeyeceğine söz verdiğin zamanı hatırlıyor musun?

Mesajı tekrar tekrar okurken parmaklarım titriyor. Cevap vermeyi düşünemeden başka bir mesaj geliyor.

Xander: Seni bu sözden kurtarıyorum.

X A N D E R

Kendine çeki düzen ver. Artık çocuk değilsin.

Lewis bana yumruk atsaydı, muhtemelen sözlerinin acıttığı kadar acıtmazdı.

Bir politikacı olarak, kelimelerle arası iyidir. Sizi yeryüzünde yürüyen en iğrenç pislikmişsiniz gibi hissettirmek için hangisini kullanacağını biliyor. Aile ya da yabancı ayrımı yapmaz.

Lewis'in müttefikleri ve düşmanları var. Spoiler uyarısı, son satırda düşüyorum.

İçten içe, annem gittiği için hep beni suçladı, çünkü ben sinir bozucu küçük bir pisliktim. Onu hiç umursamadığı için, ona "Kendini topla Samantha" dediği için suçladım.

Bir gün, eşyalarını topladı ve gitti.

Lewis'e göre insanlar makinedir. Bir düğme ve koşarlar. Başka bir düğme ve dururlar.

Ne yazık ki farklı türde bir sıvıyla çalışan bir makine oğlu var. Votka şişesindeki son damlaları boğazımdan aşağı döküyorum ve hiçbir şey olmayınca inliyorum.

Ronan'ın çantasından çaldığım esrar için cebimi yokluyorum. Hayır, hiçbir şey yok.

Daha önce içmiş miydim?

Ona sarıldığı ve senin bir korkak gibi izlediğin zamanı mı kastediyorsun?

Evet, şu anda benimle konuşan her kimse. Onun vücudunu sıkarken pencereden izledim. Ama ben bir şey yaptım. Camı elimde ezdim ve avucumun üzerinde bir kesikle çıktım.

Sargıladım ama bez kırmızı ve kuru kanla dolu. Çok güzel.

Ya da berbat - nasıl baktığınıza bağlı.

Kim gider gitmez Kirian uyuyamadığını söyleyerek koşa koşa geldi. Gece olduğu için ona sadece küçük bir parça brownie verdim ve uyuyana kadar video oyunu oynadık ve onu benimkinden koridorun sonundaki odaya yerleştirdim.

Ronan bana o mesajı gönderdiğinde içki seansıma devam etmek üzereydim ve iyi alkolü odanın diğer tarafına fırlatmış olabilirdim. Sonra Ahmed geldi. Yeni alışkanlıklarımı onaylamıyor ve bunun nedeni dini değil.

Bana bir bakış attı. Beni yetiştirmek için harcadığı çabaları nasıl boşa harcadığım konusunda hayal kırıklığına uğramış olabileceğini ya da olmayabileceğini söyleyen bir bakış. Elimi yeniden bandajlamama yardım etti ve gitti.

Sessizliği beni Lewis'in sözlerinden daha çok yaraladı ve kendi seçtiğim bir okyanusta boğuluyordum. Eski güzel votka.

Odamın kapısı açılıyor ve zar zor arkama bakıyorum. Karanlıkta sandalyede oturuyorum, bir elimde boş bir şişe asılı, diğer elimdeki bandajlı şişe ise gevşek bir şekilde yatıyor.

Işık yanıyor ve beni kör ediyor. Gözlerimi kısıyorum ama bakışlarımı pencereden ayırmıyorum.

"Kapat şunu," diye mırıldanıyorum. "Çok parlak
olursa göremem." Gece yarısına yakın, ondan bir
iz yok.

Harika.

Aferin, Ronan. Beni yakaladın.

Ve şimdi arkadaşlığımızı tekrar gözden geçirmeliyiz. Ya onu öldüreceğim ya da öldüreceğim. Arası yok.

"Ne oluyor lan?" Aiden iki eli cebinde bana bakıyor. "Kimse kendine acıma partisinden bahsetmedi."

"Siktir git." Elimdeki şişeyle kapıya işaret ediyorum.

"İyi misin?" Aiden yatağıma uzanıp CD'lerimi karıştırırken Cole bana yaklaşıyor ve kendini evindeymiş gibi hissediyor.

"Ver şunu bana." Cole'un ağzındaki esrarı gösteriyorum. O uzatıyor ve ben uzun bir nefes çekiyorum, sonra dumanı geri üflüyorum. "Kahretsin, bu sadece bir sigara."

"Rica ederim." Cole sigarasını alır ve burun deliklerinden dışarı vermeden önce dumanı içine çeker.

Eğer sigara içiyorsa, onun için de boktan bir durum
olmalı. Cole sigara içen bir ruh hali.

"Baban ne dedi?" Cole soruyor.

"Koç'a sarhoş olduğumu ispiyonladıktan ve onun da müdürü ve sevgili babamı aramasından sonra mı?"

"Herkes senin üzerinde votka kokusu aldı, Knight."

"Daha çok solumak gibi." Aiden bir dirseğinin üzerine eğiliyor ve işaret parmağında döndürmek için bir top alıyor.

Başımı arkaya yasladım. "Her zamanki gibi. Onun imajını zedelemeye iznim yok falan filan."

"Ve ve rehabilitasyon," Aiden ekler. "O sordu Jonathan tavsiyeler için. Eğer babam biliyorsa, bu gerçekleşiyor demektir."

"En azından aptal gibi sarhoş olmayı bırakacaksın." Cole bir kaşını kaldırır. "Sen de kendine acıma partilerini bırakacaksın."

"Ve amcık anları."

"Lafı açılmışken, neden biraz almıyorsun?"

"Harika bir fikir." Cole telefonunu geri alır. "Summer'ı ya da Veronica'yı ya da belki ikisini birden arayabilirim."

"Menüye Silver'ı da eklerseniz ilgimi çekebilir." Sırıtıyorum.

Telefonunu bir kenara koyarken yüz ifadesi değişmiyor. "Yok o zaman."

"Neden olmasın?" Aiden sırıtıyor. "Knight'ın fikrini sevdim."

Cole başını Aiden'a doğru eğiyor. "Hepiniz çenenizi kapatmalısınız, King."

"Küçük kaltak." Aiden'ın dikkati bana döndü. "Ee, küçük sürtük iki, sarhoş kıçına bakmak için bütün gece vaktim yok. Kendini toparlayacak mısın yoksa hepimiz rehabilitasyona mı oy verelim?"

"Onun bekâretini alacak," diyorum düşündüğüm tek şeyi söyleyerek. Sesimde çok fazla acı var, çok fazla... lanet olası bir istifa.

"Kim ve kim?" Cole sorar.

"Evet, detaylar. Nash'in bakire sapkınlığı var." Aiden bir kaşını kaldırıyor. Cole gözlerini ona dikiyor, sonra tekrar bana odaklanıyor.

"Ronan, o *şerefsiz*, onun bekâretini alacak," diye mırıldanıyorum.

"Tabii hâlâ bakirse." Aiden topu havaya fırlatır. "Yirmi birinci yüzyıldayız. Herkes parlak zırhlı bir şövalye beklemiyor. Pardon, sarhoş bir aptalı kastetmiştim."

Cole, "Kimberly masum görünebilir ama bunlar en sert olanları" diye ekliyor.

"Onun sözüne güvenin. O işini bilir." Aiden Cole'u işaret ediyor. "Senden daha iyi değil. Elsa sert bir tipe benziyor."

Aiden'ın gri gözleri neredeyse siyaha dönerken sol gözü seğiriyor. "Elsa'yı bir daha sert bir şekilde düşünürsen Jonathan'ın yeni inşaat alanına gömülürsün."

Cole sırıtıyor. "Bu bir söz mü?"

"Hayır, söz *onun* bağını çözüyor," diyor Aiden.

"*O* seni hiç ilgilendirmez."

Aiden kaşlarını kaldırıyor. "Yine de emin misin?"

Cole onu tersledikten sonra sanki düzeltmesi gereken felsefi teorilerinden biriymişim gibi beni tekrar inceliyor. "Kim'in bakire olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"O sadece öyle, tamam mı? Biliyorum." Bir hafta kadar önce kız kıza seks konuşması yaptıklarında Elsa'ya bundan bahsettiğini duydum ve Aiden hakkında aklımdan silemeyeceğim şeyler öğrenmiş olabilirim.

Ve evet, henüz anlamadıysan diye söylüyorum, ben lanet bir sürüngenim.

"Bu konuda bir şey yapabileceğinden değil." Aiden beni acı gerçekle yüzleştiriyor. "O zaman benim am önerime geri dönebiliriz."

"*Ya da* bu konuda bir şeyler yapabilirsin." Cole elini cebine atar ve sigarasından uzun bir nefes çeker. "Siktir et onu. Bunu sisteminden çıkar."

O kadar hızlı kalkıyorum ki, suratına yumruk attığımı bile görmüyor. Sarhoşken insanların yumrukları titrek ve zayıf olur. Benimki daha güçlü oluyor.

Cole sendeleyerek geri çekilir ve elini ağzına götürür.

"Bir daha lanet kelimesini ve onun adını aynı cümle içinde söylersen seni öldürürüm," diye yüzüne karşı hırladım.

"Teknik olarak onun adını söylemedi." Aiden arkamızdan konuşuyor ve ona bakmama gerek kalmadan sırıtışını hissedebiliyorum.

"Ben sadece şeytanın avukatlığını yapıyorum ve senin ne düşündüğünü söylüyorum." Cole'un dudaklarında küçük, neredeyse masum bir gülümseme kıvrılıyor. "Aklının zaten orada olması benim suçum değil. Ben sadece senin düşüncelerini tercüme ediyorum, Knight. Onları senin için şekillendirmiyorum."

"Her zaman kendini imha edebilir ve bunu Astor'un yapmasına izin verebilirsin." Aiden ıslık çalar. "Eminim ona iyi bakacaktır. Nasıl sevişileceğini falan biliyor."

Boğazımın derinliklerinde inliyorum ve Cole'u iterek çekmeceden bir şişe votka alıyorum ve sarsak ellerle açıyorum. Ne Cole ne de Aiden beni durduruyor. Bir, gerçekten umurlarında değil. İki, kaosu seviyorlar, bu

yüzden

her fırsatı değerlendiriyorlar. Şu anki durumum kaosun tanımı değilse, nedir bilmiyorum.

İkincisini içmeden önce ilk yudumun yanmasını zar zor hissediyorum.

"Bu Astor'un yapabileceği anlamına mı geliyor?" Cole sorar. "Ne de olsa yapılması gerekiyor," diye ekliyor Aiden.

"Ne öneriyorsun o zaman?" Ağzımın kenarındaki alkol damlalarını siliyorum. "*Benim* yapmamı mı?"

"Bu da bir seçenek." Cole yüzüme duman üflüyor.

Aiden'a ters ters baktım. "Eğer Elsa olsaydı, bunu yapar mıydın?" "O Elsa değil ve ben varsayımsal durumları dikkate almam." "Ben yapardım," diyor Cole. "Düşünmek yok."

"Sen lanet olası bir şeytansın. Sen sayılmazsın."

Cole bir omzunu kaldırır. "O zaman cehenneme gideceğim, eğer varsa."

Aiden ayağa kalktı ve önümde durdu. "İnsan hakları durumunuzu göz önünde bulundurarak sorunuza cevap vereceğim. Evet, bunu yapardım. Bir dünya var, bir de Elsa var ve o her zaman önce gelir. Şimdi tek yapman gereken yanmaya hazır olup olmadığına karar vermek."

Şişeyi göğsüme bastırarak yatağa düşüyorum.

"Bu bir hayır mı?" Aiden soruyor.

"En azından denedik." Cole yanımdaki sandalyeye çöktü. "Bu lanet olası uzun bir gece olacak."

"Sikerim böyle işi." Aiden diğer tarafıma oturdu. "Burada olmamam gerekiyordu."

"Bana bu gece onunla yatmaya evet dediğini söyleyen bir mesaj gönderdi. İlk buluşma falan." Gülüyorum ama hiç espri yok. "Evet dedi ve ben de onu her zaman başının üstünde tuttuğum sözden kurtardım."

Şişeden bir yudum almaya çalışıyorum ama Cole onu elimden alıyor. "Kusmaya başlayacaksın ve kusmuk temizleyecek havada değilim."

"Kendine acıma partine bakıcılık yapmak dışında demek istiyor," diye ekliyor Aiden. Yatağa düşüyorum ve tavana bakıyorum. "Onu kendimden kurtardım."

"Sence doğru şeyi mi yaptın?" Cole o lanet yeşil gözleriyle bana bakıyor ve ben de onu dürtmek ve belki de bir kavanoza koymak istiyorum.

"Evet." Sesim kesiliyor ve gözlerimi elimin tersiyle kapatarak orada biriken nemi gizliyorum.

Hayır.

BIR ŞEKILDE UYKUYA DALIYORUM VE BIR ŞEKILDE RÜYAMDA ONU GÖRÜYORUM.

En kötü zamanlarımda ve en iyi zamanlarımda hep onu hayal ediyorum.

Aiden ve Cole'un kıç deliğindeki varlığı yerine, nazik eller kolumu yüzümden çekiyor. Cole'un ruhsuz yeşil gözlerinin yerini onun yumuşak, davetkâr gözleri alıyor.

Parlaklıklarında da nem var, sanki o da ağlamak istiyormuş gibi.

Rüyalarımdaki Kim, hayal gücümün bir oyunu. Bana dokunurken, çocukken yaptığı gibi saçlarımı okşarken o kadar gerçek görünüyor ki.

En sevdiğim anılarımdan birkaçı her zaman başımı onun kucağına koymamla, saçlarımı okşamasıyla ve diğer renkleri yemeden önce onun için lanet yeşil M&M'leri seçmemle başlar.

Sonra ben ona fıstıklı dondurma yedirirken o da büyücüler, prensler ve krallıklarla ilgili sihirli hikâyelerini yüksek sesle okudu.

Ve şövalyeler.

Bir sürü lanet şövalye. Bir tane bile olmasa bile, onları uydurdu ve her yere yerleştirdi.

Bana *şövalyem* derdi.

Şimdi, zırhı ve kılıcı olmayan paslı biriyim.

Savaş olmak için onun şövalyesi olmayı bıraktım.

"Neden yine içmeye başladın?" diye soruyor kırılgan bir sesle. "Eline ne oldu?"

"Şşş, mahvetme. Sadece böyle kal." Başımı kaldırıyorum ve ona bakacak şekilde kucağına koyuyorum.

Rüyalarımdaki Kimberly bana her zaman ne kadar beceriksiz olduğumu ve daha önce olduğu gibi daha iyisini yapabileceğimi söylüyor. Savaş yerine bir şövalye olabilirim.

Ama bugün değil. Bugün berbat bir gün.

Bugün Ronan'la birlikte ve bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Bugün Cole ve Aiden benim koruyucularım çünkü bir çete kavgasında kendimi öldürtmek gibi aptalca bir şey yapmamı istemiyorlar.

Bir elimi uzatıp parmaklarımla yanağına dokunuyorum. Sanki hep bunu yapmamı istiyormuş gibi tenimin altında titriyor. Avucum kesik nedeniyle yanıyor ama neredeyse hissetmiyorum.

"Çok güzelsin Green ve bunun için senden nefret ediyorum."

"Xan..." Lakabım sanki söylemek istemiyormuş gibi ağzına takılıyor. "Ne oluyor be? Bana böyle hitap etmemelisin."

"Ve senin burada olmaman gerekiyordu. Seni serbest bıraktım." "Ya serbest bırakılmak istemiyorsam?"

"Mazoşist oldun, değil mi?" "Belki."

"Belki, ha?" Gülümsüyorum. "Sana kötü şeyler yapacağım."

Sabahları bundan nefret edeceğim ve bunun için kendimden nefret edeceğim, ama bunu sadece rüyalarımda görüyorsam, öyle olsun.

Gözleri büyüdü. "Ne gibi kötü şeyler?"

Başımı kaldırıyorum ve bir elimi ensesine doluyorum. "İşte böyle."

Dudaklarım onunkilerle buluşuyor ve her zaman istediğim gibi ona ziyafet çekiyorum. Her zaman kaçtığım cazibeyi kucaklıyorum.

K I M B E R L Y

Kissing benim için her zaman bir fantezi olmuştur. Bu tüketen tutku, daha fazlasına duyulan ihtiyaç.

Bu arada bunun için aşk kitaplarını suçluyorum.

Ronan'ın partisindeki o gün, öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanmıştım. Biraz tutku, biraz güç, çokça kalp kırıklığı.

Şimdi, Xander ağzımı ele geçirirken içime farklı türde bir duygu sızıyor.

Çaresizlik.

Doğru kelime bu. İçimde dönüp duran tek duygu bu ve bunu yıkıcı bir güçle yapıyor.

Beni ilk ve son öpüşmemizmiş gibi öpmesine izin veriyorum. Beni bu çaresizlikle ve bana sahip olma, benimle olma ihtiyacıyla öptüğü sürece, bundan sonra hiçbir şey elde edemesek de umurumda değil.

Votka ve nane tadında, göğsümün tam ortasına vuran güçlü bir karışım. Onu derin derin içime çekiyorum ve nefesimi vermeye cesaret edemiyorum, bunun anı sona erdireceğinden ve sanki hiç birlikte olmamız gerekmiyormuş gibi ayrı dünyalarımıza geri döneceğimizden korkuyorum.

Mari bana maymun Kir'in geceyi geçirmek için buraya geldiğini söylediğinde, küçük kardeşime küfredebilirdim.

Xander'ın bana gönderdiği ve beni bir kez daha uzaklaştıran mesajdan sonra, rahatlatıcı K-dramalarıma ve karamsar çalma listeme hazırdım.

Onunla yüzleşme düşüncesi ağlamak istememe neden oldu ama bunca zaman ağlamamak için çok uğraştım, bu yüzden şimdi bunu yapmayacağım.

Ben ağladığımda sis daha da güçleniyor ve yıllardır durmadan onu besliyor.

Ahmed, Kir'in uyuduğunu söyleyerek beni içeri buyur etti. Onu uyandırmayı düşündüm ama rahatsız edemezdim. Ayrıca, Kir'in kaldığı misafir odasına girer girmez Cole ve Aiden kapıyı çaldı. Xander'ın başının dertte olduğunu söylediler.

Buraya koşarken, kapıyı itip sallantılı bacaklarla içeri girerken hiç düşünmemiştim. Yatakta baş aşağı uyuyordu, başı yana düşmüştü ve eli sargılıydı, kuru kanla kaplıydı ve kenardan sarkıyordu.

İlk yaptığım şey nabzını kontrol etmek oldu. Yaşadığından emin olduktan sonra gidecektim, gerçekten. Ama saçına bir dokunuşum ikinciye dönüştü ve ne olduğunu anlamadan yatağında oturuyordum ve sonra gözlerini açtı ve bana Yeşil dedi ve ben de kendimi kaybettim.

Şu anda kaybediyorum.

Çünkü tecrübelerime dayanarak biliyorum ki, öpücükleri, hafif yakınlaşma anları, sadece kalp kırıklıklarına yol açıyor. İlk öpücükten sonra beni on iki yıllık sözümüzden azat ettiyse, şimdi ne yapacak? Ruhumu şeytana satmamı mı isteyecek? Kalbimin üzerinde tepinirken bana izlettirecek mi?

İki elimi güçlü omuzlarına koyup onu itiyorum. Dudakları bir iniltiyle dudaklarımdan ayrılıyor - benim tarafımdan, onun tarafından değil. En başta ona hiç sahip olmamışken neden onun kaybının yasını tutuyorum ki?

"Xander, ben -"

"Şşş." İşaret parmağını onun yüzünden sıcak ve karıncalı olan dudaklarımın üzerine koyuyor. "Bunu mahvetme."

Yarasını incitmemeye dikkat ederek elini itiyorum ve derin bir nefes daha alıyorum, sonra pişman oluyorum çünkü tek soluduğum şey o. "Her şeyi mahveden sensin."

"Hayır, sen yaptın." Gözleri yarı donuk ve yüzü o kadar acı dolu ki, sanki vurulmuş da ölememiş gibi.

"Ben mi yaptım?" Tekrar ediyorum.

"Eğer beni oraya götürmeseydin, eğer..." diye devam ediyor ve başını sallıyor. "Ama şimdi bunun bir önemi yok. İzin ver seni öpeyim."

Bana doğru uzanıyor, ama ben onu itmek için mücadele ediyorum. Sarhoşken bile güçlüdür. "Hayır. Bedelini ödemeye hazır değilim."

"Fiyat yok." Sırıtıyor ve yanakları o gamzelerle kırışıyor. O güzel, güzel gamzeler.

Kalbim bir an için durabilirdi.

Bana güzel olduğumu ve bunun için benden nefret ettiğini söyledi, onun için de aynı şey geçerli.

O kadar acımasızca yakışıklı ki, bunun için ona her gün lanet ediyorum.

Ne zaman yakışıklı bir adam görsem ve onu Xander'la kıyaslasam ona lanet ediyorum.

Ne zaman fantezilerim olsa ona lanet ediyorum ve her zaman fantezilerimin ana karakteri o oluyor.

Mükemmel saçlarına, okyanus derinliğindeki gözlerine ve büyüleyici gülümsemesine lanet ediyorum çünkü bunlar asla bana ait olmadı.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum, parmaklarım tişörtüne gömülse de. "Senden çok nefret ediyorum."

"Ben de senden nefret ediyorum, Green." Dudakları benimkilerden birkaç santim uzakta geziniyor. "Bana öyle demeyi kes."

"Sana ne istersem onu derim. Sen benim Green'imsin." Beni kolumdan tutup çeviriyor, böylece ben yatağa uzanıyorum ve o da üzerimde geziniyor. "Şimdi kapa çeneni ve seni öpmeme izin ver."

Vücudum bunun için bağırıyor ve fantezilerimi gerçekleştirmesine izin vermem için bana bağırıyor olsa da, çünkü yapacağını biliyorum, bu dürtüye boyun eğmiyorum. İki elimi de göğsüne koyuyorum. "Sonrasında benden iğrenecek misin?"

"Senden asla iğrenmiyorum."

"Ama -"

"Kapa çeneni, Green." Sözlerinin arkasında kötü niyet yok. Aksine, gamzelerinin rahatça ortaya çıkmasıyla şakacı, hatta eğleniyorlar.

"Geçen sefer, sen -" "Kapa çeneni, Green." "Kadar değil -"

Beni ensemden tutup ağzımı işgal ettiğinde kelimelerim ölüyor. Ve basit bir öpücükten bahsetmiyorum. Bu sefer beni gerçekten yutuyor.

Sanki o açlıktan ölüyor ve ben de akşam yemeğiyim. O mahsur kalmış bir adada ve ben onun hayatta kalmasıyım.

Vücudu benimkiyle birleşirken içimden bir inilti kopuyor. Sert göğsünün göğüslerime ve kalçalarıma sürtünmesi şiddetli bir ürperti yaratıyor. Meme uçlarım sıkılaşıyor ve kaşkorseme doğru geriliyor. İçimi bir titreme kaplıyor ve parmaklarımı sırtına geçirirken ellerim titriyor - güçlü, yontulmuş sırtına.

Sanki ellerim olanlara inanmıyor. İnsanlar en derin, en karanlık fantezileri gerçekleştiğinde normalde nasıl tepki verirler?

Bilseydim, muhtemelen bu konuda bir şeyler yapardım. Ama şu anda kendimi serbest düşüşe bıraktım.

Sert ve hızlı.

Görünürde iniş yok.

"Siktir," diye hırlıyor ağzımın yanında. "Neden tadın diğer rüyalardan daha güzel?"

"Ne?"

"Şşş, konuşma. Konuşursan uyanırım." Parmakları tişörtümün eteğinden kıvrılıyor ve başımın üzerine getiriyor.

Gözleri vücudumda, çatlaklarda ve pek de düz olmayan karnımda gezinirken göğsüm kabarıyor. Alışık olduğu manken figürlerine hiç benzemiyor. Kendimi onlarla kıyaslamaktan nefret ediyorum ama elimde değil.

O benim en iyi fantezim ve onun en kötüsü olmak acı veriyor.

"Eskiden daha güzeldin." Elini karnımda gezdiriyor. "Sahte senden nefret ediyorum, o benim Green'im değil."

Ve sonra karnımı öpüyor, her çatlak izini, her lekeyi, her kıvrımı ve kendime bakmaktan bile hoşlanmadığım yanımı.

Sıcak dudakları hızla yanan bir ateş gibi arkalarında kavurucu izler bırakıyor. "Değişme." *Öpücük.* "Sahte olma." *Öp.* "Kendin ol." *Öpücük.*

"Benim ol.

Güzel Yeşil."

Ağzından çıkan ve tenime değen her kelimeyle birlikte boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Beni bu şekilde görmesini istemediğim için gözlerimi kapatıyorum.

Bana ne yapıyor böyle?

"Bana bak." Sesindeki emir ellerimi yavaşça indirmeme neden oluyor.

Yine üzerimde geziniyor, elleri sırtımın altında kaybolup sütyenimi açıyor.

Alçak, iç burkan bir tonda konuşurken gözlerinin derin mavisi beni rehin alıyor. "Her zaman bana bak, benden uzağa değil, tamam mı?"

"Tamam."

"Ben senden, sen de benden nefret etsen

bile." "Tamam."

"Bundan uyansak bile." "Tamam."

Sonunda sesim kesiliyor.

Tek bir çekişle sutyeni çıkarıyor ve yana düşmesine izin veriyor. Meme uçlarım sertleşiyor, minik tomurcuklar halinde sıkılaşıyor, ama bunun nedeni hava değil. Ölümcül derecede çekici yüzündeki aç bakış yüzünden.

Onlara dokunmuyor bile, ama sanki dokunuyormuş gibi.

"Göğüslerin çok diri ve küçük." Güçlü parmakları göğsümün etrafını sarıyor. "Elimde çok mükemmel. Bunu biliyordum."

Hâlâ göğsümü avuçluyor, başparmağı ve işaret parmağı meme ucumu kavrıyor ve çekiştiriyor. Kalbim boğazımda sıkışarak haykırıyorum.

Tekrar yapıyor, bu sefer döndürüyor ve ardından sertçe çimdikliyor. Bandajının tenime sürtünmesi, doğrudan bacaklarımın arasından fırlayan ve uyluklarımı ıslatan başka bir zevkli his ekliyor.

"Bunu yapmayı ne kadar istediğimi biliyor musun? Seni bu şekilde ne kadar istediğimi ve bunun için kendimden ne kadar nefret ettiğimi? Bu beni ne kadar öldürüyor biliyor musun?" Meme ucuma işkence etmeye devam ederken, ağzı diğerine yapışıyor, ısırıyor ve kemiriyor.

İşkenceyle birlikte sırtım yataktan kalkıyor. Sanki havaya kaldırılıyorum. Öngörülebilir bir gelecekte herhangi bir iniş olmaksızın havada süzülürken bedenim artık benim değil.

Boştaki eli aramıza giriyor ve kot eteğimin düğmelerini çözüyor. Aşağı doğru iterken düşünmüyorum.

"Dur," diye hırlıyor etime karşı. "Bu benim şovum, benim kurallarım."

Lanet olsun ona. İlk cinsel deneyimimde bir şey yapmama bile izin verilmiyor. Ama yine de, Xander'ın otoriter bir tip olmasına neden şaşırayım ki?

Hatta içten içe bunu ummuş bile olabilirim. Onun sözleriyle gizliden gizliye biraz daha ıslanmış olabilirim.

Beni itip vücudumdan aşağı kayarken eteğimi ve iç çamaşırımı tek bir acımasız çekişle aşağı itiyor.

Boş hava göğüslerimi terk edilmiş hissettiriyor, ama önünde yayılmış beni izlerken gözlerindeki bakış buna değer.

Arkasına uzanıyor ve tişörtünü başının üzerine çekerek yontulmuş karın kaslarını ortaya çıkarıyor. Mesele fit ya da kaslı olmak değil, mesele ona kattığı karizma, bu kadar ölümcül ve ağız sulandırıcı olmanın verdiği kesin dikkatsizlik.

Xander erkek güzelliğinin timsalidir - uzun boylu, sarışın, sert, hafif bronzlaşmış.

Yatağın ayak ucunda diz çökerek doğrudan amıma bakıyor ve ben içgüdüsel olarak kalçalarımı kapatıyorum.

"Nuh-uh." Yüzünde onaylamayan bir ifadeyle başını sallıyor. "İyice aç."

"Ama yapamam."

"Evet, yapabilirsin ve bunu istiyorsun." "Ama -"

"İstemiyor musun?"

Alt dudağımı ısırıyorum. "Cevap ver bana, Green."

Bana böyle seslendiğinde ona cevap vermekten daha fazlasını yapabilirim. Aya uçabilir ve bir zamanlar bana bir yıldız getirdiği gibi adımı yıldızlara kazıyabilirim - hala saklanıyor olabilirim.

Bu isim, onun hâlâ benim dünyadaki kalkanım, benim de hâlâ onun kalkanı olduğum anlamına geliyor. Bu isimle her şeyi yapabilirim.

Bu isimle yenilmezim.

Yavaşça bacaklarımı açıyorum, yüzüm ona dönük. "Bana bakman konusunda ne demiştim?"

Dikkatimi onunkine veriyorum ve nefesim kesiliyor. Bakışlarındaki onay beni bir kedi yavrusu gibi mırıldanmaya itiyor.

Havayı içine çekiyor. "Benim için sırılsıklam olmuşsun. Kokusunu alabiliyorum."

Tanrım, yorum yapmasa olmaz mı? Hararet bir kademe yükseltiyor ve bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

"Amın benim için sırılsıklam olmamalı."

"Ne?"

"Öyle olmamalı ama öyle. Sana emrettiğim için mi tahrik oldun, Green?"

Evet, sanırım öyle.

"Cevap verme," diye homurdanıyor. "Bunun gerçek olmasını istemiyorum."

Gerçek mi?

Ben bir yanıt veremeden ayak bileklerimden tutup geniş omuzlarının üzerine yerleştiriyor, sonra da dalıyor.

"Merhaba, günah." Dilinin kıvrımlarımdaki ilk gezintisi düpedüz işkence aleti gibi, iyi türden, akıllara durgunluk veren türden.

Tekrar yapıyor, sanki beni tadıyormuş, tadımı çıkarıyormuş, hafızasına kazıyormuş gibi.

Yatağın üzerinde kıvranıyorum, ellerim çarşafı ölümcül bir şekilde kavrıyor. "Beni öldüreceksin Green ve ben ölüme hazırım." Onun gümbürtüsü

En mahrem yerime karşı çıkan ses beni delirtiyor.

Dilini içeri sokuyor ve ben y o k oluyorum. Garip bir his, endişe verici bir güçle içimde dönüyor. Sırtım yatağın üzerinde

uyarılma gücü ve ben sadece düşüyorum.

Bunu çok kolay, çok zarif ve hiçbir kısıtlama olmadan yapıyorum. Daha önce de kendimi orgazma ulaştırmıştım ama hiçbiri bu kadar güçlü ya da yıkıcı olmamıştı.

Bundan sonra asla eskisi gibi hissedeceğimi sanmıyorum. Sanki Xander içime uzanıp bir düğmeyi çevirdi ve artık geri dönüşü yok.

Şimdi ne zaman seks hakkında düşünsem, yaralarıma nasıl taptığını, kusurlarımı nasıl öptüğünü ve onlara nasıl güzel dediğini ve sırf bana bambaşka bir şekilde tapabilmek için bacaklarımı açmamı nasıl emrettiğini düşüneceğim.

Bu gözlerimi yaşartıyor. O burada değilken onları düşünüyor olacağım düşüncesi beni duygusal bir aptala dönüştürüyor.

Berbat durumdayım. Şu an ağlamanın sırası değil.

"Hey." Tırmanarak yanıma geldi ve Xander'ın bir daha yapacağını hiç düşünmediğim bir şey yaptı.

Bana sarılıyor, vücutlarımız birbirine yapışırken kolu sırtımın alt kısmına uzanıyor.

Başparmağı tenimde gezinerek gözyaşlarımı siliyor. "Ağlamaman gerekiyordu."

"Ve senin fanteziden daha iyi olman gerekmiyor."

"Öyleyim, ha?" Bana gamzelerini gösteriyor.

"Bu kadar kibirli olma."

"Kibirli benim göbek adımdır, Green. Unuttun mu?"

"Nasıl yapabilirim ki?" Gülümsemesine karşılık veriyorum, bana tekrar Yeşil dediği gerçeğine hâlâ inanamıyorum. Bana sarıldığına, gözyaşlarımı sildiğine.

Eğer bu bir rüyaysa, lütfen şimdi bitirin. Bana daha fazla işkence etme.

Duama cevap olarak Xander burnunu benimkine sürtüyor, tıpkı çocukluğumuzdaki gibi. "Belki de yanmalıyım."

"Yanmak mı?"

"Evet." Gözleri kapanıyor. "Çünkü sen yanmaya değersin."

Ve böylece nefes alış verişi düzene giriyor. Başımı omzuna koyuyorum ve tüm gücümle uykuya direniyorum.

Bütün gece onu izleyeceğim. Belki o

zaman rüya bitmez.

Belki o zaman, sisin ve dış dünyanın olmadığı bu ebedi mutluluk anına hapsoluruz.

Ya da ben öyle planlıyorum.

Ama dalgın dalgın saçlarımı okşadığı anda, yıllardır uyuduğum en derin uykuya dalıyorum.

X A N D E R

Bir şeyin yanlış olduğunu bildiğiniz ama yine de yaptığınız anlar vardır.

Durup *hayır, bunu yapmamalıyım* diye düşündüğünüz ama yine de devam ettiğiniz anlar.

Bilinçaltımdaki gibi. Erotik, porno-fest bilinçaltım.

Rüyalarım artık bu seviyeye gelmeli. Yumuşak eller kot pantolonumdaki çıkıntının etrafını sarıyor ve bir inilti çıkarıyorum.

Gözlerim açıldığında, o oradaydı. Rüya hala orada, tam önümde.

O da tamamen çıplak, memeleri ağzımı o şımarık meme uçlarında gezdirmem için yalvarıyor. Kimberly iyi bir küçük kız gibi bacaklarımın arasında diz çöküyor, yüzü kızarmış, yeşil saçları dağılmış.

Yine de bir seks tanrıçası gibi görünüyor. Şimdiye kadar var olanların en iyisi.

Kemerimi kurcalıyor, kot pantolonumu ve boxer külotumu aşağı itiyor. Dokunuşu emin değil, hatta masum.

Tıpkı Green'imi hayal ettiğim gibi.

Onun tecrübesiz bakımları karşısında sikim canlandı. Onun amını yediğimden beri sert ve acı verici, içine gömülmeyi ve kendi sırasını almayı talep ediyor.

Ama rüyalarımda bile ancak bu kadar zarar verebilirim.

Sen zaten oradasın. Cole'un şeytani sesi kafamın içinde söylüyor. *Sonuna kadar gidebilirsin.*

Kapa çeneni, iblis.

"Ne yapıyorsun, Green?" Sesim tahrikten boğuk çıkıyor.

Dişleri alt dudağını kemiriyor, tadına bakmak istediğim o dolgun dudağını. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, yeni yerlere gittiğimizde, risk aldığımızda ve böyle bir yere ulaştığımızda yüksek sesle güldüğümüzde sahip olduğu nadir bir ışıltıyla doluyor.

Onun meraklı doğası parlıyor, gerçek, sahte olmayan doğası.

"Ben de seni iyi hissettirmek istiyorum." Nefes nefese sesi açlıktan ölmek üzere olan sikime afrodizyak gibi geliyor.

"Beni nasıl iyi hissettireceksin?" Hâlâ sırtüstü yatıyorum ama dikkatim ondan ayrılmıyor. Onu zihnime kazımak istiyorum, böylece uyandığımda bu anılar aklımdan çıkmayacak.

Belki uyandığımda onun tadı dudaklarımda da kalacak ve ağzımın içinde nasıl kıvrandığını ve dilimin üzerine nasıl boşaldığını hatırlayacağım.

Pornodan farklıydı. Orada sığ, sahte sesler çıkarıyorlar. Rüyamın küçük inlemeleri ve nefes alışları sikime işkence gibi geliyordu.

"Bilmiyorum." Ellerini aletimin tabanına doluyor ve boğazımın derinliklerinde inliyorum.

"Daha önce hiç yapmadın
mı?" Başını bir kez
sallıyor.

Rüyamın en çok duymak istediğim şeyi söyleyeceğini bildiğim için sırıtıyorum. "Neden olmasın?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Beni tuhaf bulmayacağına söz
ver." "Garip değilsin; biraz tuhafsın."

"Söz ver," diye ısrar
ediyor. "Peki, tamam.
Söz ver."

Dudağının kenarını ısırıyor. "İğrenç olacağını düşünmüştüm." "Peki ya şimdi?"

"Bu farklı." Yanakları kızardı. "Onu istiyorum." "Ben
olduğum için mi?"

Bir kez başını sallıyor, parmaklarını boyumda aşağı yukarı gezdiriyor.

Boğazımdan çıkan hırıltı bir hayvanınkine benziyor. Bundan zevk a l m a m a m gerekiyor ama hayatım boyunca en çok tahrik olduğum an bu. "Yüksek sesle söyle, Green."

"Çünkü o sensin, Xan."

Başını eğip beni sıcak, küçük ağzının içine alırken gözleri bende kalıyor.

Minik dilini küçük vuruşlarla etrafımda dolaştırırken yumuşak, çok yumuşak.

Sonsuza kadar bu hızda gitmesine izin vermek, sadece başının aşağı yukarı sallandığını görmek, zamanın sonuna kadar bu şekilde kalmasını sağlamak istiyorum.

Ama aletimin başka fikirleri var. Yeterince işkence gördü.

Eğildim ve parmaklarımı yeşil tellerine geçirdim. En iyi erotik fantezi gibi inliyor.

"Beni öldürüyorsun, Green."

Cevabı daha hızlı gitmek oluyor ama ne yeterince hızlı ne de yeterince sert. "Bana bak," diyorum ona.

Gözleri o kadar büyük ki neredeyse yansımamı görebiliyorum.

"Kontrolü ele alacağım ve bu canını yakabilir." Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum, ama bir rüya olsa bile, o hala benim Yeşil'im ve Yeşil'ime her zaman her şeyi söylerim.

Yavaşça başını sallıyor ama dudakları aletimin etrafında titriyor.

Başını iki elimle sabitleyerek, bandajlı avucumdaki acıyı görmezden geliyorum ve kalçalarımı iterek her zaman hayalini kurduğum gibi boğazının derinliklerine giriyorum. Hep istediğim ama hiç fırsat bulamadığım gibi.

Kimberly, hızım vahşi ve acımasız bir hal aldığında bile gözlerini benden ayırmıyor. Ağzını sonuna kadar açıyor ve beni olabildiğince içine alıyor. Hatta gözlerindeki o meraklı parıltı, ben ona daha sert vurdukça daha da parlıyor.

Ağzını siktikçe, uyarılmışlığı havayı daha da kaplıyor, meme uçları çakıl taşları gibi sertleşiyor.

Tahrik oldu.

Vay, vay. Cole haklıydı. Görünüşte masum olanlar en vahşi olanlardır.

"Ağzını sikmemden hoşlanıyor musun, Green?" Homurdanıyorum.

Çılgınca başını sallıyor, elleri kalçalarımı kavrıyor, tırnakları sanki bir şeyi tutuyormuş gibi derime batıyor.

"Ağzını başkasının sikmesine izin verme," diyorum zavallı bir göt deliği gibi, önemli olmadığı kısmını unutarak.

"Sana dokunmalarına, seni öpmelerine ya da seni çıplak görmelerine izin verme." Kaşları çatıldı.

"Eğer benim olsaydın, hiç kimse sana iki metreden fazla yaklaşamazdı."

Belki sözlerimden ya da gözlerindeki o şehvetli, meraklı bakıştan, ama o kadar sert boşalıyorum ki, boşalmamın gücüne ben bile şaşırıyorum.

Bir iniltiyle boğazından aşağı boşalırken sırtım ve taşaklarım geriliyor. Ağzının kenarından çenesine doğru döl damlıyor.

Ondan çekiliyorum. "Yutma."

Gözlerinde şaşkınlıkla bana bakıyor ama yine de itaat ediyor. Uzanıp çenesini kavrıyorum, ağzını açıyorum ve dudaklarının ve dilinin her yerinde tohumuma bakıyorum.

İşaretlendi ve sahiplenildi.

Sadece bu an için bile olsa, onun benim olduğuna inanmak istiyorum. Ağzını kapatıyorum. "Son damlasına kadar yut."

Yapıyor, boğazı hareketle birlikte çalışıyor. Sonra beni çok şaşırtan bir şey yapıyor.

Kimberly kollarını boynuma doluyor ve bana vahşi bir öpücükle saldırarak dengemi kaybetmeme ve yatağa düşmeme neden oluyor.

Sırt üstü yatıyorum ve sanki uzun zamandır bunu yapmak için bekliyormuş gibi üzerime yayılmış, beni özensizce öpüyor.

Elim ona sarılıyor ve öpücüğüne karşılık veriyorum. Onun dilinde kendimi tatmak son zamanlarda yaptığım en tahrik edici şeydi.

Bu resmen gelmiş geçmiş en iyi rüya.

Sonsuza kadar öpüşüyoruz, aç hayvanlar gibi öpüşüyoruz, sanki uyandığım an dünyanın sonu gelecekmiş gibi.

Ve muhtemelen olacak olan da bu, değil mi?

Gözlerimi açtığım an, onun yeşilini göremeyeceğim, dilimde onun tadını alamayacağım ya da onu içime çekemeyeceğim.

Elimle gözlerini kapatıyorum, onu yavaşça hafızamdan siliyorum, yok olmasını sağlıyorum.

Vücudu benimkinin üzerinde titrerken bile direnmiyor. Bunun yerine dudaklarıma doğru fısıldıyor: "Bize ne oldu Xan?"

"Konuşma. Bunu mahvetme." Bizi ters çeviriyorum, böylece o altımda, küçük, güzel ve almaya hazır. "Siktir et. Sonuna kadar gideceğim."

"Tüm yol boyunca mı?"

"Evet, Green. Seni sert, hızlı ve pis bir şekilde becereceğim. Bunun için kendimden nefret edeceğim ve uyandığımda boynuma bir ip geçirebilmeyi dileyeceğim, ama ne var biliyor musun?" "Buna değecek" diye mırıldanmadan önce eğilip lobunu kemiriyorum.

"Bekle." İnce ellerini omzuma koydu. "Uyanmak mı?" "Uyanmak istemiyorum."

"Zaten yaptın." Gözleri genişledi. "Bu bir rüya değil Xan."

"Rüyalar böyle der."

"Hayır, bu değil. Biz -"

Kapı hızla açılarak onun önünü kesti.

"Xan! Ahmed kek yiyebileceğimi söyledi ve -" Kirian'ın hüngür hüngür ağlaması cümlenin ortasında kesiliyor ve bize bakarken gözleri iki kat büyüyor, sonra sırıtıyor. "Hey, Kimmy. Xan'larda yatıya kalacağını söylememiştin."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, altıma saklanıyor ve yorganı üzerimize çekiyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Uh...güreş. Bu özel güreş gibi bir şey." Kelimelerle mücadele ediyor.

"Ben de katılabilir miyim?" Yanımıza doğru koşarken Kir'in sırıtışı muazzamdı.

"Hayır, Maymun." Garip bir şekilde gülümsüyor. "Hemen geliyoruz, tamam mı?" "Ben de katılmak istiyorum. Neden bensiz güreşiyorsunuz?"

Ön kolumu kavrıyor, minik elleri vücudumu onunkinin üzerinde tuttuğum için hâlâ gergin olan kaslarımı sıkıyor.

Hayır.

Yok

artık.

Uzanıp yanağını çimdikliyorum ve... kaybolmuyor. Neden kaybolmuyor ki?

Çünkü o gerçek, sik kafalı. Hem de çok gerçek.

Cole ve Aiden orada koruyucu iblisler gibi otururken ben sarhoş olup uyumuyorum.

Kimberly fısıldamadan önce yüzünü buruşturdu, "Bu ne içindi?"

Sıçıp batırdığımın kanıtı.

K I M B E R L Y

"Wişte brownilerim?"

Benim bebek kardeşinin ses ürkütüyor Ben gelen Benim düşüncelerim. Xander'a Dikkat. o kadar odaklanmıştım ki

Tezgâhın arkasında duruyor, kekleri küçük parçalara ayırıyor ve yine çıldırıyor.

Kirian bu sabah sözümüzü kestiğinden beri Xander sanki bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi beni itti ve bir kez olsun gözlerimin içine bakmadı.

Kıyafetlerini alıp başka bir odada yıkandı ve sabah temizliği için Kirian'ı da yanına aldı.

Nasıl duş aldığımı bile hatırlamıyorum. Tek hatırladığım, giyindiğimde ve her dokunuşunu tenime kazınmış gibi hissettiğimde yaşadığım önsezi.

Dili, elleri. Ağzımı sikip beni tamamen kontrol altına aldığı için ağzım hâlâ acıyor.

Sonra beni itti.

Sonra kendi deyimiyle rüya sona erdi.

Sakin kalmaya, bir tür sinir krizi geçirmemeye çalışıyorum ama o benden kaçtıkça, bileğime dokundukça kaşıntı daha da güçleniyor ve ben bu kaşıntının yüzeye çıkmasını istemiyorum. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Xander otuz dakikadır benimle konuşmuyor ve ne zaman kazara göz göze gelsek bir an donup kalıyor, sonra başını sallayıp başka tarafa bakıyor.

Kirian'ın sözleri üzerine gülümsüyor ve tabağı önümüze koyuyor. Uzanıp ağzıma bir parça atıyorum ve zengin çikolata tadının düşüncelerimi meşgul etmesine izin veriyorum. Kirian sırıtıyor ve yenilenmiş bir enerjiyle kekleri mideye indiriyor.

Ağzım tatlanana kadar onunla yemek yediğimi fark etmiyorum.

Lanet olsun. Bunlar sabah ilk iş en az 500 kalori.

Yine de normalde hissettiğim kadar kötü hissetmiyorum. Muhtemelen şu anda kafamın arkasında annemin sesi olmadığı içindir. Onun azarlarını duymuyorum ya da kilo rakamlarını görmüyorum.

Düşüncelerimi meşgul eden tek şey tezgahın arkasında duran, Kirian'ın yemek yemesini izleyen ve sanki ben yokmuşum gibi beni tamamen silen kişi.

Kirian'ı kıskanacağım bir gün olacağını hiç düşünmezdim ama işte oldu.

"Xander," diye mırıldanıyorum, sanki söylememem gerekiyormuş gibi. Önceden olduğu gibi.

Yıllardır adını söylediğim için beni terslerdi ama dün gece öyle olmadı.

Dün gece, adının dudaklarımda çıkardığı sese bayıldı. Dün gece, ona her zaman söylemeyi sevdiğim şeyi söylediğimde bana farklı baktı - Xan.

Çenesi gerildi. Kızgın çünkü beni siliyordu ve ben onu gözlerinin önünde var olduğum konusunda uyardım.

Hiçbir şey söylemiyor.

Yüzüne daha yakın konuşmak için eğildim. Nane ve dipsiz okyanus kokusuyla taze kokuyor. "Seninle konuşuyorum."

"Ve ben değilim," diyor çok rahat bir şekilde.

Tam başka bir şey söyleyecekken Lewis Knight merdivenlerden iniyor. Babası buradayken Xander ve benim yüksek sesle konuşmuş olabileceğimizi fark ederek irkildim.

Sonra Kir'in bizi nasıl bastığını hatırlıyorum - ki bu çok daha kötüydü. *Güreş* mi? Gerçekten mi? Eminim daha iyi bir şey düşünebilirdim. Umarım küçük kardeşimi hayat boyu korkutmamışızdır ve o da güreş hikayesine inanır.

Lewis doğruca kapıya yönelmek üzereydi ama bizi fark edince durdu. Bize yaklaşırken yüzünde ender rastlanan bir gülümseme beliriyor.

"Hey, genç adam." Bir mendil kapar ve Kirian'ın yanağındaki çikolatayı siler.

"Aynen öyle amca." Kir, büyüyen dişlerini göstererek sırıtıyor. "Ben bir erkeğim.
Herkese söyle."

Lewis de ben de gülümsüyoruz.

Xander'ın yok. Kahve makinesiyle uğraşırken bize sırtını gösteriyor. Tişörtünden fırlamaya hazır gibi görünen sert, kaskatı sırtını.

"Nasılsın, Kim?" Lewis bana sıcak bir ifadeyle soruyor, bu da onun için alışılmadık bir şey.

Katı kararları olan güçlü bir politikacı olarak bilinir. Bu yüzden Silver'ın babasıyla çok iyi anlaşıyor.

Ortalama görünümüne rağmen, etkili bir dili ve görünüşünü on kat telafi eden bir karizması var. Xan belki de sadece göz şekliyle ona çekmiş. Bu da Kirian'ınkine benziyor.

Çocukken Xander'a hep Kirian'ın bana değil ona benzediği şakasını yapardım.

Bekle.

Hayır. Başımı sallıyorum. Bu kesinlikle mümkün değil.

Git başımdan, aptal düşünceler.

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum.

"İyiyim, teşekkürler." "Calvin ve

Jeanine nasıl?"

Neden onları soruyorsun ki? Nedenini biliyorum. Çünkü onlar her zaman bir çeşit arkadaştılar, özellikle de babam ve Lewis; birlikte büyüdüler, aynı okula - RES - aynı üniversiteye ve aynı lanet dünyaya gittiler.

Ancak, zihnim şu anda tamamen yanlış bir yöne doğru dönüyor.

"İyiler."

Xander kekelediğim anda bana bakıyor, kaşları birbirine çarpıyor, sonra dikkatini havada oluşan gerginlikten tamamen habersiz olan Kirian'a çeviriyor.

Lewis Kirian'ın yanağını tekrar siliyor. Önümdeki sahneyi, Lewis'in şefkatli jestini ya da tek boynuzlu bir at kadar nesli tükenmiş gülümsemesini görmemeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Bu imkansız.

Şu anda aklımda olan tek şey bu.

Lewis bana "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver" dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Sesimi ürkmüş ya da tam olarak anlamadığım bu düşünceleri ağzımdan kaçırmak üzereymişim gibi çıkarmamaya çalışıyorum.

Sanki kaç kez kaydığını, gülümsediğini, çok düşkün göründüğünü fark etmiş gibi ifadesi normale dönüyor. "Kirian'la ya da başka bir şeyle."

"Tamam." *Asla olmaz.*

Önce Xander'a, sonra da bandajlı eline onaylamayan bir bakış fırlatıyor. Sadece gözleriyle ne kadar çok şey anlatabildiği inanılmaz. Kirian'a ve bana iyi davranıyordu ama belli ki oğluna kızgın.

Xan'ın içine düştüğü durum düşünüldüğünde bu anlaşılabilir bir durum. Alkol, kavga ve şimdi de elini incitmesi.

Yutkunuyorum.

Elini kesti ve kan vardı. Benim gibi.

Sadece, öyle mi? Bunu bilerek yapmadığına eminim. Ama bu yaranın ona zarar vermediği anlamına gelmez.

Xander babasına gülümsüyor ve gamzeleri ortaya çıksa da bu zoraki bir gülümseme ve arkasında acı gibi görünen bir şey saklıyor. "Sana da günaydın baba."

"Sonra konuşuruz." Ve böylece Lewis kapıdan çıktı.

Kirian'ın yanında durduğu yere bakıyorum, zihnim her türlü karışık teoriyle dolu.

Hayır, hayır. Bunu düşünmeyeceğim.

Xander Kir'e gülümser. "Ben gidip okul için hazırlanayım. Tamam mı Süpermen?"

Kirian başını kaldırmadan ona bir yumruk atar ve ardından bir üfleme sesi çıkarırlar.

İçim erimiyor olsaydı bu sahneden çok etkilenirdim.

Xander diğer taraftan ayrılıyor, Kirian'ın tarafından. Benden, bundan kaçabileceğini sanıyorsa, başına başka bir şey gelecek demektir.

Beni öpemez, bana bu sözleri mırıldanamaz ve vücudumu ateşe verip sanki hiçbir şey olmamış gibi çekip gidemez.

Bana Yeşil derdi. *Onun* Yeşil'i.

Tam yedi yıl sonra nihayet bana tekrar Yeşil dedi ve bunun bir hayal ürünü ya da bir tür rüya olduğunu iddia etmeyeceğim.

Onun tarafından itilip kakılmaktan ve tüm bu hikâyede onun karar verici olmasına izin vermekten bıktım.

Her zaman birlikte bir şeyler yaptık ve bu değişmemeli.

Topuklarının üzerinde hışımla yürüyorum ve merdivenlere ulaşmasına izin vermeyerek önüne dikiliyorum. "Kaçıp gidemezsin."

"Kaçmak mı?" Gülüyor ve içindeki zalimlik beni yavaşça eziyor. "Sen kimsin ki senden kaçayım?"

"Ama -"

"Sen bir hiçsin, Berly."

"Canın cehenneme," demek istedim ama o kadar zayıf ve acıyla çıkıyordu ki, acınacak haldeydim.

"Hayır, teşekkürler."

"Ama yaptın. Hiç olmamış gibi davranamazsın."

Gözlerindeki kötülük daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Bu kez elle tutulur ve kırmaya niyetli. "İzle beni."

"Bu sefer hareketsiz kalmayacağım." Sesimdeki kırılganlıkla savaşıyorum. "Ben kayıp bir köpek yavrusu gibi senin onayını bekleyen kız değilim. O kız artık yok. Eğer sen beni silersen, ben de seni daha sert silerim."

"Elbette," diye yüzüme karşı hırlıyor. "Yap. Yap."

"Senin derdin ne be? Neden bunu yapmaya devam ediyorsun, Xan?"

"Lanet olası adımı söylemeyi kes." Gözleri kararana kadar öfkeleniyor. korkutucu mavi. "Benimle konuşmayı kes. Yakınımda olmayı bırak. Hayatımdan çık git."

O zaman o döner ve alır ve Merdivenler,
ayrılmak Ben Orada, mecazi olarak kanıyor.

Sözlerinin etkisiyle sarsılıyorum. Her biri boğazıma saplanan bir bıçak gibi.

Bu sefer nasıl bir bedel ödemem gerektiğini merak ediyordum ve işte cevabım.

İğrenç olarak adlandırılmaktan daha kötü. Bu beni içten dışa kırmak gibi bir şey ve iyileşme şansım yok.

Bir zamanlar benim şövalyem, dayanağım, sıcak omzumdu. Şimdi ise hayatımın peşindeki kötü adam.

Şimdi, dokunaçlarını yavaşça boğazıma dolayan ve hava kaynağımı kesen o boğucu sisin efendisi o.

Merdivenlerden çıkarken tek gördüğüm sırtı.

Ve biliyorum, biliyorum ki son kez veda ediyor.

K I M B E R L Y

Sonraki üç gün şaşkınlıkla geçti. Sanki oluyorlarmış gibi, ama olmuyorlar.

Pek sayılmaz.

Elsa'ya grip olduğumu ve bugünü atladığımı söyledim. Gerçek şu ki, ben kendime hastayım.

Her şeyin çok fazla olduğu zamanlardan biri. Hava, sesler, insanlar.

Hepsini.

Etrafımı saran boş gevrek torbalarına bakıyorum ve dudaklarımdaki tuzu siliyorum.

Teknik olarak buna yemek krizi deniyor, gördüğünüz her şeyi ve her şeyi yiyorsunuz. Ama M&M'lerimi ve fıstıklı dondurmamı değil. Onlar kutsal ve bu kutsal olmayan yerde onları mahvetmek istemedim.

Kir'i Henry'nin evine yatıya bıraktıktan sonra markete gittim ve tüm cipsleri ve kolaları aldım - diyet değil. Sonra McDonald's'a gittim ve en büyük menülerden hamburger ve patates kızartması sipariş ettim. Alışveriş yolculuğumu taşıyabileceğimden daha fazla pasta ve kek alarak bitirdim. Bir sürü lanet pasta. Belli bir sıra gözetmeden hepsini boğazımdan aşağı tıkıştırdım. Çenem ağrıyana ve midem itiraz edene kadar yedim, yedim, yedim ama durmadım.

Kustuktan sonra bile zulamı tuvalete götürdüm ve sanki yemek bir şekilde içimdeki deliği dikecekmiş gibi yemeye, yemeye ve yemeye devam ettim.

Olmadı.

Ben de yarım şişe tekila içtim ve bir Xanax hapı aldım - yoksa iki miydi?

Yediğim her şeyi kustuktan sonra saymayı bıraktım. Alkol kesinlikle kusmadan sonraydı, çünkü boş bir mideye saf, yakıcı asit gibi oturuyor.

Bu sefer parmağımı boğazıma sokmak zorunda kalmadım. Sanki vücudum yabancı bir varlık haline geldiği için yemeği reddediyor.

Midemi ikinci kez boşalttıktan sonra başımı kapalı tuvalete koyuyorum. Bakışlarım dağınıklığın arasında parıldayan metale takılıyor. Artık ayağa kalkıp kendime gelmek için enerjim kalmadı. Sadece burada kalmak ve... kaybolmak istiyorum.

İşte bu, kaybol. Ne kadar zor olabilir ki?

İşin ironik yanı, bunun nedeni Xan'la olanlar ya da olmayanlar bile değil.

Bunu, reddedilişini ve tamamen kapanışını atlatabilirim. Hayatta kalamadığım şey ise o gece yaşadığım umut, sonunda bir amacım olduğu hissi.

Hayatım boyunca bununla, kendimi açabileceğim bir yer ve biri bulmakla mücadele ettim.

Xander bana bunu verdi. Beni gördü ve her zaman korktuğumun aksine, gördüklerinden nefret etmedi.

Ama sonra ayağımın altındaki halıyı çekti.

Ait olacağınız bir yer ararken asla ait olmadığınızı fark etmek bir ihanet gibidir. Belki de en kötü ihanet türüdür.

Belki de onu ormanda terk ettiğim gün Xander da ihanete uğradığını hissetti ve o zamandan beri intikam almaya çalışıyor.

Bunu anlıyorum - zaten anlayabileceğimi düşünüyorum. Sadece beni etkilemiyormuş ya da güçlü olabilirmişim gibi davranamam.

Güçlü olmak nasıl bir şey ki?

Sabah uyandığımda Mari'nin mutfağından çaldığım keskin bıçağa bakmamak mı? Babama FaceTim atarken, geri dönmesi için bağırmak istememe rağmen gülümsemek mi? Makyajımı yapabilmek için kendimi aynaya bakmaya zorlamak mı?

Ya da belki de şövalyemin gözlerinin içine bakarken bir yabancının bana baktığını görmek ve o anda çıldırmamaktır.

Bir zamanlar, o benimdi. Şimdi, o başka bir şey.

Aldığım her nefeste sis daha da yoğunlaşıyor, etrafımı bir ilmik gibi sarıyor.

Hayatımda ilk kez, bununla savaşacak enerjim ya da isteğim yok.

Kaybedecek hiçbir şeyim yok ve acı çekecek her şeyim var.

"Ne oluyor, Kimberly?" Annemin sesi, banyoda gölgesi üzerime düşmeden önce bir alarm gibi çınlıyor.

Kanatları kırık küçük bir çocuk gibi sürünerek oturuyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Nasıl göründüğüm hakkında hiçbir fikrim yok. Pijamalarımı giymişim ve saçlarım dağınık topuz yapılmış. Bu sabah rimel sürmüştüm, bu yüzden yüzüme bulaşmış olabilir. Kontrol etmedim, çünkü o yüzü görme düşüncesi bende onu mahvetme isteği uyandırdı.

Annem ise tasarım pantolonunu, haki gömleğini ve Louboutin topuklu ayakkabılarını giymiş. Zengin kahverengi saçları zarif ve güzel bir dalgaya sahip.

"Merhaba anne," diye geveliyorum, sonra bir elimi ağzıma kapatıyorum. Tahmin ettiğimden daha sarhoşum. Oops.

"İçki mi içiyordun?" Başını sallıyor ve yiyecek kaplarını, yarısı boş gevrek poşetlerini işaret ediyor "Peki bu abur cubur da ne? Kilo vermen konusunda ne demiştim, Kimberly?"

"Özür dilerim." Çenem titriyor. "Hayal kırıklığı yarattığım için özür dilerim anne.
Benim gibi birine takılıp kaldığın için üzgünüm."

Ağzımdan çıkan her kelimeyle birlikte gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Bunlar sadece gözyaşı değil. Çocukluğumdan beri hissettiğim her şey.

Annem her göründüğünde kendimi çok küçük hissediyorum; yanlış giyiniyorum, yanlış nefes alıyorum, yanlış davranıyorum.

Ben yanlış varım.

"Özür diliyorsan, düzelt." Burnunun ucuyla bana bakıyor. "İşe yaramaz hayatında bir kez olsun benim kızım olmaya layık ol."

Çılgınca başımı sallıyorum. "Ben hallederim."

Bir kez daha bakıyor ve dudakları bir çizgi halinde inceliyor, tiksinti, hayal kırıklığı ve hoşnutsuzluk içinde.

Annem beni ya da pijamalarım kısa kollu olduğu için görünen yara izimi görmüyor. Gözlerimde biriken yaşları ya da bu yaşların ardındaki çığlıkları görmüyor.

Takılıp kaldığı bir karmaşa görüyor. İmajını mahvedebilecek birini görüyor.

Doğduğumdan beri onun için olduğum tek şey buydu, bir sorumluluk, lanet bir hata.

Babama bunu geçen yıl, ruh sağlığımın keskin bir düşüşe geçtiği ve sisin sürekli yoldaşım haline geldiği sıralarda söylediğini duydum.

Onun dünyaya gelmesine izin vermemeliydik. Ona bir baksana. Berbat durumda, Calvin.

Babam onunla kavga etti ve beni savundu ama sözlerini hatırlamıyorum. İnsan zihninin sadece belirli şeylere odaklanıp diğerlerine odaklanmaması, babamın bana melek demeyip onun bana berbat olduğumu söylediğini hatırlamam çok garip.

Belki de her zaman ona hiç göstermediği ilgiyi, asla vermeyeceği sevgiyi ve yapamayacağı özeni arzuladığım içindir.

Yine de kendimi ona gözlerimle yalvarırken buluyorum.

Bana bak anne.

Bana yardım et.

Annem ol.

Arkasını döner ve bir bakış bile atmadan oradan ayrılır. Çıkarken kendi kendine "Bunu hak edecek ne yaptım ben?" diye mırıldanıyor.

Güçlü bir mide bulantısı dalgası beni vuruyor ve kapağı açıyorum, iki elimle yanlarını tutuyorum ve hiçbir şey çıkmayana kadar kusuyorum. Başım dönüyor ve sanki bağırsaklarımın yanı sıra ruhumu da kusuyormuşum gibi hissediyorum.

Sis bir varlık gibi banyoyu istila ediyor. Görünmez elleri boğazımı sararken, her tarafı siyah dumanla dolu büyük bir vücuda sahip.

Düzelt şunu, Kimberly.

İşe yaramaz hayatında bir kez olsun benim kızım olmaya layık ol. Şuna bak. Berbat durumda.

Annemin sözleri boynumdaki hayali ilmiği sıkılaştırıyor, yoksa hayali mi? Belki de her zaman duymaya ihtiyacım olan kelimeler bunlardı. Bunlar benim her şeyim.

Bir ezik, saçmalık. Kimse seni istemiyor.

Sen bir hiçsin. Bir hiç olmaya ne dersin?

Bu sesler göğsümün etrafında dikenler gibi yükseliyor ve sıkılaşıyor, kalbimi sızlatıyor.

Hayatımdan çık git.

Xander'ın sözleri son bıçak darbesi gibidir. En güçlüsü bile değil, ama en ölümcül olanı.

Çocukluğumuzdan beri anneme karşı sığınağımdı. Sadece bunu elimden almakla kalmadı, aynı zamanda benim desteğim, güvenli sığınağım olma konumunu da aldı.

Sonra ben yokmuşum gibi davrandı.

Ondan bile daha kötü. En azından o beni umursuyormuş gibi yapmadı.

Bana dünyayı gösterdi, sonra da beni uçurumun kenarına itti.

Yıldızları karanlık gökyüzüne boyadı, sonra onları tek seferde aşağı çekti.

Gençken ona yıldızları sevdiğimi söylediğimde bana bir tane almıştı, özel bir yıldız. *Gerçek bir yıldızdan olduğunu* söyledi. Babasından çalmış ve bunu bir sır olarak saklamalıymışım.

Cebimi karıştırıyorum ve ortasında çirkin siyah motif olan bileziği çıkarıyorum.

Dış görünüşünün çirkin olduğunu ama sadece benimle birlikte olmak için gezegenleri dolaştığını söyledi, tıpkı her zaman yapacağı gibi.

Yalancı.

Telefonumu elime alıyorum ve ona hep göndermek istediğim ama bir t ü r l ü cesaret edemediğim mesajı yazıyorum.

Alkol ya da haplar ya da ikisi birden olabilir.

Kimberly: Keşke hiç arkadaşım olmasaydın. Keşke bana yanımda olacağını hiç söylememiş olsaydın. Keşke hakkımda bu kadar çok şey bilmeseydin ve yine de benimle birlikte olmamayı seçseydin. Keşke ben, sen ya da biz hiç olmasaydık.

Telefonun yanıma düşmesine izin verdim.

Sisin boynumdaki tutuşu ipe dönüşüyor, sıkı ve sert.

Burası her şeyin ve her şeyin mümkün olduğu bir yer. Dünya parmağımın ucunda, bu yüzden onu alıyorum.

Boş cips poşetlerinin altına uzanıp bıçağı çıkarıyorum. Yemek, alkol ve haplarla birlikte hep oradaydı - annemin görmedikleri, çünkü beni hiç görmüyor.

Ne zaman bu kadar hızlı kötüleşmeye başladı? Ne zaman kendimi bu kadar zor kaybetmeye başladım ve hiçbir çıkış yolu bulamadım?

Hiçbir şey kalmadığında ve her şey sadece sis olduğunda böyle mi hissettiriyor?

Sis yalan söylemez. Sis, kendimi bu dürtüye kaptırdığım ve çıkamadığım zamanlarda daha önce de birçok kez karşıma çıkmıştı.

Yoksa bir dürtü mü?

Belki de her zaman yapmam gereken şey buydu.

Bu sefer ellerim titremiyor; sabit ve kesin. Bu kez ağlamıyorum ve annemin buraya gelip beni beklediğini söylemesini *umarak* kapıya bakmıyorum.

Bu sefer her şey bitti.

İki uzun ve hızlı hamleyle damarları dikey olarak kesiyorum. İlk başta, sadece bir sızı. Hissediyorum ama aynı zamanda hissetmiyorum.

Kan düzenli bir ritimle dışarı sızıyor, kırmızı ve canlı. Onunla birlikte tüm acılar süzülür ve rahatlar. Tam bir rahatlama.

Ama bu yeterli değil.

Bu yüzden daha sert kesiyorum, bir acemi gibi yatay değil, kan etrafıma küçük bir fıskiye gibi sıçrayana kadar dikey ve derin kesiyorum.

Annemin de dediği gibi, tam bir karmaşa.

Belki beni bulduğunda o da dağınıklık diyecek.

Baş dönmesi neredeyse anında beni ele geçiriyor. Başım duvara yaslanırken bakışlarım kana odaklanıyor. Yaraya ve içimdeki sisi nasıl temizlediğine, beni nasıl özgürleştirdiğine konsantre olmaya çalışıyorum ama tek gördüğüm o bilezik ve o aptal yıldız.

Yıldızı takma şansım olmadı, çünkü her zaman onu alacağından korkuyordum.

Şimdi, hiçbir şey olmayacak.

Şimdi, her şeyi alıp boş bırakan benim. Sis yavaşça dağılıyor, ama kimse gelmiyor, kimse kapıdan içeri dalmıyor ve bana gitmememi söylemiyor.

Belki de hep gitmem gerektiği içindir.

Her şeyin bitişinin sesi sadece bu... son.

Gözlerimi kapatıp karanlığa teslim olurken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

X A N D E R

Bugün sabahtan beri tam bir karmaşa yaşanıyor.

Ya da belki de hayatım başından beri bir karmaşa içindeydi ve ben bunu yeni yeni görmeye başlıyorum.

Babam ve ben rehabilitasyon hakkında konuştuk - tabii ki gizli, çünkü siyasi düşmanlarının ya da basının ezik oğlunun gözaltına alındığını öğrenmesini göze alamaz.

Tabii ki hayır dedim. Sonra bana annemin içki sorunlarını ve benim de onun gibi olmaya başladığımı hatırlattı.

Ben de ona, keşke onunla değil de annemle ve onun içki ve zihinsel sorunlarıyla kalsaydım dedim.

Bana garip bir bakış attı, söylediklerimden pişmanlık duymama neden olan bir şey, sonra gitti.

Babam için üzülmemeliyim; o bana karşı üzülmeli. Hayatımı birden fazla şekilde mahvetti ve annemi kastetmiyorum bile.

Çok daha kötü bir şey yaptı ve bu yavaş ama emin adımlarla hayatımı mahvetti.

Ne de olsa o Lewis Knight. Parlamentonun sorgulamasından sağ çıkabiliyorsa, oğlundan da sağ çıkabilir.

Sonra o gece Kimberly'nin odama gelmesine izin verdikleri ve bunu kışkırttıkları için Cole ve Aiden'ı dövmeye çalıştım. Bunun arkasındaki sebebin onlar olduğundan hiç şüphem yok.

Cole sadece güldü ve 'demek bir şeyler oldu' dedi. Aiden lanet bir psikopat gibi sırıttı ve sırtımı sıvazladı.

Zaten onlara vuramayacak kadar sarhoştum, o yüzden yarım yamalak yumruklarla yetindim.

Zemini onlar hazırlamış olabilir ama onu öpen, diline sahip çıkan, açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi yiyen, sonra da sanki hep bana aitmiş gibi ağzını siken bendim.

Düşündükçe, hatırladıkça, ne halt ettiğimi anladıkça içim daralıyor.

Ona yalan söyledim.

Bu olmamış gibi davranmamın imkanı yok. Üç gündür tek düşündüğüm o gece.

Kendime yalan söyleyip zamanla unutulacağını söyleyebilirim ama onunla olan tüm anılarım gibi bunlar da güçlenip büyüyecek ve tek yapmak istediğim onun odasına girip sonsuza kadar tekrarlamak olacak.

Siktir git, çarpık zihin. Cole'la birlikte yanmalısın.

Sanki haftam zaten boktan geçmiyormuş gibi, bir süredir cinayetini planladığım asıl piçten başkasıyla da oturuyorum.

Ronan ve ben Buluşma Noktası'ndayız çünkü kaptan futbolcular için bir toplantı düzenledi. Dürtülerime göre hareket etmemi engelleyecek her şeye hazırım.

Buraya gelirken bir içki içmiş olabilirim ama sadece bir tane. Cole denen şerefsizin bize tuzak kurduğunu anlamayacak kadar aklımı kaybetmedim.

Ronan karşımda otururken lanet bir aptal gibi sırıtıyor. Yumruğum onu yere sermek için sıkılıyor.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Knight. Bilirsin, uzaktan ayık." "Siktir git, Astor." Ona değil de başka bir yere bakıyorum.

The Meet Up, Aiden'a ait, ormana doğrudan erişimi olan ve arka tarafında bir göl bulunan küçük bir kır evidir. Sıcak ahşap renkleri ile rahat bir yer. Dördümüz ailelerimizden kaçmak için hep buraya geliriz. Sınırlarımızdan, isimlerimizden ve bizden beklenen şeylerden kurtulmanın özgürleştirici bir yanı var.

Çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeden önce bize ne olmamız gerektiği öğretildi. Muhtemelen bu yüzden aslında hiç çocuk olmadık.

Bedenleri genç. Zihinleri yaşlı.

Elsa'nın Kimberly'yi ilk kez buraya getirdiği zamanı hatırlıyorum. Yeşil gözlerinde merakla etrafı seyrediyordu. Kitaplarını okurken ve dizilerini izlerken de aynı bakışa sahipti.

Yıllarca onu gruptan ayırmaya özen gösterdim çünkü arkadaşlarıma yakın olursa bana da yakın olacaktı ve ben bunu yapamazdım.

Ta ki ben işi batırana kadar.

Son birkaç gündür onu görmezden gelmiş olabilirim ama gördüğüm tek kişi o. İzlediğim tek kişi. Bulanık varlıklar denizinde var olan tek kişi.

Bir insanlar var, bir de o. Ve o her zaman onların arasında parlıyor.

"Bugün neden gelmedi, Şövalye?"

"Ben onun vasisi değilim." Kirian'ı aldığı zamanı saymazsam, bugün onu izlememeye özen gösterdim. Onu izliyordum, onu *değil*.

"Haklısın, ziyaret etmeli ve kendime sormalıyım." Sırıtıyor. "Ne de olsa çıkıyoruz."

"Ya da seni dövebilirim." Ben de gülümsedim.

"Güzel. Tüm enerjini boşalt. Ne kadar çabuk bitirirsen, ben de o kadar çabuk ona giderim."

"Senin derdin ne Astor? Ne zamandan beri onu bu kadar önemsiyorsun?"

"Madem umurunda değil, *dostum*. İşkence görmüş kahramanlar için her şeyi yaparım." Bir iç çekiş koptu içimden. "Düşündüğün gibi değil."

"O zaman bana ne düşünmediğimi söyle."

Tüm bu durumla ilgili küçük bir pislik olmaya başladığından beri bunu yapmayı düşündüm. Ne de olsa Aiden ve Cole biliyor. Aiden'a sadece sarhoş bir gecede söyledim ve Cole kendi başına anladı.

Ancak Astor'un çenesi düşüktür. Eğer o biliyorsa, o da bilecektir ve benim bununla uğraşacak bir ruh halim yok.

"Ona söyleyeceksin." Bir omzumu kaldırıyorum.

"Eğer onunla ilgili bir şeyse, kesinlikle ona söyleyeceğim." Duraklıyor. "*Bir saniye bekleyin.* Diğerleri biliyor mu?"

"Bildiğini tanımla."

"Ne oluyor, Knight? Sana her şeyimi anlatıyorum."

"Ve bunu *Daily Mail*'de yayınlamıyorum, senin aksine, pislik herif."

"Eh, hazır başlamışken." Ayağa kalkarken o masum ama gizliden gizliye şeytani gülümsemesini takınıyor. "Ona rehabilitasyondan, ülkeyi terk etmekten ve onu her zaman izlediğinden bahsettim."

"Ne. Ne. Siktir."

Bana bir bakış attı. "Biliyor musun? Onu götürüyorum, Knight. Tamamdır."

Bir an orada oturuyorum, bir an sonra ayağa kalkıyorum, onu yere çarpıyorum ve dövmeye başlıyorum. Bu sefer o da hareketsiz kalmıyor ve benimle dövüşüyor. Etrafta yuvarlanıyoruz, güreşiyoruz ve birbirimize vuruyoruz. Bir masa düşüyor ve bir şeyler kırılıyor ama biz durmuyoruz.

"*Arkadaşım* olman gerekiyordu, lanet olası arkadaşım." Ona yumruk attım. "Ve bundan daha iyi olman gerekiyordu." Bana yumruk attı.

Ne kadar devam ettiğimizi bilmiyorum ama yumruklarımı hissetmemi engelleyecek kadar uzun sürüyor ve Ronan'ın ağzı burnu kan içinde kalıyor. Alt dudağımdaki yanığı düşünürsek benimki de muhtemelen aynı.

Halıya uzandık, yan yana yattık, odanın sessizliğinde sertçe nefes aldık.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın," diyor Ronan ondan duyduğum en ciddi ses tonuyla. "Onu incittiğini görmekten ve karşılığında incinmekten nefret ediyorum. Nesin sen be? Mazoşist misin?"

Gülüyorum, ama bu mizahsız. "Muhtemelen, evet."

"Annen terk etti çünkü baban onu incitti. Bu döngüyü nasıl tekrarlayabilirsin *Connard*?"

"İnanın bana, aynı şey değil."

"Nasıl yani?"

Bir iç çekiyorum ve neredeyse içimdekileri dökeceğim. Aiden ve Cole'la birlikte büyümüş olabilirim ama Ronan bana en yakın olanıydı. Aiden ve Cole gibi biz de her zaman birbirimize çekildik. Bu doğamızda var. Ve Ronan birkaç yıl önce bana ölümcül sırrını anlattığından beri, ona her zamankinden daha fazla bağlandım.

Ona sırrımı söylemememin tek nedeni, benim aksime onun çenesini kapalı tutmaması.

Bu çılgın fikre devam edemeden kapı açıldı.

Aiden ve Elsa içeri giriyor, Teal yanlarında yürürken kollarını birbirlerine doluyorlar. Pozisyonumuzu düşünerek onları baş aşağı izliyoruz.

Arkalarına baktığımda ondan hiçbir iz bulamayınca göğsüm sıkışıyor.

Onu görmek istediğimden değil.

Yalan.

Sen lanet bir yalancısın.

Şu anda bir ya da iki içkiye ihtiyacım var.

"Siktir, dövüşü kaçırdım." Aiden gerçekten kırılmış görünüyor. Göt herif.

Önce Ronan ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Ayağa kalkarken elini tutuyorum ve başparmağımla alt dudağımı siliyorum.

"Nash denen herif nerede?" Ben soruyorum.

"Meşgul." Aiden bizi işaret ediyor. "Elbette, bizim yüzümüzden durmayın.

Tekrar yapabilir miyiz?"

"Seks, uyuşturucu ve şimdi de şiddet." Teal Ronan'a başıboş, pis bir köpekmiş gibi bakıyor. "Ne büyüleyici."

Bana yakın olduğu için t a v r ı n d a k i değişikliği fark ediyorum, vücudu sanki kavga edecekmiş gibi öne doğru eğiliyor ama dişlerini göstererek sırıtıyor.

"Sizi eğlendirebildiğime sevindim, *hanımefendi*."

"Eğlence mi?" Gözlerini deviriyor. "Daha çok savaş alanı gibi." "O zaman bir sığınak bulmalısın, ha?"

"Sen iyi misin?" Elsa, Aiden'ın yanından ayrılır ve Ronan'ın ağzındaki ve burnundaki kanı silmek için çantasından mendil çıkarır.

Teal kulaklıklarını takar ve sanki hiç yokmuş gibi tüm bu karmaşanın ortasına doğru yürür. Sonra kanepeye oturur ve sahneye olan ilgisini kaybettiğini kesin bir dille ifade eder.

Neden burada olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Elsa Ronan'ın yüzünü silerken, Aiden'ın sol gözü seğirir, bu da içindeki iblisin ortaya çıkmak üzere olduğu anlamına gelir.

Sırf hıyarlık olsun diye, "Peki ya ben, Elsa? Yüzümü mahvetti."

"Sen değil." Dikkatini Ronan'dan ayırmıyor.

"O da değil." Aiden onu kolundan çeker ve elindeki mendilleri Ronan'ın göğsüne fırlatır.

İkincisi sırıtıyor. "Ama Ellie'nin yumuşak ellerini seviyorum."

Aiden ona sahte bir gülümseme sunuyor. "Eminim senin için kazdığım mezarı da seveceksin. Güzel ve rahat bir yer yapıyorum."

"Neden ben değil?" Elsa'ya soruyorum.

"Bilmiyormuş gibi mi davranıyorsun?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve sert bir öğretmen gibi kaşlarını çatarak beni sıkıştırıyor.

"Bilmiyorum."

"Buna inanamıyorum. Çok kibirli bir piçsin."

Ona kendini beğenmiş bir sırıtma yapıyorum. "Muhtemelen iltifatı bir bağlama oturt u r s a k daha iyi karşılardım."

"Kim bugün senden kaçabilmek için ateşi varmış gibi davrandı. Aramalarıma ya da mesajlarıma cevap bile vermiyor."

Ronan bana 'Sana söylemiştim' der gibi bakıyor.

Onu tersleme dürtüsüne direniyorum. "Dediğim gibi, ben onun vasisi değilim." "O zaman kafasını karıştırmayı bırak, lanet olsun," diye tersliyor Elsa. "Onu yalnız bırak ki sen kirletmeden hayatını toparlayabilir."

"Bana ne yapacağımı söyleyemeyecek olmanız çok kötü." Onlara el sallıyorum. "Ben gidiyorum."

"Sen sadece bir korkaksın!" Elsa arkamdan bağırıyor. "Onu asla hak etmeyeceksin."

Aiden onu iki koluyla karnının etrafında tutarken omzumun üzerinden ona bakıyorum, o ise serbest kalmak için çırpınıyor ama nafile.

"Bu konuda hemfikiriz," diyorum ve sonra gecenin karanlığında dışarı çıkıyorum.

Soğuk hava tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Yüzüm uyuşuyor ve dondurucu hava kemiklerime kadar işliyor.

Arabamın önünde durup bir cigara alıyorum ve yakıyorum. Duman anında bir sakinleştirici gibi. Bir süre gözlerimi kapatıp keskin tadın tadını çıkarıyorum.

Seçeneklerim ya içmek ya da savaşmak.

Ya da ikisini de aynı anda yapabilirim.

Ne de olsa babamın uygun gördüğü yere gönderilinceye kadar sınırlı bir zamanım var. On sekiz yaşındayım ve kendi başıma gidebilirim, ama nereye gideceğim?

Belki de lüks yaşamın yokluğundan çok yalnız kalma düşüncesi cildimi rahatsız ediyor.

Kendimi bundan on yıl sonra parti yaparken, kavga ederken ve içerken görebiliyorum. Ya da belki on yıl sonra hayatta olmayacağım, çünkü o kavgalardan birinde kendimi öldürteceğim.

Ya da karaciğerimi alkole boğduğum için.

Telefonum titriyor.

Alırken esrarı ağzımda bırakıyorum.

Göğsümdeki şey hemen hızlanıyor. Sanki kasvetli bir dünyadayım ve sonra o bir kıvılcım gibi içeri giriyor.

Yavaş yavaş öldürdüğüm bir kıvılcım - aynı zamanda kendimi de öldürürken. Bir mesaj.

Kimberly: Keşke hiç arkadaşım olmasaydın. Keşke bana yanımda olacağını hiç söylememiş olsaydın. Keşke hakkımda bu kadar çok şey bilmeseydin ve yine de benimle birlikte olmamayı seçseydin. Keşke ben, sen ya da biz hiç olmasaydık.

Metni tekrar tekrar okurken dudaklarım aralanıyor ve eklem neredeyse yere düşüyor.

Hayır.
Hayır, yapmadı.

İsmine basıp onu aradım. Açmıyor. Arabayı tekmeliyorum ve yazarken çektiğim acıyı düşünmeden duramıyorum.

Xander: Aç şu lanet telefonu, Kimberly. Cevap
yok.

Xander: Seninle tanışmamış olmayı dilemiyorum. Hiç
tanışmadım. Hala bir şey yok.

Siktir!

Esrarı atıp arabama atlıyorum ve daha önce hiç yapmadığım bir hızla eve dönüyorum.

Tam beş dakika sonra geliyorum. Sürekli onu arayıp duruyorum.

Sonra Kir'ü aradım ve geceyi arkadaşıyla geçireceğini söyledi.

Bu da telefonu ona kapattığım anda direksiyona vurmama neden oluyor. Onun dengesiydi ve o yıkıcı düşüncelere kapıldığında baktığı kişiydi.

Şimdi o orada olmadığına göre, onu durduran hiçbir şey yok.

Sakın buna cüret etme, Green. Sakın buna cüret etme.

Arabayı Reed'in garaj yoluna sürüyorum ve Porsche'nin kapısını kapatma zahmetine girmeden dışarı fırlıyorum.

Evlerinin şifresini girerken hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranmıyorum. Binlerce kez girdiğini gördüm. Ayrıca, Kir sık sık unutuyor ve ona yardım etmem gerekiyor.

İçeri girdiğimde kimse beni karşılamıyor. O kaltak Jeanine stüdyosunda olmalı ve Mari de muhtemelen uyuyordur.

Alarmı kapatmak için şifreyi tekrar giriyorum, sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Onun mesajını okuduğumdan beri göğsümde bir şey var.
Hastalıklı, karanlık ve çok yanlış bir şey.

Yapma.

Yapma.

Yapma.

Odasının önünde duraklıyorum, kapıyı iterken parmaklarım tereddüt
ediyor.

Odasının nerede olduğunu ya da oturup birlikte nasıl dizi izlediğimizi ya da bana komik olmayan şakalar yaptığını ama yine de güldüğümü çünkü ifadesinin çok sevimli olduğunu unuttuğum bir gün bile olmadı.

Bu şartlar altında buraya geri dönüyor olmam, doğrudan kasığıma vurulan bir yumruk gibi.

"Kimberly." Ayaklarım yerde yavaşça sürüklenirken onun adı boğazımda düğümleniyor.

Cevap yok.

"İçeri

geliyorum."

Hala cevap yok.

Odasına girdiğimde kimse yoktu. Sadece makyajlı yatağı ve yeşil kıyafetlerle dolu açık gardırobu var.

Rahat bir nefes almak yerine, hiç nefes alamıyorum. Banyoya doğru giderken ciğerlerim yanıyor, garip bir önsezi bana onun orada olduğunu söylüyor.

"Kimberly?" Cevap almak için çaresizce sesleniyorum. Ya da

bir ses. Ondan gelecek herhangi bir şey işe yarayabilirdi.

Ayaklarımı girişe doğru sürüklüyorum ve en kötü senaryo önümde b e l i r i y o r .

Kan.

Çok fazla kan var.

Kimberly tuvaletin yanında yere oturmuş, sırtını duvara yaslamış, etrafında cips poşetleri, haplar ve bir şişe alkol var.

Başı garip bir açıyla sallanıyor ve yeşil saçları ifadesini yarı kamufle ediyor.

Gözlerim doğrudan kedi pijamasını ve altındaki fayansları ıslatan kan izlerine gidiyor.

Çok fazla kan var.

Ellerinden biri bir bıçak tutuyor ve önceden yaralı olan bileği şimdi kesilmiş, beyaz fayansların üzerine kan sızıyor.

Deli gibi yüksek sesle küfrederek ona doğru koşuyorum ve yolda havlu kapıyorum.

İlk havlu sardıktan hemen sonra ıslanıyor, bu yüzden bir tane daha

ekliyorum.

Sonra kesik elinde bir şey parlıyor.

Parmaklarından kanlı bir bilezik sarkıyor.

Manzara karşısında neredeyse kırılacaktım. Bu ona on birinci yaş gününde verdiğim bilezik. Ona verdiğim son hediyeydi, attığını düşünmüştüm.

Bu düşünceyi şimdiki zamandan uzaklaştırıyorum ve bileğine baskı uygularken iki parmağımı boynundaki nabız noktasına yerleştiriyorum.

Bekleme süresi muhtemelen saniyeler ama bana asırlar gibi geliyor. O herhangi bir yaşam belirtisi göstermedikçe, ben de nefes almayı tamamen bırakıyorum.

"H a d i , Green." İçimde dönüp duran bastırılmış duygular yüzünden sesim boğuk çıkıyor.

Alnımı o n u n k i n e yaslarken bileğini sıkıca kavrıyorum. "Gitme, lütfen. Giden ben olacağım, söz veriyorum."

Nabzı başparmağımın altında attığı anda uzun bir nefes veriyorum. Sanki karanlık, boğucu bir yeraltından geliyorum.

Nabzı zayıf ve zar zor atıyor ama var.

Bileğine bir havlu daha sarıyorum ve 999'u ararken baskıyı s ü r d ü r ü y o r u m .

Şu andan itibaren, sadece iki seçenek var. Ya o yaşar ya da ben.

K I M B E R L Y

Numb.

Gözlerimi yavaşça açtığımda aklımda kalan tek his bu.

Bu garip bir şey. Uyuşmuş olmak yani.

Orada hiçbir şey yok. Duygu yok. Düşünceler yok. Ve en önemlisi, acı yok.

Boş bir tuval gibi.

Annem onları getirdiğinde boş tuvallerden hep nefret ederdim. En azından onlarla ilgilenir ve onları sanat eseri haline getirirdi.

İnsanlar 'hiçbir şey' zihin durumunun sahip olunabilecek en iyi şey olduğunu düşünür. Ama öyle değil.

Bu hiçlik yavaş yavaş asla kaçamayacağınız geri dönülmez bir karanlığa dönüşür.

Bir sis. Bir uyuşukluk.

Annemin sanatsal çizgisine hiçbir zaman sahip olmasam da, her zaman birinin boş tuvalime dokunmasını, üzerine resim yapmasını, bir şekilde onu canlandırmasını istedim.

Onu bir sanat eseri haline getirin.

Yavaşça, çok yavaşça, etrafımdakileri fark ediyorum. Beyaz duvarlar ve çamaşır suyu. Yabancılık ve sonra... aşinalığın kendisi.

Hastane.

Kendimi kestiğim için hastanedeyim. Bu sefer o kadar derine girdim ki hastaneye yatırılmam gerekti. Bu sefer kanamayı durdurmak ya da yara izlerini gizlemek için Google'da araştırma yapmak zorunda değilim.

İşte o zaman en korkunç gerçekle yüzleştim. Ben ölmedim.

Bu gerçeği, her şeyi yaptığım ama yine de ölemediğim gerçeğini içime çekerken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

Ölüyken bile nasıl başarısız olabilirim?

Hâlâ nefes alıyorum ve sis birazdan duyularımı kaplayacak ve beni sıkı kucağıyla saracak ve bu sefer gitmeme asla izin vermeyecek.

Acı on kat daha kötü olacak.

Acımasızlık yüz kat daha acımasız olacak.

Gerçeklik çok daha acımasız olacak.

Sonra o 'bir şey' bana saldıracak ve ondan kurtuluş bulamayacağım. Beni kim buldu? Bunu neden yaptılar? Minnettar mı olmalıyım? Kızmalı mıyım?

"Angel?"

Babamın sesini duyunca kaslarım
kilitlendi. Hayır, o değil.

Lütfen, babam olmaz.

Beni bu şekilde görmesini istemiyorum. Neden geri geldi?

Yüzümü başka yöne çevirip gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, umutsuzca uykuya geri döndüğümü düşünüp gitmesini umuyorum.

Sadece git, baba. Ne hale geldiğime bakma.

Büyük eller benimkileri sarıyor ve neredeyse içimde dönen ezici duygulara karşı mücadeleyi kaybediyorum.

"Angel, lütfen bana bak. Ben baban."

"Babam olduğun için benden nefret etmeni istemiyorum."

"Senden asla nefret etmeyeceğim, Kimberly." Sesi tartışılmaz hale geliyor. "Asla, beni duyuyor musun?"

Göz kapaklarım yavaşça açılıyor ve başucumda oturan, sargılı elimi her an kopacakmış gibi yumuşak bir şekilde tutan onu içime alıyorum.

Baba Calvin Reed, kırklı yaşlarının ortasında, temiz giyimli bir adam. Hafif kirli sakalı keskin çenesini örtüyor. Ona büyük bir karizma ve güç veren güçlü, uzun bir yapısı var. Sarı kestane rengi saçları her zaman düzgün ve mükemmeldir, takım elbiseleri sadece ve sadece onun için dikilmiştir.

Babam ve annem medyanın en güzel çiftlerinden biri olarak anılıyor ve Kir bu mükemmel aile tablosuna uysa da ben hiç uymadım.

Şu anda babam her zamanki kusursuz kıyafetinde değil. Saçları sanki parmaklarını geçirmiş gibi dağınık. Kravatı yok ve gömleğinin ilk düğmeleri açık. Hayatını mahvettiğimi hatırlatan siyah halkalar gözlerini çevreliyor.

"Benim yüzümden mi gece uçağına binmek zorunda kaldın?" Fısıldadım, sesim ürkmüştü.

"Senin için bir milyon uçuş yaparım." Kravatını gevşetmek için bir elini uzatır, sonra orada olmadığını fark eder ve kolunu yanına bırakır. "Sen bir yük değilsin Angel. Sen benim tek kızımsın. Başarısız olduğumu biliyorum ama senin için daha çok çalışacağım - bizim ve ailemiz için. Sadece benimle konuşmana ihtiyacım var."

Çenem titriyor ve ona sığınmamak için kendimi zor tutuyorum. Babamı rahatsız edemem. O meşgul bir adam ve hayatında bu karmaşaya ihtiyacı yok.

"Lütfen, Angel. *Lütfen* sana yardım etmeme izin ver..." Sesi kesiliyor ve ilk gözyaşları aynı anda yanaklarımdan aşağı akıyor.

"Baba, annemi görmek istemiyorum, lütfen? Benden ne kadar nefret ettiğini ve beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını görmek istemiyorum."

Çenesi titriyor ve anlamlı bir sesle, "Yapmayacaksın. Söz veriyorum." "Ya... Ya annem benden nefret ederse, ya o -"

"Siktir et onu," diye tersliyor, sonra gülümsemeye zorluyor. "Senden nefret ediyorsa, bunun tek nedeni senin kendi çirkinliğinin bir yansıması olduğunu düşünmesidir. Sorun sen değilsin, Kim. Sorun o, onun kendi imajı ve lanet olası sanat felsefesi. Bunu sana daha önce söylemeye zaman ayıramadığım için çok üzgünüm. Çok özür dilerim, Angel."

Bu kelimeler benim felaketim.

Ona doğru hamle yaptım, kollarımı beline doladım ve başımı omzuna gömdüm.

Göğsümden yükselen hıçkırıklar çirkin ve dengesiz ama durmuyorum.

Duramıyorum.

Sanki hayatım boyunca böyle bir anı beklemişim gibi. O hapları kestiğimde ya da attığımda hissettiğim arınmadan bile daha iyi.

Onlar hayali ve geçici salıvermelerdi; bu ise gerçek. Hem de çok gerçek.

Babam sandal ağacı ve sıcacık geceler kokuyor. Onun kucaklayışı, beni omuzlarında taşıyıp dışarı çıkardığı çocukluk günlerimi geri getiriyor.

Ne zaman bir kâbustan korksam beni kucağına alıp uyuturdu.

Ninem yapamadığında benimle oynar ve bana hikayeler okurdu.

Babam anneme karşı zırhımın bir parçasıydı.

Onu işinde kaybettim ve asla geri alamadım.

"K-Kir," diye hıçkırıklarımın arasında idare ediyorum. "O burada mı? Beni bu şekilde görmesine izin verme baba."

"Merak etme, Henry ile birlikte."

Oh, Tanrıya şükür. Onu tekrar

yaralayamam. Neyim var benim?

Hayatımdaki diğer insanları düşünmeden bunu nasıl yapabilirdim? Kirian'ı ve onun dünyada ne kadar yalnız kalacağını nasıl düşünmem? Beni kucaklamasına ve bana yatıştırıcı sözler fısıldamasına rağmen göğsü sanki yanmak üzereymiş gibi sert nefeslerle inip kalkan babamı nasıl düşünmem?

Babamı ve Kir'i geride bırakacaktım. Onları göğsünden bıçaklayacak ve açtığım yaranın derinliğini düşünmeden gidecektim.

"Çok özür dilerim, baba." Hıçkırıyorum, sesim gömleğiyle boğuklaşıyor. "Ben de üzgünüm Angel. Bunu daha önce göremediğim ya da seni koruyamadığım için üzgünüm.

daha erken."

"Öyle deme baba. Sen beni hep korudun." "Yeterince

değil."

"Baba..."

Aramıza uzanıp gözyaşlarımı siliyor. "Bugünden itibaren benimle konuşacağına söz ver."

Başımı salladım, burnumu çektim. Uzun zamandır böyle bir anın hayalini kuruyordum. Her gece de pratik yaptım.

Evet. Beynimi kaplayan sis hakkında birine açılacağım zamanın alıştırmasını yaptım.

Terapist değil de babam olduğu için daha mutlu olamazdım.

"Benden nefret etmeyeceğine söz verir misin?" Yine de

sordum.

Saçlarımı geriye doğru okşuyor. "Asla, Angel. Sen benim tek kızımsın."

Derin bir nefes alıyorum, kalbim boşluklarına o kadar sert çarpıyor ki neredeyse duyabiliyorum.

Nasıl ve nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yok, bu yüzden içimdekileri dökerken içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin verdim.

"Hani bazen uyandığınızda yönünüzü şaşırırsınız ve nerede ya da kim olduğunuzu bilemezsiniz ya? Ben her gün böyleyim. Bu bir dönem değil ve hiç geçmiyor. Her gün annemle karşılaşacağımı, onunla konuşacağımı ve gözlerindeki hayal kırıklığını göreceğimi hatırlıyorum. Her gün okula gittiğimi ve eskiden en iyi arkadaşım olan çocuğu gördüğümü hatırlıyorum.

Artık onun için varım. Her gün, görünmez olup olmadığımı ve belki de zamanın bir anında var olmayı tamamen bırakıp bırakmadığımı merak ediyorum. Her gün ayakta kalma, yemek yeme ve savaşmaya devam etme ihtiyacıyla mücadele ediyorum çünkü Kirian'ın bana ihtiyacı var. Ama diğer zamanlarda, belki de bensiz daha iyi olacağını düşünüyorum. Diğer zamanlarda, çok zayıf düşüyorum ve artık savaşamıyorum. Bazen annem beni tersliyor ve o acıyı başka bir yerde dindirmem gerekiyor, bu yüzden kesiyorum ve acının kanla birlikte yok olmasını izliyorum. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ve sonrasında aynada kendime bakamayacak kadar kötü hissediyorum ama duramıyorum çünkü fiziksel acı duygusal acıdan daha iyi. Kan, sis tarafından boğulmaktan daha iyidir."

Artık hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Babamın yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ama sanki bırakmaya korkuyormuş gibi bana sarılmaya devam ediyor.

Onu gömleğinden kavrayıp tırnaklarımı geçiriyorum. "Durmama yardım et, baba. Yardıma ihtiyacım var."

XANDER

İnsanlar hayalete dönüşebilir.

Var olabilirler, aynı zamanda var olmasalar bile. Fark edilmeyebilirler, öyle ki herkes onlara baksa da onlar bakmazlar. onları gerçekten görmek.

Hastanedeki son iki günü bu şekilde geçirdim, banklarda uyudum, tazelenmek için banyodaki sabunu kullandım, kahve içerek hayatta kaldım - gerçek kahve, votka ile kokteyl edilmiş olan değil.

İki gün üst üste ayık olmak berbat bir şey. Dünyayı grensiz gözlerle görmek gibi bir şey ve manzara hiç hoş değil.

Alkol bunu daha az sert, daha katlanılabilir kılıyor. Sarhoş olmak kendimi kabullenmemi sağlıyor ya da belki de kendim hakkında daha az düşünmemi sağlıyor ve sonuç olarak bunu bir şekilde kabulleniyorum.

Markete gidip bir şişe votka almayı düşündüm ama vazgeçtim.

Kendimi kaybetmenin zamanı değil. Bunun için daha çok zamanım var. Bu yüzden iki aylık bir akşamdan kalmalığı emzirdim.

Ve evet, STD'li bir orospu gibi acıyor.

Ama o geceki kadar acıtmıyor.

Kim'in kan kaybından ölmesine tanık olmak hayatım boyunca kâbuslarımdan çıkmayacak. Kanının fayansları kirlettiğini hâlâ görebiliyorum, parlak ve kırmızı. Hayat onu geri dönmeye niyeti olmadan terk ediyordu. Şüphelerim vardı, ancak bu kararın arkasındaki nedenlerden birinin ben olduğumu duyduğumda, içimde bir şeyler kanlı parçalara ayrıldı.

O gece babasına her şeyi anlattı ve ondan yardım istedi, ben de iki yanımda yumruklarım sıkılı bir şekilde kapının önünde durdum.

Çıkardığı her hıçkırık bir bıçak gibiydi ve yaptığı her itiraf bıçağı daha da derine saplıyordu.

Sadece birine ihtiyacı vardı ve ben o kişi olmamak için her şeyi yaptım ve sonuç olarak onu neredeyse kaybediyordum.

Uyandığımda ona dokunmanın bir rüya olmadığını fark ettiğim andan daha fazla kendimden nefret edemeyeceğimi düşünmüştüm. Görünüşe göre kendinden nefret etmenin büyük dereceleri var ve benimki o gece, onun itiraflarını ve hıçkırıklarını dinlerken, Calvin'e sanki bırakırsa parçalanacakmış gibi tutunduğunu görürken maksimuma ulaştı.

Son günlerde bunu çok yapıyordu, insanlara tutunuyor, onlara sarılıyordu. Önce Calvin, sonra Elsa, Teal ve o şerefsiz Ronan.

Onu ziyaret etmesine izin verdiği sadece bu dört kişi. Onu gerçek haliyle görmesine izin verdiği tek insanlar; sahte Kim'i değil, yaralarından bahsederken gözyaşlarını tutamayan gerçek Kim'i.

Elsa ağladı ve Ronan onu teselli etti. Kimseye dokunmayan gotik kız Teal, Kim'in ona sarılmasına izin verdi.

Ve evet, tüm bunları bir sürüngen gibi kapının veya camın aralığından izledim.

Oraya gidip ona söylemenin en iyi yolunu düşünüyordum, onu acıdan kurtarmak için, farklı bir acı türü ekleyecek olsa bile.

Ancak, bunu başaramadım.

Ben sadece bir sürüngen değil, aynı zamanda bir korkak ve bencil bir piçim, çünkü şu anda bile onu kendi boktan yöntemimle korumak istiyorum.

Calvin geceleri onunla geçiren tek kişi ve o yanına oturduğunda neredeyse hemen uyuyor.

Biraz geç kalmış olsa da onun kadar kendini adamış bir baba görmedim. Psikiyatri doktorlarını getirdi ve bir çeşit aile terapisi yaptılar - Jeanine olmadan.

O kaltak şimdi bankta oturmuş, muhtemelen gürültü yaptığı için ailesiyle oynayan bir çocuğa ters ters bakıyor. Her zamanki gibi kulağına bir telefon tutuyor ve tipik züppe ses tonuyla konuşuyor. Sanki içerideki kız onun tek kızı değilmiş gibi davranıyor.

Sanki kendini öldürmeye teşebbüs etmemiş gibi.

Kendini öldürdü.

Bu sözleri düşünmek bıçağı daha da derine saplıyor. Üzerine güller ve tek boynuzlu atlar koymaya çalışabilirim ama Kim'in yaptığı da buydu. Bu dünyayı terk etmek ve bir daha dönmemek istedi.

Sikeyim.

Köşede, Kim'in odasının girişini izliyorum ama Jeanine'in görüş alanından uzak d u r u y o r u m .

"Evet, elbette," diye tersledi. "Sergiyi hiçbir nedenle geciktirmeyeceğim. Ona bir şey olmaz, o çocuk değil."

Oraya gidip suratına bir yumruk atmak üzereyim. Belki de görüntüsü bozulursa sergiyi erteleyecektir.

O kadından nefret ediyorum. Sadece geçmişi yüzünden değil, esas olarak Kim gibi bir kızı asla hak etmediği için.

Jeanine gibi bencil insanlar anneliğe uygun değildir. Tıpkı annem gibi.

Kim'in odasının kapısı tıslayarak açılır ve Calvin dışarı çıkar, yüzü yıpranmıştır ama üzgün değil, sadece yorgun görünmektedir.

"Evine git Jeanine," der karısına, önünde durarak.

"Buraya ikinci kez geliyorum ve onu görmedim." Ayağa kalkıyor ve bir elini kalçasına koyuyor. "Yapacak işlerim var."

"Ben de sana geri dönüp bunları yapmanı söylüyorum. O hazır olana kadar onu görmeyeceksin."

"O veledi şımartıyorsun ve ben buna izin vermeyeceğim. Ben onun annesiyim."

Isırarak gülüyor. "Anne mi? Ne zamandı o, Jeanine? Seni karnına vururken yakaladığımda, bu iblisin yok olması gerektiğini söylediğinde mi? Ya da hemşire onu getirdiğinde kucağına almak istemediğinde mi? Ya da onu bana fırlattığında ve onu beslemek bir yana ona bakmayı bile reddettiğinde mi? Flaş haber, o hiçbir zaman senin kızın olmadı ve bugünden itibaren onunla konuşmaya ya da annelik haklarını onun üzerinde kullanmaya hakkın yok."

Jeanine hayatında ilk kez nutku tutulmuş gibidir. Yine de kendini toparlaması sadece birkaç saniye sürer. "Böyle mi söyledi?"

"Eve git ve Kirian'la ilgilen."

Ayakkabılarını yere vuruyor. "Sürekli onu soruyor."

"O zaman ona kampta olduğunu ve sabah arayacağını söyle. İşe yaramaz hayatında bir kez olsun faydalı ol."

"Siktir git, Calvin." Çantasını banktan çekip aldı. "Bir daha gelmeyeceğim."

"Daha da iyi," diye sesleniyor arkasından, sanki topukları yanıyormuş gibi hastaneden çıkarken.

Kaltak.

Calvin içeri girmek üzereyken, iki elim ceplerimde, orada gizlendiğimi fark ediyor.

Yıldız bileziği bırakmadım, bıraktığım anda kaybolmasından korkuyorum. Tıpkı onun neredeyse kaybolduğu gibi.

İç çekti. "Evine git, Xander."

Calvin son birkaç gündür beni görüyor ve hep gitmemi söylüyor. Azarlandıktan sonra bile geri gelmeye devam eden bir köpek gibiyim.

Sessiz kalıyorum ama gitmek için bir hamle yapmıyorum.

Ondan bir iç çekiş daha kopar. "Lewis seni arıyor olmalı."

Alay ediyorum. "O değil. Uzun konferansları var, muhtemelen şu anda saatin kaç olduğunu bilmiyordur."

"Yine de eve git ve temizlen. Kavga etmiş gibi görünüyorsun." Çünkü öyle.

Hâlâ hareket etmediğimde Calvin arkasını işaret ediyor. "Ya da içeri gir."

"Muhtemelen daha da kötüleştireceğim," diye itiraf ediyorum, sesim duygusallıkla kalınlaşıyor.

"Gerçek olduğu sürece, yapacağını sanmıyorum. Ayrıca, bazen her şeyin daha iyiye gitmesi için daha kötüye gitmesi gerekir."

Sözlerini tartarken bir süre ona bakıyorum.

Biliyor musun, bir insan sadece bir süreliğine hayalet olabilir.

Kapıya doğru bir hamle yapıyorum ama Calvin omzumu tutarak beni olduğum yerde durmaya zorluyor. "Eğer olanlar için onu suçlarsan, seni o acemi kavgalarından daha beter döverim."

Bunları nereden biliyor?

"Evet efendim," diyorum ve şaşırtıcı bir şekilde babamla konuşurkenki gibi alaycı bir ifade kullanmıyorum.

Belki de Calvin'e ve kızının hayatında oynadığı role saygı duyduğum içindir.

"Gidip bir kahve alacağım." Beni bırakıyor ve köşede kayboluyor.

Odaya girmeden önce gittiğinden emin olmak için onu izlemeye devam ediyorum. Antiseptik kokuyor, ama aynı zamanda ondan gelen hafif bir ıhlamur kokusu da var.

Kim yana doğru eğilmiş, çekmecelerini karıştırıyor. Teni o geceki kadar solgun değil. Saçları yeşil bir hale gibi omuzlarının iki yanına dökülüyor.

O kadar güzel ki, fiziksel olarak acı veriyor. Ve o yaşıyor, nefes alıyor, hareket ediyor.

O yaşıyor ve tam orada.

Eğer bir şey yapmazsam, tekrar deneyebilir ve belki bir dahaki sefere Calvin ya da ben orada olmayacağız ve çok geç olacak.

"Baba, Kindle'ımı gördün mü? Sanırım buraya koymuştum, ama belki -" Gözleri benimkilerle buluşunca sözleri kesildi.

Kocaman yeşil bir renge dönüşüyorlar ve biraz parlıyorlar, biraz ışıldıyorlar ama biraz da ölüyorlar.

Ouch.

Bunu hak ediyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor. "Çık
dışarı." Ben de bunu hak ediyorum.

Ama o her şeyi öğrenene kadar gitmiyorum. Bu
gerçeğin anı.

K I M B E R L Y

Bugün terapist bana nefret ettiğim şeyleri söylememi, içimi dökmemi söyledi.

Annemin bana davranış şeklinden ve okuldaki zorbaların benim hakkımda konuşmalarından nefret ettiğimi söyledim. Şişmanlık utancından ve diyetlerden nefret ettiğimi söyledim.

Ama en çok nefret ettiğim şeyi kendime sakladım.

Xander görüş alanıma girdiğinde kalbimin yerinden fırlayacak gibi olmasından ya da yanıma geldiği anda ne yapmaya çalıştığımı unutmamdan nefret ediyorum.

İki elini de kot pantolonunun içine sokmuş. Alt dudağı patlamış ve kesilmiş, okyanus derinliğindeki gözleri sanki günlerdir uyumamış gibi daha da dipsiz, bitkin görünüyor.

Biraz kırık, biraz perili, biraz yaralı görünüyor. Tıpkı benim gibi.

Ve bundan daha da nefret ediyorum.

Beni bulan kişinin o olmasından ve beni o halde görmesinden nefret ediyorum.

Kelimelerin ifade edemeyeceği şekilde ona minnettar olmaktan nefret ediyorum.

Kapıya bakıp durmaktan, her an içeri girmesini beklemekten ve her gelmediğinde içimin parçalanmasından nefret ediyorum.

Annemi görmeye hiç niyetim olmamasına rağmen onu görmek istememden nefret ediyorum.

Ama en çok *ondan* nefret ediyorum.

Beni hayatından koparan ve kendi başımın çaresine bakmaya terk eden o çocuk, o kişi.

Şövalyeye sığındım ama bana sığınacak bir yer vermedi.

Hayatımı paylaştığım kişi, sanki hiç orada olmamışım gibi beni sildi.

Ona güvendim ve o bana ihanet etti. Bunun dışında her şeyi affedebilirim. "Defol," diye tekrarlıyorum sert bir sesle.

Artık ona doyduğuma göre - ne kadar dağınık olsa da - bir gün daha onu merak etmeden yaşayabilirim.

Elsa ve babama her şeyi anlattım, ancak Elsa'nın gözlerindeki yaşlarla ve her ikisinin de işaretleri daha önce göremedikleri için kendilerini nasıl suçladıklarıyla mücadele etmek zorunda kaldım.

Yapamazlardı, çünkü ben onları saklamakta ustaydım. Ayrıca, ikisinin de uğraşması gereken çok şey vardı. Babamın zorlu işleri, Elsa'nın karmaşık aile durumu ve Aiden'la olan değişken ilişkisi vardı.

Tam desteklerini sunduklarına göre, artık Xander'ın beni görmesine ihtiyacım yok.

Kırılmış olabilirim ama kendimi toparlayacağım. Düşmüş olabilirim ama ayağa kalkacağım. Arkama baktığımda hayatta kaldığımı söyleyeceğim bir gün olacak.

Ve bunun için onun orada olmasına ihtiyacım yok.

Xander babamın her zaman oturduğu sandalyeye oturuyor, dikkati sargılı bileğimden hiç ayrılmıyor. İçimden küçük bir ses bunu saklamamı söylüyor ama o sesi bastırıyorum.

Artık saklanmak yok. Bu benim, *tek* ben.

"Ne dediğimi duymadın mı?" Kendimden emin bir ses tonuyla devam ediyorum. "Sana gitmeni söyledim. Seni görmek istemiyorum, tıpkı senin beni görmek istemediğin gibi."

"Bu konuda yalan söyledim." Sesi sakin, çok sakin. Tüylerimi diken diken ediyor.

"Yalan mı söyledin?"

"Pek çok şey hakkında yalan söylerim. Ben bir yalancıyım." Sanki başka herhangi bir aralık soğukkanlılığını bozacakmış gibi hâlâ o nötr tonda konuşuyor.

"Ne gibi şeyler?"

"Senden ne kadar nefret ettiğim gibi. Etmiyorum. Ya da ne kadar önemsiz olduğun gibi. Değilsin. Ya da sensiz nasıl yaşayabileceğimi. Yaşayamam."

Nefesim kesiliyor ve tırnaklarımı hastane çarşafına geçiriyorum. "Eğer bunu başıma gelenler yüzünden ya da bana acıdığın için söylüyorsan, yemin ederim -"

"Sana acımıyorum." Sözümü kesti.

"O zaman neden şimdi bunları söylüyorsun? Bana hayatından çıkmamı söyledikten sonra neden buraya gelip böyle şeyler söyleyebileceğini sanıyorsun?"

"Sana söyledim -"

"Yalan söyledin, onları kastetmiyorsun." Sözünü kestim ve önceki sözlerini tekrarladım. "Bu onlara inanmadığım anlamına gelmez. Bu, ben bir hiçmişim gibi davrandığın her seferinde beni ağlatmadığın anlamına gelmez. Bunu bana neden yaptın ki? O çocuk şakası bu kadar eziyeti hak etmiyor. Bana görünmezmişim gibi davranmanı gerektirmez. Ben görünürüm, buradayım ve her zaman sana bakıyorum, peki sen neden bana bakmıyorsun?"

"Yapamam."

"Neden olmasın?"

"Öğrenirsen benden nefret edersin."

"Söyle bana, kendim karar vereyim. Yıllarca bu eziyetle yaşadım; bilmeye hakkım var."

Gözlerini kaldırıyor ve gözlerindeki perişanlık beni neredeyse yeniden yıkıyor. "Gerçek her zaman iyi değildir, Green."

"Nedenini bilmek istiyorum. Bana nedenini söyle!" "Çünkü sen benim kardeşimsin."

XANDER

AGEELEVEN

"Luna!" Ormana doğru yürürken kedinin adını söylüyorum. "Buraya gel, kedicik."

Bazen Green gibi tam bir baş belası oluyor.

Onu beş dakikadan fazla aradım ve hala g e l m e d i .

Umarım ağaçlardan birine yakalanmamıştır.

Aslında, eğer yakalansaydı, miyavlamalarıyla tüm dünyayı dize getirebilirdi.

Küçük bir uçurumdan nehir kıyısına doğru kayıyorum. Belki buraya içmeye gelmiştir.

Kim endişelenmiş olmalı. Luna ne zaman ortadan kaybolsa hep tuhaf davranıyor, belki de araba çarpıp ölmüştür gibi şeyler söylüyor.

Luna yola bile gitmez. Bunun için çok tembel.

Kim'in gülümseme şekli, yemek yeme ve gülme şekli gibi pek çok tuhaf özelliği var.

Garip diyorum ama Cole onu öpmek istediğim için olduğunu söylüyor. Yanılıyor, onu öpmek istemiyorum.

Tamam, belki yapıyorum ama benden nefret etmesini de istemiyorum, o yüzden sadece bir kez yaptım.

Yine de gülümsedi, gözleri parlıyordu, belki de benden nefret etmiyordur?

Cole bunu öğrenmek için birkaç kez daha yapmam gerektiğini söylüyor ve ben de öyle yapmayı planlıyorum.

Çalıların altında gümüş bir tekir arıyorum ama Luna'dan iz yok. Hava kararıyor ve bana Cole, Aiden ve benim götürüldüğümüz zamanı hatırlatıyor.

Karanlık ve soğuktu, sürekli kısık sesle konuşan sesler duyuyordum ama kimse bana yiyecek vermiyordu.

Babamı, Aiden'ı ve Cole'u düşündüğümü ve iyi olup olmadıklarını hatırlıyorum.

Minibüsten buna benzer bir ormana atıldıktan sonra ağlamadım ya da yardım çağırmadım. İstesem bile yapamazdım. Bunun nedeni babamın asla ağlamamamı ve sorunları düşünmek yerine çözümleri düşünmemi söylemesi olabilir.

Ama tek bir amacım olduğunu hatırlıyordum: Eve, Kim'in yanına gitmeliydim.

Annesiyle vakit geçirmekten nefret eder ve ben de onu asla yalnız bırakmayacağıma söz verdim. Bu sözü tutmayı planlamıştım, tıpkı onun benim yanımdan asla ayrılmayacağına dair verdiği sözü tuttuğu gibi.

Ve eve tam olarak böyle geldim.

Soğuk ve açlıkla savaştım ve bir polis karakolu bulana kadar yürümeye devam ettim.

O zamandan beri, Kim ve ben daha da yakınlaştık. Kaçırılma olayını ve ne kadar soğuk olduğunu anlattığım tek kişi o. Sabah uyandığımda aklıma gelen ilk kişi ve gece yatağa girdiğimde aklımdaki son düşünce o.

Aiden ve Cole benimle dalga geçiyor, bir kız tarafından kontrol edildiğimi ve onun eteğini giymem gerektiğini söylüyorlardı. Aiden'a yumruk attım ve Cole'un çenesine tekme attım.

Kızın büyüyeceğini ve artık beni umursamayacağını söyledi, çünkü kızlar böyle yapar. Fikirlerini değiştirirler.

Bu yüzden onunla arama mesafe koyuyorum, söylediği gibi artık onu önemsemediğim için değil, zamanla benden nefret etmesini istemediğim için.

Benden nefret ederse ne yaparım bilmiyorum. Annemi kaybetmekten daha kötü olur. En azından o zamanlar yanımdaydı. Onu kaybedersem, kimsem kalmaz.

"Kesinlikle olmaz!"

Çok tanıdık bir sesle durdum. Jeanine, Kim'in annesi. Onun burada ne işi var?

Bir ağacın arkasına geçip dalların arasından baktığımda onu beyaz arabasının önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş halde buluyorum. Yüzünün yarısını kapatan kocaman bir güneş gözlüğü ve başının etrafında bir eşarp var ama sesinden, arabasından ve parlak kahverengi saçlarından o olduğunu anlıyorum.

Kim bunu hep kıskanıyor, annesi gibi saçları, annesi gibi bir vücudu ve annesi gibi her şeyi olmasını diliyor.

Keşke annesinden daha güzel olduğunu bilseydi.

"Kızımı istiyorum, Jeanine. Belli ki onunla iyi bir iş çıkaramıyorsun."

Konuştuğu kişi ortaya çıkınca tırnaklarım gövdeye b a t ı y o r .

Baba.

Mercedes'inin önünde duruyor, avcı şapkasını takıyor.

Sözleri yavaşça beynimde dolaşıyor. Kızım. *Kızım* dedi. "Birini

becermek seni baba yapmaz Lewis." Saçlarını savuruyor

Geri. "Kimberly'yi dokuz ay boyunca karnımda taşıyan benim."

"Bunu yapmak da seni anne yapmaz." Ona ters ters bakıyor.

"Doğar doğmaz onun için savaşmalıydın. Ama hayır, endişelenmen gereken başka bir kaltak vardı. Evin ve küçük güzel ailen. O zamanlar bana ne dediğini hatırlıyor musun?" Onun sesini taklit ederken sesi alaycı bir hal alıyor, "Benim zaten bir oğlum var, Jeanine. Sinirlerimi bozma, Jeanine."

"Bir anne olarak bu kadar işe yaramaz olacağını düşünmemiştim. Geçen gün ona bağırdığın için ağlıyordu."

"Onu istediğim gibi yetiştiririm. Sen kendi işine bak ve değerli oğlunla ilgilen."

"Jeanine," diye mırıldanıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Benim bir itibarım var, tamam mı? Evlilik dışı bir kızım olduğunu, komşumla ve kocamın arkadaşıyla bir ilişkim olduğunu açıklayamam. Bunun benim ve Calvin'in kariyerini nasıl mahvedeceğinin farkında mısın? Aslında senin de."

"Senden bunu duyurmanı değil, en azından ona bundan bahsetmeni istiyorum, böylece ona açıkça kızımmış gibi davranabilirim. Zaten Xander ile çok fazla zaman geçiriyor."

"Asla olmaz. O velet herkesin içinde sana baba demeye başlayacak ve ben buna izin veremem." Parmağıyla onu işaret etti. "Anlaşmamıza sadık kal yoksa Xander'a gerçeği söylerim. Değerli oğlun ne hisseder sence?"

"Sakın ona yaklaşayım deme." "O

zaman bu saçmalığı kes."

"Seni uyarıyorum. Ona iyi davran."

"Oh, özür dilerim. Bana ne yapacağımı söyleyemeyeceğini söyleyen kısmı kaçırdın mı? Calvin bile söylemiyor, sen neden söyleyesin ki?"

"Ben onun babasıyım, lanet olsun. Ona böyle kötü davranmana izin veremem." "Yoksa ne olur? Velayetini mi talep edersin? Sanırım yapamazsın, ha?" "Gözüm üzerinde olacak."

Arabasına doğru yöneldi.

"İlgiyi sevdiğimi biliyorsun."

"Cehennemde çürü, Jeanine."

"Orada görüşürüz Lewis." Arabasının kapısını açıp içeri girmeden önce ona zehirli bir gülümsemeyle el sallıyor.

İkisi de zıt yönlere gidiyor, arkalarında toz bırakıyorlar. Ve ben.

Orada öylece duruyorum, duyduklarıma inanamıyorum. Bir bıçak göğsümü kesiyor ve göremesem de hissediyorum. Derin, yakıcı ve acı verici. Çok, çok acı verici.

Bacaklarım titriyor ve daha fazla ayakta kalamayarak oturur pozisyona düşüyorum.

Sanki onları geri getirebilirmişim ve ortaya çıkardıkları şeyi sorabilirmişim gibi az önce geçtikleri yola bakıyorum.

Bir kızım var.

Kim'in babası Calvin Amca değil, benim babam. Bu da demek oluyor ki o benim kardeşim. Benim kız kardeşim. Kız kardeşim.

Kimberly'ye her zaman Kirian'a sahip olduğu gibi bir kardeş istediğimi söyledim ve o da onun ikimizin de kardeşi olabileceğini söyledi.

O zamanlar bir kardeşe sahip olduğum için çok mutluydum ama şimdi onun gerçek kardeşim olduğunu öğrendikten sonra ağlamak istiyorum.

O benim kardeşim olamaz. Eğer öyleyse, bu artık onu öpemeyeceğim anlamına gelir. Kirian'la olduğum gibi onunla da olmak zorundayım demektir.

Bundan *nefret* ediyorum.

Babam ve Jeanine'den nefret ediyorum.

Ve şimdi, Kim'den nefret etmek zorundayım.

K I M B E R L Y

PRESENT

M Ağzım açık kaldı. İstesem de kapatamam.

Xander bana yedi yıl önceki o günü anlattığı süre boyunca bana hiç bakmadı.

Bir kere bile.

Yine de bakabildiğim tek kişi o. Onu görsel bir çapa olarak kullanmazsam, bir tür çöküş yaşayacağımı hissediyorum.

Bileğimdeki yara kaşınıyor, karıncalanıyor ve bir dokunuş için kaşınıyor. Bu acı ihtiyacını hissetmek istemediğim için diğer elimle onu kavrıyorum.

Eğer onu serbest bırakırsam, beni canlı canlı yer.

"Ondan sonra," diyor buraya geldiğinden beri kullandığı sakin sesiyle. "Uzak durmak zorundaydım çünkü senin yanında kendime güvenemiyordum."

Burnum karıncalanıyor ama yine de soruyorum. "Benim yanımda kendine nasıl güveneceksin?"

Okyanus gözleri benimkilerle buluşuyor. Karanlık, ıssız, sanki dipte asılı kalmış gibi. "Sen benim kardeşimsin, Kim."

Bunu sert bir şekilde söylüyor, sanki bu bilgiyi kafama sokmaya çalışıyormuş gibi.

Bu gerçeğin altını çizmeye

çalışıyor. Vurmalı da.

Çünkü bu sözleri yüksek sesle duyduğumda bile onlara

inanamıyorum. Hayır - onlara inanmak istemiyorum.

Xander benim kardeşim olamaz. O *olamaz*.

"Belki yanlış duymuşsundur," diyorum. "Belki de değillerdi -"

"Birkaç yıl sonra onları tekrar duydum. Babam Jeanine'e sana davranış biçimi yüzünden hep bok atardı. Seni kabul etmediği için onu tehdit etmeyi kendine iş edinmişti.

kızına, *sana* bakıyor." Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Sana nasıl baktığını hiç fark etmedin mi?"

"Kir olduğunu ve belki de Kir'in babası olduğunu düşündüm." Tanrım. Bu seçeneği düşünmek bile istemiyordum ama şimdi çok daha kötü olduğu ortaya çıktı.

Xander benim kardeşim, üvey kardeşim, ama yine de kan kardeşi sayılır. Kardeşimi öptüm.

Kardeşimle oral seks yaptım.

Hayatım boyunca kardeşimi hayal ettim. Oh,

Tanrım.

Oh. Benim. Korkunç. Tanrım.

Sanırım kusacağım.

"Hey." Eğilip elini yüzüme doğru uzatıyor.

Tokat atarak uzaklaştırıyorum, kalbim o kadar yüksek sesle atıyor ki, yakında duracağından korkuyorum. "*Dokunma* bana."

"Yapmayacağım; haklısın." Omuzları kamburlaşarak yerine oturdu.

Yenilmiş.

Kaybedilmiş bir savaştan çıkmış, zırhı kırılmış ve yüzü yara bere içinde bir şövalye gibi görünüyor.

Hiç kimseden şu an ondan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim.

"Neden bana söyledin?" Sesim yükseliyor. "Neden mezara giderken yanında götürmedin?"

Beni her zamanki gibi reddedebilirdi ve ben de yoluma devam ederdim. Sonunda. Artık onu hep kardeşim olarak göreceğim.

Ve bu bir işkence.

Bana yapabileceği en büyük eziyetti.

"Çünkü bunu sen yaptın." Bandajlı bileğimi işaret ediyor. "Benim yüzümden kendini yok etmeni izleyemem, Kim. Senin incinmeni izleyemem."

"Bunca yıldır bunu gayet iyi yaptın. Neden şimdi? Neden şimdi umursamaya karar verdin?"

"Her zaman önemsedim. Seni her uzaklaştırdığımda, kendimi daha derinden kestim. Sen yokmuşsun gibi davrandıkça, seni daha çok fark ettim. Seni düşünmediğim ya da izlemediğim bir gün bile olmadı. Ve bu doğru değil, Kim. Hem de hiç doğru değil."

"Kardeş olduğumuz için mi?"

Başını sallıyor. Eğer acının tadına bakılabilseydi, yüzündeki ifadeden asitle yanıyor olurdum. "Çünkü seni hiçbir zaman bir kardeş olarak düşünmedim. Çünkü seni bir kadın olarak istiyorum ve çünkü cehennemi bir kadın olarak düşünüyorum.

Seninle birlikte olduğum sürece burada kalıcı olacağım. Çünkü ne zaman biri sana yaklaşsa kıskanıyorum ve deliriyorum. Çünkü senin ilk, son ve her şeyin olmak istiyorum."

Sözlerini bitirdiğinde sert bir şekilde nefes alıyor, sanki bu sözleri söylemek için tüm enerjisini harcamış gibi. Sonra iç geçiriyor. "Ama dediğim gibi, bu doğru değil, senin için değil."

Çenem ağrıyana kadar titriyor. Bu itirafları onun dudaklarından duymak, çıkış yolu olmayan karanlık ve bulanık bir tünele itilmek gibi.

Kalbimde garip bir sızı var, sis ve depresyondan çok daha farklı bir şey. Daha derin ve daha korkutucu ve tek yapmak istediğim bırakmak.

Ama nereye

gitmek için?

Kime?

"Babam rehabilitasyondan ve kuzeydeki bir okuldan bahsetti," diyor.

İstesem de konuşamazdım, bu yüzden gözlerim kocaman açılmış bir şekilde ona baktım. "Ben gidiyorum, Kim." Gülümsüyor ve gamzeleri görünmesine rağmen

Yüzünde gördüğüm en hüzünlü, en buruk gülümseme. "Bu hepimiz için daha iyi."

Yutkunmam sessizlikte yüksek sesle duyuluyor ama bir şey söylemiyorum. Söyleyemem.

"Güçlüsün, aksini düşünme. Seviliyorsun, Jeanine kaltağının sana farklı bir şey söylemesine izin verme ve Calvin, Elsa ve Kirian'a yaslanmaktan çekinme. İhtiyacınız olduğunda yardım istemekten çekinmeyin. Sizi sandığınızdan çok daha fazla önemsiyorlar."

Hayır.

"Yalnız dans etmek yerine, başkalarıyla dans edin. Yalnız yaşamak yerine, başkalarına yaslanın. Acıdan arınmak yerine, onun hakkında konuşun."

Hayır.

"İyi yaşa."

Hayır!

Çığlık atmak istiyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Sabit adımlarla kapıya yöneliyor. Gördüğüm tek şey sırtı olurken kalbim ağlıyor. Muhtemelen bir daha asla göremeyeceğim sıkı, geniş sırtı.

Arkasını dönmeden, "Sen her zaman benim Yeşilim olacaksın." der.

Ve ardında kan izleri bırakarak kapıdan çıktı.

K I M B E R L Y

İki gün sonra psikiyatri koğuşu eve dönebileceğime karar verdi.

Dönüş yolculuğu cehenneme tek yönlü bir yolculuk gibiydi. Babamın arabasından indiğimde, uzun saniyeler boyunca Şövalyeler'e bakıyorum.

malikane.

Bir parçam bir kez daha bakmak için can atıyor. Onunla konuşmama bile gerek yok, tek ihtiyacım olan onu görmek.

Bunca yıldır yaptığımız gibi birbirimizi uzaktan izleyebiliriz. Ta ki biz sınırı aşana kadar. Ya da o geçti. Kan kardeşi olduğumuzu bilmiyordum. Bilseydim, ne yapardım? Tam olarak ne yapardım?

Tanrım, bu beni mahvediyor.

Babam elini omzuma atarak bana içeri kadar eşlik ediyor. Bir zombi gibiyim, onu takip ediyorum ama tam olarak katılmıyorum.

"Evine hoş geldin!"

Beni bekleyen gülümseyen yüzlere - Elsa, Ronan, Teal, Knox, Cole, Aiden ve hatta Silver - odaklandığımda havada birkaç konfeti uçuşuyor.

Silver'ın burada ne işi var?

Yine de ona odaklanamıyorum, çünkü küçük bir adam bana sarılmak için saldırıyor. Çömelip kollarımı Kirian'a sımsıkı sarıyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

"Kimmy, seni çok özledim!"

"Ben de seni özledim, Maymun. Bensiz iyi bir çocuk oldun mu?"

"Her zaman." Sırıtıyor, sonra Marian'ı işaret ediyor. "Mari'ye her konuda yardım ettim."

Ona teşekkür ediyorum ve o da gözlerinde biriken nemle başını sallıyor.

Çömelerek yanaklarını gereğinden sert öpüyorum. "İşte benim maymunum."

Sonra Elsa bana sarılıyor, gözleri yaşlarla doluyor. Bunca zamandır yanımdaydı ve ona söylemediğim için beni suçlamadı. Anladığını ve tek ihtiyacım olanın bu olduğunu söyledi.

Babam bana gülümseyerek üst katı işaret ediyor. Üstünü değiştirmesi gerektiğini bildiğim için başımla onaylıyorum. Tüm o testler ve doktor toplantıları boyunca bir kez bile yanımdan ayrılmadı. Bir terapi planı üzerinde çoktan anlaştık ve her adımda yanımda olacağını söyledi.

Yine de, babamın desteğine rağmen, o geceden beri boğazıma saplanan yumrudan hiçbir şey kurtulamıyor.

Beni boğuyor ve yavaş yavaş hayattan koparıyor.

Annem ortalıkta yok ve buna şaşırmadım. Babam ona stüdyosundan çıkmamasını söylediğini söyledi - çıkacağından değil.

"Şu haline bak, pespembe olmuşsun." Knox beni omzumdan tutup yandan kucakladı. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

Ronan diğer tarafıma kayıyor ve ona ters ters bakıyor. "Hey, çek ellerini, pislik.
Kimmy benim kız arkadaşım."

"Sanki hiç kız arkadaşın olacakmış gibi." Knox karşılık
verir. "Olurdu. Adım Kimmy."

Teal alay ediyor.

"Bir sorununuz mu var, *hanımefendi*?" Ronan ona sırıtıyor.

Onlarınkine kıyasla kendi cüssesi düşünüldüğünde, şaşırtıcı bir güçle ikisini de itiyor. "Onu boğuyorsunuz. Onu rahat bırakın."

"Aynen öyle." Elsa hepsine ters ters bakar. "Kim'i rahat bırakın yoksa yerimde duramam."

Elini sıkıyorum ve Aiden gözlerinde parlayan gururla ona gülümsüyor.

Herkes okulda neler olduğundan ve ne kadar sıkıcı olduğundan bahsediyor ama kimse Xander'dan ya da çoktan gittiğinden bahsetmiyor.

Sormak istiyorum ama onun hakkında konuşmak bile tabu
gibi geliyor. Veda etmeden mi gitti?

Hastane senin vedandı. Başka neye ihtiyacın var? Sarılmaya mı? Lanet bir öpücük?

Duyguların saldırısına karşı gözlerimi kapatıyor, herkesin benim için düzenlediği yarı partiye ayak uydurmaya çalışıyorum.

Bir parçam gizlice yukarı çıkıp yorganın altına saklanmak istiyor ama bu sadece sisi davet edecek ve şu anda onu uzaklaştıracak enerjim ya da güvenim yok.

"Biliyor musun?" Elsa'nın sesi beni kendime getirdi. "Odadaki fili ele alacağım. Burada ne işin var Silver?"

Eskiden arkadaşım olan ama şimdi zorbalığıma ortak olan, okulun sürtük kraliçesine bakıyorum.

Şık elbiselerinden birini giymiş ve 'beni becer' topuklu ayakkabılarını giymiş. Silver sadece güzel değil, aynı zamanda bir kızın bakış açısından bile ateşli. Kışkırtıcı yüz hatları, beli, göğüsleri ve her şeyi var. Temelde 'orospu' kurdelesiyle sarılmış bütün bir paket.

Bir insanın çocukluktan itibaren bu kadar değişebilmesi çılgınca. Hiçbir zaman kötü biri olmadı - gizemli, evet - ama başkalarının hayatını cehenneme çevirmek için yaşayan bir sürtük değildi.

Şimdi Cole'un bir santim önünde duruyor ve Elsa'nın sorusu üzerine ona bakıyor. Fincanından yavaşça bir şeyler içerken Cole onu fark etmiyor bile.

"Doğru." Ronan parmaklarını ona doğru şıklattı. "Kim'i rahatsız eden birinin varlığına ihtiyacımız yok."

Sessiz kalıyor, yüzü bomboş. Ama Silver'ı bir dereceye kadar tanıyorum. Sessizliği telaşlı duygularını ya da hayal kırıklığını gizliyor.

"Eğer buraya acımak için geldiysen, buna ihtiyacım yok," diyorum herkesin duyması için yüksek sesle. "Gidebilirsin."

Hareket etmiyor. Bir santim bile. Onun yerine yine Cole'a bakıyor. Bu kez, sıkılmış ifadesi değişmese de Cole göz teması kuruyor. Silver orada ne olduğunu okuyabiliyor olmalı ki derin bir iç çekiyor.

Alçak sesle konuşurken dikkati benim üzerimde. "Buraya sana acıdığım için gelmedim. Buradayım çünkü acıyı sona erdirmek istemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Daha önce denedim ama daha da kötüleştirdi."

"Sen... yaptın mı?" Duyduklarıma inanamayarak soruyorum. Silver kendisi hakkında bu kadar açık konuşan bir tip değil. Zayıflıklarını kendisine karşı kullanabilecek bu kadar çok insanın önünde sıralayacak kadar kibirli.

"Söylemeye çalıştığım şey, bu acıya ortak olduysam özür dilerim. Sorun sen değilsin, Kim. Ben böyle başa çıkıyorum..." diye devam ediyor ve omuzları sanki biri arkadan boğazını sıkıyormuş gibi kilitleniyor. Cole hâlâ sanki hiç konuşmuyormuş gibi kayıtsızca içmeye devam ediyor.

"Bir şeyler," diye nefes veriyor ve elindeki dokunulmamış fincanı masaya bırakıyor. "Burada istenmediğim açık, bu yüzden gideceğim."

Her zamanki yüksek ve kudretli duruşuyla dışarı çıkarken hiçbirimize bakmıyor. Cole hafif bir gülümseme - ya da sırıtma - dudaklarını kaldırmadan önce bir saniye arkasından bakıyor. Ortaya çıkar çıkmaz da kayboluyor, bu da ilk başta olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Vay canına, buna inanabiliyor musun?" Elsa bana sormak için eğildi. "Silver özür diliyor. Yemin ederim son zamanlarda kafasında bir şeyler ters gidiyor."

"Ya da korkuyor," diye fısıldıyorum, yüksek sesle değil

de kendi kendime. "Ne?" Elsa soruyor.

"Yok bir şey." Onunla ilgili bir sorun olduğundan emin olsam da bu beni ilgilendirmez.

Silver son zamanlarda sık sık karakterinin dışında davranıyor. Bu ya tehdit altında olduğu ya da hayatını değiştirecek bir durumla karşı karşıya olduğu anlamına geliyor.

Belki de bunu babama anlatmalıyım. Babasıyla arkadaş, geleceğin güçlü başbakanı Sebastian Queens.

Parti devam ediyor. Çocuklar bir futbol maçı düzenlediler ve bu, Elsa ile çıkmaya başladığında oyun geceleri için Aiden'ın evinde buluştuğumuz zamanları nostaljik bir şekilde hatırlattı.

Xander'ın yan profilini gizlice görmemi sağlayan bir pozisyonda nasıl oturduğumu. Maça odaklanıyormuş gibi yaparken onu kaç kez izlediğimin sayısını unuttum. Ya da o ve Ronan bir golü kutlamak için zıpladıklarında ne kadar gülümsediğimi.

Şimdi, o gitti.

Bu konu hakkında düşünmek istemediğim için başımı bir kez sallıyorum. "Şunu dinleyin." Elsa dikkatimi kendisine ve Teal'e çekiyor.

Üçümüz

Kir'le birlikte yemek masasının etrafında oturmuş pastayı yiyorlar. "Teal aşkın sadece kimyasal bir reaksiyon olduğunu söylüyor."

"Öyle." Teal kollarını üzerinde "*Bilmiyorum*" yazan *tişörtünün* üzerinde kavuşturur.

Umurumda değil. "Bu sadece uyuşturucu ve diğer şeyler gibi dopamin patlaması." "Uyuşturucunun seni becermesini sağlayamazsın." Elsa bir kaşını kaldırır.

"Seni uçurmalarını sağlayabilirsin ve bu sikişmekten daha iyidir." Teal yerini koruyor.

"Uyuşturucular kafanızı iyi hissettirebilir ama bu geçicidir." Kir'in ağzının kenarını sildim. "Aşk da geçici olabilir ama kalıcı bir etkisi vardır. Bazen onsuz nefes almak, düşünmek ve hatta var olmak bile zorlaşır."

"Bu." Elsa'nın gözleri parlıyor.

Bunu söylüyor çünkü Aiden ile birlikte yaşıyor - bu arada oyun yerine onu izliyor, ama neden söylüyorum ki?

O mu?

"Yardıma ihtiyacınız var." Teal onun kulağına bir kulaklık sokar. Elsa gülüyor,

onun omzuna vurarak.

"Meyve suyu alabilir miyim, Kimmy?"

Kir bana soruyor. "Elbette, Maymun. Ve

yavaşla."

"Mmmm," diye kekini ısırırken bana sırıtarak konuşuyor.

Teal ve Elsa hâlâ dostça şakalaşmaktadır. Aiden Elsa'yı izlerken Knox ve Ronan oyunda bağırmaktadır. Cole babasının kütüphanesinden bir sosyoloji kitabını karıştırıyor.

Mutfağa girdiğimde sahne ve sesler kayboluyor. Buzdolabını açıyorum ama Kir'in en sevdiği elma suyunu bulamıyorum.

Dolabı deniyorum ama en üstteki açılmıyor. Parmak uçlarımda durup sertçe çekiyorum ama yine de bir şey yok.

Hayal kırıklığı kanıma karışıyor ve bunun sebebi aptal dolap değil.

Bakışlarım karşımızdaki eve takılıyor. Sessiz, cansız ve terk edilmiş görünüyor.

Bundan sonra böyle mi davranacağım? O eve bakıp ağlama isteğimle falan mı savaşacağım?

Bana söylemeyebilirdi. Gidip her şeyi kendine saklayabilirdi.

Ama gerçekten istediğim bu

mu? "Al."

Daha uzun boylu bir beden dolabı benim için açarken geri itiyorum. Ben meyve suyu şişesini alırken Cole bana gülümsüyor.

"Teşekkürler." Onu alıyorum, sonra Şövalyelerin evine son bir kez bakıyorum.

Artık tatillerde buluşacak mıyız? Yoksa Lewis'le ve dolayısıyla burayla olan tüm ilişkisini kesecek mi?

Lewis benim babam. Lewis Amca

benim...babam. Bu fikre odaklanamadan onu

kapatıyorum. "Muhtemelen izliyordur," diyor

Cole.

"Ne? Kim?"

Tezgâha yaslanır ve bacaklarını bileklerinden çaprazlar. Xander'dan sonra Cole muhtemelen atlıların en çekicisi. Güzelliği sakin, zarif bir tip. Yakışıklı bir profesöre ya da başarılı bir CEO'ya ait olabilecek türden.

Yeşil gözleri koyu renk ve sakin bir görüntü sergiliyor - görüntü, çünkü Elsa'nın söylediklerine ve benim fark ettiklerime göre Cole göründüğünden çok daha derinlere iniyor. Nazik biri olmasına ve fazla konuşmamasına rağmen her şeyi biliyor gibi görünüyor ve tamamen değiştiği anlar oluyor - Silver korkusunu gizlemek için kaçarken sırıtması gibi.

Hiçbir iyi insan bundan hoşlanmaz. Artık Silver'a yakın bile değilim ve ben bile onu o şekilde görmekten hoşlanmadım.

O onun üvey kardeşi. Daha fazla önemsemesi gerekirdi, bundan zevk alması değil. "İzlemeden duramıyor. Bu bir dürtü. Eskiden bunu daha iyi kontrol ederdi.

Ama alkol muhakemesini bozuyor," diye devam ediyor nötr tonuyla. "Xander'ı kastediyorum."

"İçki sorunu kötü mü?"

"Kötü mü? Alkolik oluyor."

Yutkunuyorum, parmaklarım şişenin etrafında titriyor. "Belki de gitmesi daha iyi olur."

"Daha iyi mi?" Cole'un gözleri sanki kemik bulmuş bir köpek gibi parlıyor. "Yani bu durum için başka bir seçenek düşündün."

"Biliyor musun?"

Başını sallıyor. "Aiden da öyle."

Oh. Aiden bu yüzden Xander'ın nefretini açıklayacak bir bilgiye sahip olabileceğini söylemiş olmalı. Elsa'ya bulaşmaya başladığı zamanlardı ama bana hiçbir şey söylemedi.

"Ne zamandan beri?" Cole'a soruyorum. "Neden sana söyledi de bana söylemedi?"

"Bana söylemedi. Noktaları kendim birleştirdim. Ama Aiden'a sarhoşken ve midesini kusarken söyledi. Onu dövdükten sonra Knox'a ne kadar yaklaştığından şikayet ediyordu."

"Bunu Xander mı yaptı?" Şişeyi bırakıyorum ve bir gümbürtüyle tezgâhın üzerine düşüyor.

Teal'in ikizi Knox okula yüzü dövülmüş halde gelmişti ve Elsa bunu Aiden'ın onu kıskandığı için yaptığından son derece emindi. Xander olduğunu hiç düşünmemiştim. Gerçi 'yeni çocuktan' uzak durmam için yüzüme hırladığından beri şüphelenmeliydim.

Farklı koşullar altında olsaydı gülerdim. Ama artık bunların

hiçbir önemi yok.

Bitti, bitti, bitti.

"İkinci seçenek hakkında," diye tekrarlıyor Cole. "Aklında ne var?"

"Yok bir şey." Yutkunuyorum. "İçinde bulunduğumuz durumda nasıl ikinci bir seçenek olabilir?"

"Anlıyorum." Bir süre düşünceli görünüyor. "Ama tüm kapıları kapatmadan önce şunu unutma, sen imkansız olmadığına karar verirsen imkansız hiçbir şey değildir."

Eşiğe ulaşıyor, sonra omzunun üzerinden bakıyor. "Oh, ve yarın ayrılıyor."

K I M B E R L Y

Bir süre sonra herkes evine gider.

Elsa gece kalmak istedi ama son zamanlarda benimle çok zaman geçirdi ve Aiden'ın bundan h o ş l a n m a d ı ğ ı n ı söyleyebilirim, bu yüzden onu eve gönderdim,

Kir ile zaman geçirmem gerektiğini söylüyor.

Ve biliyorum.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca konuşuyoruz ve bana aldığı yeni mektuplardan ve bunlardan birine cevap vermeyi düşünebileceğinden bahsediyor.

Küçük kardeşim büyüyüp bir kalp kırıcı olacak.

Yanına uzandığım anda uykuya dalıyor, onu bir daha asla uzun süre bırakmayacağıma dair söz verdirdikten sonra.

Bu sözü veriyorum ve diğerlerinden farklı olarak, tutacağıma dair güçlü bir inancım var.

Onu yatırıp yanaklarından ve a l n ı n d a n öptükten sonra küçük kolunu belimden çözüyorum ve odasından çıkıyorum.

Otomatik pilota bağlanmış gibi kendimi merdivenlerden inerken ve Şövalyelerin malikânesine bakan büyük pencerenin önünde dururken buluyorum.

Cole haklıydı, bu bir dürtü ve durdurulamaz.

Parmaklarım yara izime gidiyor, bandajın üzerinde hissediyor. Neden kopan tendonların derimin altında sürünen acı kadar kötü olmadığını hissediyorum?

Yavaş ve neredeyse görünmez, ama kesinlikle kalbimi kıracak.

Şu an için nefesimi tutuyorum ve beni bir kez daha ve sonsuza dek mahvetmemesini umuyorum.

"İşte buradasın, Angel."

Bana bir fincan Lady Grey çayı uzatırken babama gülümsüyorum, sonra

kendi çayından bir yudum alıyor, bergamot kokusu kısa sürede havayı dolduruyor. Babam çaya bayılır,

Baştan aşağı İngiliz.

Bir dakika boyunca orada öylece durup çayımızı yudumluyor ve karşımızdaki evi izliyoruz.

"Xander o gece bir şey söyledi, değil mi?" Babam sordu.

Yudumun ortasında duraksıyorum, sıvıyı zehirmiş gibi yutuyorum. "Nereden biliyorsun?"

"O gelmeden önce de iyileşme belirtileri gösteriyordun. Ayrıca, buraya geldiğimizden beri onun evini izlemeyi bırakmadın."

Babama bakıyorum, gerçek babam olmamasına rağmen benim hakkımda nasıl bu kadar çok şey bildiğini anlayamıyorum.

Hayır, o benim *biyolojik* babam değil.

Calvin Reed benim gerçek babam ve sahip olabileceğim tek baba.

Bu yüzden Jeanine'in ilişkisini ortaya çıkararak ya da daha kötüsü biyolojik kızı olmadığımı açıklayarak onu incitmek istemiyorum. Muhtemelen babam olduğu için benim dağınıklığımı takip ediyor. Öyle olmadığını ve ailevi bir bağımız olmadığını anladığında beni bir kenara atacaktır.

Bu düşünceyle göğsüm sıkışıyor ve çaresizce bunu gizlemeye çalışarak çaydan büyük bir yudum alıyorum.

Babamı kaybetmektense sessizce acı çekmeyi tercih ederim.

"Yine saklanıyorsun, Angel. Bana her şeyi anlatacağın konusunda anlaşmamış mıydık?"

Gözleriyle karşılaşmak istemediğim için ağzımı fincanın üzerinde tutuyorum. *Seni kaybetmemek için saklanıyorum.*

Lewis iyi biri, sanırım, ama o benim babam değil. Bebekliğimden beri bana bakan kişi o değil.

Ben onun meleği değilim.

"Bekle." Duraklıyor, dikkatle beni izliyor. "Xander herhangi bir aile bağından bahsetmiş olabilir mi?"

Çayın üzerine öksürüyorum, bazı damlalar ellerime sıçrıyor. Babam sırtımı sıvazlıyor ve sakin olmamı söylüyor.

"Nasıl..." Nefes alıyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Her zaman öyleydim." Kaşları çatıldı. "Sadece Xander'ın bunu yapmasına şaşırdım.

Nasıl ya da ne zaman anladığını söyledi mi?"

Artık bunu içimde tutmamın bir yolu yok. Ona yedi yıl önceki olayla ilgili her şeyi ve Xander'ın annemle Lewis'in konuşmasına kulak misafiri olduğunu anlattım.

"Bunu neden yaptı baba?" Sesim kırılgan. "Bunu sana ve bana neden yaptı? Xan'ı nasıl kardeşim yapabilir? Onun kardeşim olmasını istemiyorum. Lütfen bana bir şekilde yanlış duyduğunu söyle."

"Ne yazık ki hepsi doğru." Babam beni kanepeye götürüyor ve elimdeki fincanı alıp masanın üzerine koyuyor. "Sen gerçekten de Lewis'in biyolojik kızısın."

Hastaneden beri tuttuğum gözyaşlarım yanaklarımdan ve çenemden aşağı akıyor ve tişörtümün eteklerini ıslatıyor.

"Ağlama, Angel. Ağladığında kalbim kırılıyor." Mendil alıp gözlerimin altını siliyor.

"Kızın olmadığımı bildiğin halde bana nasıl bu kadar değer verebiliyorsun?"

"Güzel gözlerini gördüğüm an, benim kızım olduğuna karar verdim. Dünyanın ne dediği umurumda değildi. DNA bir aile yapmaz, Angel. Jeanine bunun en iyi örneği."

Ona sarılıp hırkasını mahvetmemek için kendimi zor tutuyorum. "Sen de benim için tek babasın."

Boğazını temizliyor. "Lewis de fena değil."

"Onu nasıl savunabilirsin? Annemin onunla bir ilişkisi vardı."

"Jeanine ona yalan söyledi ve Samantha ile benim ilişkimiz olduğuna dair kanıt sundu."

Dudaklarım aralandı. "S-Samantha Knight?"

Başını sallıyor. "Evliliklerimizden önce bir kaçamak yaşadık ama hepsi bu kadardı, bir kaçamak. Evliliklerimizden önce sona erdi ve her birimiz farklı yollara gittik. Komşu olduk ama Samantha ve ben platonik kaldık. Jeanine, Lewis'i bunun uzun bir ilişki olduğuna inandırdı ve intikam istedi. Kendi ilişkilerini yaşadılar ama bu sadece Jeanine'in Lewis'in çocuğuna hamile olduğunu öğrenmesine kadar sürdü. Gerçekleri benden öğrendikten sonra ilişkileri sona erdi."

Yerimde kıpırdanıyorum ama sormayı başarıyorum: "Yani herkes Lewis'in biyolojik kızı olduğumu biliyor mu? Samantha Teyze de dahil mi?"

"Evet."

Kocasının bir ilişkiden doğan kızı olduğumu bile bile bana nasıl bu kadar nazik davranabilir?

"Herkes Lewis'in Xander'ın biyolojik babası olmadığını da biliyor." Eğer çenem yere çarpabilseydi, çarpardı. "O zaman kim?"

"Öyleyim." Biraz gülümsüyor. "O Samantha'yla olan kaçamağımızın sonucu. Lewis bunu başından beri biliyordu ve Samantha'yla birlikte onu oğulları gibi yetiştirmeye karar verdik. Tıpkı Jeanine ve benim seni kendi oğlumuz gibi yetiştirmeye karar verdiğimiz gibi."

Tek seferde bana yöneltilen bilgi miktarıyla başım dönüyor.

Xan babamın oğlu.

Ben Lewis'in kızıyım.

Ama babalarımızı değiştirdik. Başımı ağrıtıyor. "O zaman Kir kimin oğlu?"

Gülümsüyor. "Benim ve Jeanine'in. Orada bir şey yok." Oh, tamam.

"Bunu kaldırmanın çok zor olduğunu biliyorum Angel ve bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm ama yetişkinlerin hataları yüzünden mutluluğunu öldürmeni istemiyorum." Elimi okşadı. "Şu anı yaşa, tamam mı?"

Ben de bir yetişkinim ve şimdiden pek çok hata yaptım. En çok da saklanmak ve sisin beni tamamen yutmasına izin vermek.

"Yani..." Yutkunuyorum, soru boğazımda düğümleniyor. "Yani bu Xander benim kardeşim değil mi demek oluyor?"

"Hiç de değil."

Babama sarılmak istediğimi söylerken gülümsüyorum. "Seni çok seviyorum baba."

Xander benim kardeşim değil. Hem de hiç değil.

XANDER

"I Konuşmak istersen buradayım."

Babam gittikten sonra odamın kapısına bakıyorum. Kulaklarım için bir çeşit alkole ihtiyacım olabilir çünkü sanırım yüce Lewis Knight sadece dinlemeyi teklif etti.

Bana kendimi toparlamamı söylememesi zaten çok garipti, ama gerçek bir ebeveyn olmaya kadar gitmesi?

Bu kavramın onun sözlüğünde var olduğunu kim bilebilirdi?

Yine de aklımdaki son kişi babam. Kararımızdan sonra -daha doğrusu onun kararından sonra- özlemini çektiğim tek şey ona bakmak, hatta bir göz atmak bile yeterli.

Bencilce davranıp bir dokunuş isteyebilirim ama bu uzun vadede işkence olur ve yıllar boyunca yeterince işkence gördüm.

Görünüşe göre yeterli değil, sikik, çünkü hala bunu düşünüyorsun.

Kapa çeneni, beyin.

Son casusluk seansımın ortasında, balkonumun önünde duruyorum. Ancak Reed'lerin evi karanlık ve sessiz, bu da muhtemelen uyuyor oldukları anlamına geliyor.

Sikik arkadaşlarım erken ayrıldı ve Ronan aşağıdan bana el sallayarak onu görmemi sağladı.

Otuzbirci.

İşin iyi tarafı, gülümsüyordu ve gözlerinin parlaması ve omuzlarının düşmemesi göz önüne alındığında mutlu görünüyordu.

Hastanede söylediklerimde ciddiydim, o güçlüdür ve bunu atlatacaktır. Dik duracak ve yaralarını, lekelerini ve aradaki her şeyi kucaklayacak. Kim'in boyun eğmeyen bir ruhu var ve kırılmış olsa da Calvin ve Elsa bildiğine göre artık onarılabilir.

Zaman alabilir ama iyi olacak. İyi olmayacak olan benim.

Her gece onu düşünerek sabahlayan, sonra da onu düşündüğüm için kendime lanet eden benim.

Bu, durdurmaya ne gücümün ne de isteğimin olduğu sonsuz, kısır bir döngü olacak.

Belki de gidip günah çıkarmalıyım. Yoksa günahım bunun için çok mu büyük? Rahibin beni kutsal suda boğmasını ya da sopayla kovalamasını istemiyorum.

Çekmecemde bir şişe şeklinde saklanan basit bir çözüm daha var. Babam evdeki tüm içkileri yasakladı ve Ahmed'e onları bağışlamasını söyledi. Onlara şaka yapıyorum. Her zaman bir yerlerde gizli bir şişem vardır.

Eğer bırakacaksam, iyi bir şekilde bırakabilirim. Günlerce ayık kalmak berbat bir şey. Kaşıntı beni içten dışa doğru tüketen bir dürtü gibi. O yanık boğazımı gıdıklayana kadar beni bırakmıyor.

Kapı açılıyor ve iç çekiyorum. Tabii ki babam eğlencemi mahvetmek için geri dönecekti. Ebeveynlikle gelen ani darbeyi anlıyorum ama hadi ama, birbirimizden uzaklaşmaya ihtiyacımız var.

Onun babası olduğu için babamdan nefret etmeye ara vermeliyim. Hayatımı mahvettiğini düşünmeye ara vermeliyim.

Ondan uzaklaşmaya ihtiyacım var. Nokta.

"Konuşmalarla ilgilenmiyorum baba. Beni rahat bırak."

O sert politikacı sesiyle beni 'üslup' yüzünden azarlamasını bekliyorum ama cevap yok.

Belki bu sefer notu almıştır.

Küçük kollar belimi arkadan sarıyor. "Artık seni yalnız bırakmayacağım."

Bu da ne...? Şimdi de alkolsüz sarhoş mu oluyorum?

Ya öyle ya da ben deliriyorum, çünkü hiçbir şey karnımın üzerinde duran yumuşak elleri ya da sadece rüyalarımda ziyaret etmesi gereken sesi açıklayamaz.

Ve öldüğüm zamanki cehennemim.

Çünkü doğruca oraya gideceğimden hiç şüphem yok. Pişman mıyım? Onun için, evet. Benim için, hiç değil.

Uzun yıllar mücadele ettikten sonra şeytanlarımla bir şekilde barıştım ve onlar kutsal su fikrine karşılar.

Şeytanlarım alanımı istila etmek için ortaya dökülüyor ve günahkâr olsa da çok doğru hissettiren o düşünceleri fısıldıyor.

Son bir kez daha.

Son bir dokunuş.

Deliliğe doğru son bir hamle. Kaybedecek neyin var?

İblisler ya da deli zihnim olabilir, ama içime işleyen ve beni garip bir rahatlık duygusuyla dolduran sıcaklığını içime çekerek hareketsiz kalıyorum.

Kollarını belime doladığında bunun ne alkolden ne de geçen seferki gibi bir rüyadan kaynaklandığını anlıyorum.

Kim burada ve bana sarılıyor.

Elini tuttum ve çekmeye çalıştım. Bir parçam sonsuza kadar orada kalmasını istese de, bu onu sadece daha sonra pişmanlıklarla dolduracak.

Bir anlık zayıflık hayatına hükmedecek ve farkına bile varmadan tüm eylemleri kanser gibi ruhunu kemirmeye başlayacaktır.

Öpüşme ve oral seksten sonra böyle hissettim. Ona karşı o kadar çok suçluluk hissettim ki, göğsümde bir delik açıldı ve onu şişelerce alkolle doldurmak zorunda kaldım.

Spoiler uyarısı, hiç işe yaramadı.

Beni bırakmıyor, göğsü sırtıma bastırırken tutuşu sert ve inatçı bir hal alıyor.

Hay sikeyim.

"Bırak gideyim, Kim." Sesim kalın, yanlış.

Başını tişörtüme doğru sallıyor.

"Bırak beni," diye bağırıyorum, benim değil onun iyiliği için.

Benden uzak durmalı çünkü ikimizin de hayatını mahvetmeye bu kadar yakınım.

Razı gelmeyince kollarından tutup itekleyerek uzaklaştırıyorum. Nefes nefese beni bırakıyor ama gitmiyor.

Birbirimizin karşısında dururken ikimiz de sertçe nefes alıyoruz. O, muhtemelen çocukken heyecanlandığı zamanlardaki gibi merdivenleri koşarak çıktığı için. Ben, aklımda dönüp duran kara düşünceler yüzünden. Ona tekrar sarılmak, onu öpmek ve cehenneme ve tüm arkadaşlarına uygun günahkâr bir pislik olmakla ilgili düşünceler.

"Neden buradasın?" Onu kendimden uzaklaştırmak için her zaman kullandığım acımasız ses tonumla konuşuyorum.

Bu şekilde onun varlığı dünyamı eğmiyormuş gibi davranıyorum ve normal dengeye dönmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Senin sayende." Gülümsüyor, gözleri sanki kitaplarından birini okuyormuş gibi parlıyor.

"Hastanede söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı? Sen benim kardeşimsin, Kim."

Bu kelimeyi ne kadar çok söylersem, yedi yıl önceki bıçağı o kadar sert kazıyorum. Paslanmaya başladı ve her büküldüğünde lanet bir orospu gibi acıtıyor.

Çenesini kaldırıyor. "Ben değilim."

"Öyle olmasını istiyor olman bunun doğru olduğu anlamına gelmez. Artık çocuk değilsin. Büyü artık."

"Siktir git, tamam mı?"

Bu imkansız olacak. Ya da buradan siktir olup gitmezse mümkün, *Şimdi*.

"Ensestin bir sapkınlık olduğunu bilmiyordum, Kim." Sırıtıyorum.

"Görünüşe göre öyle. Bunu hep düşündün, değil mi Xan?" Çenem geriliyor ama sessiz kalıyorum.

"Seni yargılamıyorum." İç çekiyor. "Ben de olsam muhtemelen aynı şeyi yapardım." "Ben seni yargılıyorum, o yüzden defol git buradan."

"Yani gidebilir ve bir daha dönmeyebilir misin?" O kocaman, mide bulandırıcı gözleriyle bana bakıyor.

O gözler cehenneme serbest düşüşümün sebebi olacak. Görüyorum, hissediyorum, neredeyse tadını alıyorum.

"Evet," diye mırıldandım.

"Biliyor musun, kardeş olsaydık bile, burada olmaman yerine yakınımda olmanı tercih ederdim."

"Senin derdin ne lan? Tüm bu olanlardan sonra burada kalabileceğimi mi sanıyorsun?"

"Umarım öyledir." "*Ne*?"

"Önce beni dinle, tamam mı? Babam bana her şeyi anlattı." Durakladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Biz kardeş değiliz, en azından biyolojik olarak."

Sonra Calvin'in annemle olan ilişkisi hakkında söylediklerini ve babamla Janine'in nasıl misilleme yaptıklarını anlatmaya devam ediyor.

Tüm bu süre boyunca onu dinliyorum ama kelimelerin bana doğru ulaşıp ulaşmadığından bile emin değilim.

Calvin'in biyolojik babam olduğu gerçeği.

Babamın isteyerek benim babam olmayı seçtiği gerçeği.

Kendimi ikna etmeye çalıştığım gibi annemin bir aziz olmadığı gerçeği.

Ama hepsinden önemlisi, bir gerçek tüm anlatı boyunca benimle kaldı. Bir gerçek kalbimi canlandırıyor ve atmasını sağlıyor.

Kim konuşmasını bitirdikten sonra, gözlerindeki o kıvılcımla bana bakıyor, bir zamanlar öldürdüğümü sandığım umut ve heyecan, ama yine de onun hayatına geri dönmenin yolunu buluyorlar.

Bu sefer onu öldürmeye niyetim yok. Aksine, onu koruyacağım, onunla gelişeceğim.

"Yani?" diye soruyor.

"Ne olmuş yani?"

Kolumu tuttu. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Onun sabırsızlığına gülümsüyorum. Bazı şeyler hiç değişmiyor.

"Ne gibi?" "Xan!" diye tersliyor.

Avucum yanağını buluyor ve başparmağım gözünün altındaki şişkinliği okşuyor. Bu, buraya gelmeden önce ağladığı anlamına geliyor.

Bir kez daha onu ağlattım.

Bir kedi yavrusu gibi dokunuşuma yaslanıyor ve iç çekiyor.

Kim ve ben pek çok açıdan aynıyız. İkimiz de kırıldık, kusurluyuz ve doymak bilmeyen bir açlığımız var.

Öyle şiddetli bir açlık ki, ruhumuzu parçalıyor.

O kadar güçlü bir açlık ki, diğerinden başka hiçbir şey doyuramaz.

"Bu benim kız kardeşim olmadığın anlamına mı geliyor?" Buraya kadar koşarak geldiğinden beri duymak istediği soruyu soruyorum.

"Hiç de değil. Yakınından bile geçmiyor."

"Şükürler olsun." Başını yukarı kaldırdım ve dudaklarını dudaklarımla yakaladım.

K I M B E R L Y

Xander beni yutuyor.

Ağzımı açmama, katılmama ya da bir şey yapmama bile gerek yok.

Ruhumu içine çekerken iki eli de yüzümde, ya da dudağımı dişleyişiyle, dilimle dans edişiyle, beni havasız bırakışıyla öyle olduğunu düşünüyorum.

Beni duvara doğru itiyor ve sırtım sert yüzeye çarptığında saf mutluluk içinde inliyorum. Beni yukarı kaldırırken bacaklarım ona sarılıyor ve kollarım boynuna dolanıyor.

Tanrım. Çok güçlü ve çevik, beli gergin ve dar ve bacaklarım için mükemmel.

Yoksa öyle mi?

Bunu şimdi yapmalı mıyız?

Eteğimi yukarı kaldırıyor ve bacaklarımı onun etrafında sıkarak dudaklarımı uzaklaştırıyorum. "Bekle."

Ondan bir inilti dökülür. "Yeterince bekledim, Green."

Lakabımı ağzından duyunca nefesim kesiliyor. Kıyamete kadar beni bu isimle çağırmasını istiyorum.

"Belki de önce konuşmalıyız?" Bunun neden bir soru olarak ortaya çıktığını ya da söylerken neden bu kadar nefes nefese olduğumu bilmiyorum.

"O sırada konuşabilirim." Eteğimi kalçalarımdan yukarı çekiyor ve belimin etrafında toplanıyor. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun? Senden mi? Ben mi? Seni becermeme ne dersin?"

Alt dudağımı ısırıyorum, sanki bu kızaran yanaklarımı yok edecekmiş gibi. "Beş dakika önce kardeş olmamıza ne dersin?"

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Sanki tüm havayı bozuyormuşum gibi. Ben onu hiçbir zaman kardeşim olarak görmedim ama o yedi yıl boyunca kardeşim olarak gördü.

Bunca yıl kan bağımız olduğunu düşündü ve bu onu içten içe mahvetmiş olmalı. Kalbini yaraladı ve şövalye zırhını asit gibi kemirdi.

"Bu seni istememi engellemedi, sadece harekete geçmemi engelledi." Eğiliyor ve alt dudağımı ağzına hapsediyor. "Kısmen, en azından."

Aramızdaki bir şeyle oynuyor ve sürtünmenin olduğu her an içim kasılıyor.

Sözlerinin üzerimde olumsuz bir etkisi olması gerekirken, olmuyor. Aksine, daha da ıslandım, daha da ateşlendim.

Xander ateş, ben de yanmayı bekleyen benzinim.

Gözlerinde okyanus var ve tek yapmak istediğim boğulmak. Belki de hiç dönmemek.

Buna değecek.

"Seni istediğim için benden nefret mi ediyorsun?" Güçlü bir kolunu sırtıma doluyor ve sert aletini girişime hizalıyor.

Bu oluyor.

Oh, Tanrım. Bu gerçekten oluyor.

Sakın bayılma. Sakın bayılıp her şeyi mahvetme.

Bakışlarımı ona dikiyorum, onu bir dayanak noktası olarak kullanıyorum ve şimdiye kadar söylediğim en doğru sözleri söylüyorum. "Hayır."

"Peki ya korunmasam çünkü aletimi boğduğunu hissetmek istesem?"

Neden böyle söylemek zorunda ve neden kalçalarım tahrikle kaplanmış durumda.

"Hayır. İğneyi vuruldum." Yıllardır içten içe bir gün beni almasını, bana sahip olmasını, beni kendisinin yapmasını umuyordum.

Bunu asla yapmayacağını çok az biliyordum. Şimdiye kadar.

"Siktir, Green." Yüzüme karşı sertçe nefes alıyor. "Bunun için o kadar uzun süre bekledim ki, seninle nasıl başlayıp nasıl bitireceğimi bile bilmiyorum."

"O zaman bitirme," diye mırıldandım.

"Emin ol yapmayacağım. Bütün bu boşa harcanan zamanı senden çıkaracağım."

Kulağına eğilip fısıldıyorum: "Ben de seni çok bekledim."

Tek seferde içime kayarken söyleyebileceğim tek şey bu. Yavaş başlıyor, ama tamamen içime girer girmez ikimiz de uzun bir nefes veriyoruz.

İnsanların ilk seferde olduğunu söylediği o acıyı bekliyorum, ama neredeyse hiç yok. Belki de o anın içinde kaybolmuştum ve Xander'ın sarhoşluğuyla bunu hissedemiyordum.

Yatağa uzanıp nasıl olacağını hayal ettiğim zamanlar oldu, ilk seferimi kastediyorum. İster hızlı, ister yavaş, ister tutkulu, ister duygusal olsun, fark etmezdi. Çünkü tüm o zamanlarda, görünen tek şey Xander'ın yüzüydü.

Hiçbir hayal beni onun ağırdan almasına ve nazik davranmasına hazırlayamazdı. Tüm vücudunun benimkine alışma şekline. Sırtımı güçle ama aynı zamanda özenle tutmasına.

Ama şu anda bakıma ihtiyacım yok.

Beni almasına, beni ne kadar çok istediğini hissettirmesine ve beni daha önce gerçekten düşündüğünü kanıtlamasına ihtiyacım var.

"Daha sert, Xan," diye nefes
veriyorum. "Seni incitmek
istemiyorum." "Beni
incitmeni istiyorum."

Kıkırdıyor, sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Benim otoriter Yeşil'im geri döndü, değil mi?"

"Evet. Şimdi yap."

"Ben büyüğüm ve sen çok darsın," diye hırlıyor. "Günlerce acıyabilir."

"Günlerce acımasını istiyorum."

"Sik beni." Mavi gözleri yaramazlıkla parıldıyor. "Neden günlerce acımasını istiyorsun? Bizi hatırlayabilesin diye mi?"

Başımı salladım.

O gamzelerle birleşen sırıtışı beni gizlice katledebilirdi. "Buna gerek kalmayacak, çünkü günlerce durmayacağım."

Hızını artırırken beni öperken yüzünü bir duygu parıltısı kaplıyor. Haklı, çok gerginim ve bu yüzden her hamlesi canımı yakıyor. Ama bu zevkli bir acı, beni her saniye daha da derine çeken türden.

Nefesim hızlanıyor ve kalçaları itiş gücüyle sarsılırken tırnaklarım altın rengi saçlarına batıyor. Sırtım duvara çarpıyor ve karnımın alt kısmında güçlü ve boyun eğmeyen bir dalga oluşuyor.

"Xan... Oh, Tanrım..."

"Oh, siktir, siktir!" diye homurdanıyor dudaklarıma karşı. "Yaklaştın mı?"

"Sanırım öyle."

Bir elini aramıza sokup klitorisime vuruyor ve amıma çıldırtıcı bir baskı uyguluyor. "Artık tutamıyorum."

"Ben de yapamam."

Ayakkabılarımın topukları kıçına batıyor ve o kadar şiddetli bir şekilde içime giriyor ki, bir an için nerede olduğumu ve ne yaptığımı hatırlayamadan sayıklıyorum.

Kalçaları tekrar tekrar sarsılıyor, sanki içindeki gücü kontrol edemiyormuş gibi.

"Seni çok uzun zamandır istiyordum, Green. Çok uzun

zamandır." "Ben de öyle," diye inleyerek itiraf ediyorum.

"Yapmamam gerekirken bile seni istedim."

"Umurumda değil."

"Benim olmanı o kadar çok istedim ki

canım acıdı." "İstedin mi?"

"Seni kimsenin bilmediği bir yere kaçırmak ve artık hareket edemeyecek hale gelene kadar becermek istedim," diye itiraf ediyor ağzıma karşı. "Seni dünyadan alıp kendime saklamak istedim."

Peki sen neden yapmadın?

Bu sözleri yüksek sesle söylemiyorum çünkü içimde sert bir dalga kopuyor. Ani ve vahşi ve ben farkına bile varmadan içinde boğuluyorum.

Kokusu soluduğum tek şey, biraz okyanus gibi, çokça nane gibi ve çokça ait olmak gibi.

Xander her zaman ait olabildiğim, önünde rol yapmam gerektiğini hissetmediğim tek kişi oldu.

O benim şövalyem, dayanağım oldu. Benim biriciğim.

Kalçalarımdan aşağı ılık bir şeyin damladığını hissettiğimde yavaşça dalgadan iniyorum.

Bana özür dileyen bir ifadeyle bakıyor, her ne kadar şehvet hala orada dursa da. "Senin hakkında bu kadar çok fantezi kurarken bu kadar uzun süre dayanabilmeme şaşırdım."

Alt dudağımı ısırıyorum, sonra köşesinden bırakıyorum. "Benim hakkımda fanteziler mi kuruyordun?"

"Her zaman. Beni deli ediyordu."

Kirpiklerimin arasından ona bakarken parmaklarım saçlarında kayboluyor. "Başkalarıyla birlikteyken bile mi?"

"Diğerleri ne?" Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Sen benim ilkimsin, Green."

K I M B E R L Y

"Y Bakire misin?" Yüzüncü kez sorarken gözlerim açılıyor. "Gerçekten mi?"

"Keser misin?"

"Hayır, detaylara ihtiyacım var - *hepsine*."

"Detaylar mı? Gerçekten mi, Green? Ayrıca, biraz dikkat dağıtıyorsun."

Kendime şöyle bir bakıyorum ve beni yatağa taşıdıktan sonra, ona daha önce attığı bombayı sormaya devam ettiğim için beni soyduğunu fark ediyorum.

O gömleğini arkasına atıp pantolonunu ve boxer külotunu tekmeleyerek çıkarırken ben bacaklarının arasında diz çökmüş durumdayım. İkimiz de tıpkı küçükken birlikte banyo yaptığımız zamanlardaki gibi çırılçıplağız.

Yine de şimdi farklı ve bunun, bakmaktan kendimi alamadığım yarı sert sikiyle bir ilgisi var.

Göz temasını kesmemin tek nedeni gözlerindeki karanlık bakış. Orada pek çok vaat gizleniyor, alay ediyor, cezbediyor. Kafatasım beklentiyle karıncalanıyor ve kalçalarım istemsizce sıkılıyor.

Onun önünde vücudumu, daha doğrusu onun beni nasıl gördüğünü düşünmeyi bırakmış olmam çok tuhaf. Bana bakışı yüzünden, yemin ederim; o kadar sıcak ve istek dolu ki, o iğrenç şüphelere yer yok.

Bir parçam onun kollarına dalmak ve bir daha asla yüzeye çıkmamak istiyor ama merakımın önce cevaplara ihtiyacı var.

Çarşafı etrafıma sararak eğiliyorum, böylece tüm önüm onunkine yapışıyor. İnce kumaş aramızdaki tek engel. "Daha iyi misin?"

Boğazından çıkan inilti çok erkeksi ve çiğ. "Beni öldürüyorsun, Green."

"Bana söylersen dururum."

"Belki ikinci raunttan sonra."

"Hayır." Parmaklarım göğsünde yayılıyor ve uçlarını meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. Her yeri gibi o da sert.

"Öncelikle şunu yapmayı kes, yoksa o özürlü çarşafının her y e r i n e boşalırım."

Hala elimi tutuyorum ama çekmiyorum. "Demek makalelerde yazdığı gibi, erkek meme uçları da hassasmış."

"Ne tür makaleler okuyorsun?" Ses tonu eğlendirici. "Bilirsin işte."

"Ne tür şeyler?"

Yüzüm kızardı.

"Seks şeyleri." "Seks

şeyleri, ha?"

"Kendimi bu şekilde bilgili tutuyorum. Şimdi mutlu musun?"

Kıkırdıyor ve o bunu yaptığında kızgın ya da somurtkan kalamıyorum. Mutlu bir şarkı gibi. Sözlerini sadece benim bildiğim kendi mutlu şarkım.

"Aslında hiç şaşırmadım."

"Sen değil misin?" Şüpheyle sordum.

"Sen her zaman meraklı küçük bir kediciktin." Burnuma dokunuyor. "Seks konusunda neden farklı olasın ki?"

"Bunu hatırlıyor musun?"

"Sana söylemiştim. Seninle ilgili her şeyi

hatırlıyorum." "Hayır, hatırlamıyorsun."

"Dene beni."

Gözlerimi kısıyorum. "İlk dişimi ne zaman çektirmiştim?"

"Birinci sınıfta."

"Antep fıstığının en sevdiğim lezzet olduğuna ne

zaman karar verdim?" "Okul öncesi yaz döneminde."

"En sevdiğim hayvan hangisi?"

"Kaplanlar, ama siz kedilerle yetiniyorsunuz çünkü o n l a r ı sevebiliyor ve büyütebiliyorsunuz."

"O zaman neden benim yok?"

"Çünkü Luna'nın ölümünden sonra travma geçirdin. Onu hâlâ özlüyorsun ve kalbinin tekrar kırılmasını istemiyorsun."

Çenem titriyor ama sormaya devam ediyorum. "En sevdiğim ikinci renk nedir?"

"Sende yok, çünkü yeşil dışındaki tüm renkler berbat." Tanrım.

Hatırlıyor. "İlk öpücüğümü ne zaman aldım?"

"Özensiz öpücükler mi yoksa gerçek öpücükler mi?" "Hepsi."

"On yaşındayken benimleydin ve seni yanağından değil d u d a ğ ı n d a n öptüm." Duraklıyor, çenesi geriliyor. "Gerçek olanlara gelince, bilmiyorum."

"Ronan'ın partisinde, sarhoş bir puşt beni öptü ve sonra da bana iğrenç olduğumu söyledi."

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun. Bu benim savunma mekanizmamdı, hatırladın mı?" "Yine de acıttı."

"Yeşil..."

Bir omzumu kaldırdım. "Sana yalan söylemeyeceğim Xan. Artık her şeyin yolunda olduğunu söylemeyeceğim. Duyguları şişelemek beni bugün olduğum yere getirdi, bu yüzden acının içime yerleşmesine izin vermemeye çalışıyorum."

"Benim için sorun değil." Göğsünde duran elimi sıkıca kavrıyor. "İşbirliği yapacağım. Bana acınla vur."

"Az önce yaptım. Ben senin kadar zalim değilim." "Ah. Bunu hak ettim."

"Daha fazlasını hak ettiğini kabul edelim, ama seni asla incitmeyeceğim Xan."

"Sen yaptın." İç çekiyor, sesi yüksek ve derin. "Sadece bunu bilmiyordun. Hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şey, hiç nefret etmediğim halde senden nefret ediyormuş gibi davranmaktı."

"Asla mı?"

"Hiç de değil. Yakınından bile geçemezsin," diyerek az önceki sözlerimi tekrarlıyor ama ses tonu son derece ciddi. "Bunu telafi etmek için elimden geleni yapacağım."

"Bana neden bakire olduğunu anlatmaya ne dersin?"

Bir nefes daha bırakıyor, bu seferki teslim olmuş. "Hiç pes etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır." Kımıldamayınca onu dürtüyorum. "Geçen sefer Ronan bekaretini ilk kaybedenin kendisi olduğunu, Aiden'ın ise sonuncu olduğunu söyleyip övünüyordu. Senin ikisinin arasında bir yerde olduğunu sanıyordum." Ve o sırada midem bulanıyor olabilirdi.

"Ronan'a bakire olduğumu söyleyeceğimi mi sanıyorsun? Beni dışlar, sonra da bana uyuşturucu verir ve bir fahişe getirirdi."

Evet. Bu tam Ronan'a göre. "Madem bu riskler vardı, neden akışına bırakmadın?"

"Sana söyledim, seni hep istedim."

"Ama yine de seks yapabilirdiniz." Bu sözleri söylerken bile boğazımın

arkasında patlayan acı tada engel olamıyorum.

Onu başka kızlarla gördüğüm tüm zamanlar aklıma geliyor. O acı darbeleri ve göğsümün sıkışması da neredeyse geri dönüyor.

Başkalarıyla birlikte olmasından nefret ederdim. Ve bunun için kendimden de nefret ediyordum.

Bir omzunu kaldırıyor. "Senden başka kimseyi istemedim."

Dudaklarım ayrılıyor. "O zaman neden Veronica, Summer ve diğer herkesin yanında geçit töreni yaptın? Onlarla aynı odaya gittin."

"Ama onlarla benimle porno izlemelerini sağlamak dışında hiçbir şey yapmadım. İki kız olsalardı, birbirlerine oral seks yapmalarını izlerdim. Bu konuda tek kelime etmediler, çünkü fanteziyi ve benimle birlikte olmayı daha çok önemsiyorlardı. Beni değil, görüntüyü önemsiyorlardı."

"Yani bunu imaj için de mi yaptın?"

"Hayır. Benim seni istediğim gibi beni asla istemeyesin diye seni zorlamak için yaptım." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirir. "O kadar hastaydım."

"Hayır, hasta değil, kusurlu." "Kusurlu, ha?"

"Evet, o kadar kusurlu ki biraz hasta." "Sadece biraz mı?"

"Evet, birazcık. Çünkü gerçek şu ki, hasta olan benim."

Bir kaşını kaldırır. "Devam et. Beni burada muallakta bırakamazsın."

Yüzümü taş gibi sert göğsüne saklıyorum ve ona karşı konuşuyorum, "Her zaman bekaretimi almak için penceremden geldiğini hayal ettim."

Cevap yok.

Mahvettim mi? Kahretsin, aşırı paylaşmayı bırakmayı öğrenmem lazım. Sadece tekrar bir araya geliyoruz. Beynime tek yönlü bir bilete ihtiyacı yok.

Ona bakıyorum ve yüzündeki ifade karşısında duraksıyorum. O kadar yoğun gözlerle beni izliyor ki, sanki beni bütünüyle yutmak ve ardında hiçbir şey bırakmamak üzere.

"Bunu bir dahaki sefere yaparım," diyor boğuk bir sesle. "Hayır, öyle değil -"

"Zihnini seviyorum, Green. Benimkine çok benziyor." Dudağımın kenarını ısırdım.

"Gerçekten mi?"

"Oh, kesinlikle." Parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor. "Bu benim olmayı hayal ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Belki."

"Belki yeterince iyi değil. Daha çok dene."

Uzanıp parmak uçlarımı dudaklarında gezdiriyorum. "Belki ben de buraya gelmek istedim. Belki de seni havuz kenarında yarı çıplak dinlenirken izledim."

"Birisi takipçi."

"Kapa çeneni. Sen de bir sapıksın. Hem Ronan hem de Cole beni izlediğini söyledi."

"İspiyoncu piçler."

"Sadece itiraf et."

"Benim daha iyi bir fikrim var."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Bu şekilde yalan söylediğin süre boyunca bana işkence ettiğini biliyor muydun, Green?"

Yanaklarım kızarıyor ama kıpırdamaya çalışmıyorum, zaten kıpırdayamıyorum da. "Yoksa bunu bilerek mi yapıyorsun?"

"Ben değilim."

"Şu çarşafı çıkar."

"Neden?"

"Geçen sefer sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Ben sipariş verdiğimde, sen..." diye devam ediyor, beni bekliyor.

Nefesim kesiliyor ve çarşafı yavaşça üzerimden sıyırmadan önce nefesimi düzenlemek için birkaç saniyemi ayırıyorum. Sert meme uçlarımın üzerinde kayarak eziyet verici bir sürtünme yaratıyor.

"Şimdi iki elini omuzlarıma koy ve kendini kaldır."

Bana emir verme şekli beni yüksek alarm moduna geçiriyor. Bu o kadar derin bir istek ki, onu bedenimin içinde zar zor tutabiliyorum.

Bunu çatıların tepesinden haykırmak ve yıldızlara haykırmak istiyorum.

Vücudum titrese de söyleneni yapıyorum, omzunu tutuyorum ve üstünde asılı kalıyorum.

Aletini okşuyor ve ben bir anlığına bu hareketin etkisinde kaldığımda titreyen uzuvlarımı görmezden geliyorum.

"Şimdi, aşağı gel."

"Xan..."

"Yap. It." Tartışmaya açık olmayan sesi beni harekete geçiriyor ve kendimi yavaşça, çok yavaşça sert aletinin üzerine indiriyorum.

Aleti beni gererken birlikte inliyoruz. Onu içime aldıkça kalçalarım titriyor.

"Çok iyi hissediyorsun."

Duruyorum, sertçe nefes alıyorum ve ona uyum sağlamaya çalışıyorum.

"Sonuna kadar git, Green."

"Ama sen çok büyüksün."

"İncinmekten hoşlandığını
söylemiştin." Alt dudağımı
kemiriyorum. "Hoşlanıyorum."

"Ama ben yaptığımda daha çok hoşuna gidiyor?"

Gözlerim açıldı. Beni nasıl bu kadar hızlı okuyabiliyor?

Yine de bir şey söylememe gerek yok. Beni kalçalarımdan yakaladı ve acımasızca bir hamleyle aşağı indirdi. Taşakları kıçıma şiddetle çarpıyor. Bağırıyorum, sonra beni çevirdiğinde ciyaklıyorum, böylece onun altında yatıyorum.

Öncekinin aksine, ona daha sert olmasını söylememe gerek kalmadı. Çaresiz bir adamın aceleciliğiyle içime giriyor.

Ondan önce ya da sonra hiçbir şeyi olmayan birinin.

O bana daha sert vurdukça, ben ona daha sıkı tutunuyorum.

Ağrım var ve biraz acıyor ama şu anda aklımdaki son düşünce bu.

Çaresiz olan tek kişi Xander değil. Ben de çaresizim.

Onu o kadar uzun süre bekledim ki, şimdi neredeyse gerçek değilmiş gibi geliyor, sanki uyanacağım ve tüm bunlar bir rüya olacakmış gibi.

Eğer bu bir rüyaysa, uyanmak gibi bir niyetim yok.

Sonsuza kadar burada sıkışıp kalabilirim, çok teşekkür ederim.

"Çok güzelsin, Green." Aleti bana sahip olurken gözleri benimkileri esir alıyor. "Beni delirtiyorsun."

Sözlerinden mi yoksa ritminden mi bilmiyorum ama bir dakika içinde çözülüyorum. Bunu umursayacak kadar zihin açıklığına sahip olsaydım rekor süre utanç verici olurdu.

O zirveye, o özgürlük alanına ulaştığımda dudaklarımdan dökülen tek şey Xander'ın adı oluyor. Burada sis yok, acı yok. Sadece saf bir yükseklik.

"Tekrar söyle," diye
homurdanıyor. "Ne?"

"Benim adım."

"Xan." Dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Seni özledim, Xan."

Sırtı sertleşirken inliyor ve kenarda bana katılıyor.

Xander bandajlı bileğimi ağzına götürüyor ve öyle şefkatle öpüyor ki, gerçekten acıyor.

Fiziksel olarak değil ama duygusal olarak. Bunu görüyor olması, ben görmeyi reddederken bile görüyor olması, saklanmak istememe neden oluyor.

Ama saklanmıyorum, ondan değil.
Kendisinden asla saklanamadığım tek kişi oydu.
"Ben de seni özledim, Green."

X A N D E R

Cole bana gözlemci demekte haksız değildi. Öyleyim. Bu karşı koyabileceğim bir şey değil.

Bakışlarım, yüzünde kocaman bir sırıtışla evine girip kaybolan Kim'i takip ediyor.

Kızarmış, kızarmış yüzüne doyamadım.

İstese bile yakınımdan hiç ayrılmayacak olan yüz.

Şimdi tüm bu gerçekler gün ışığına çıktığına göre, gözlemci durumunu geçtim ve farklı bir kategoriye girdim.

Bağımlılık.

Takıntılı olmak ve uzaktan izlemek ile bir şey hakkında düşünmeyi bırakamamak arasında fark vardır.

Alkolden bile daha kötü çünkü o bağımlılık bu bağımlılığı öldürmeye başladı.

Söylemeye gerek yok, işe yaramıyor.

Ön kapımın önünde dururken kendi kendime "Arkanı dön," diye fısıldıyorum.

Eğer bana kalsaydı, yıllarca yatağımdan çıkmazdı.

Ona, kendime ve mantıklı olan her şeye direndiğim yedi yılla başlayacağız ve telafi için onları çoğaltacağım.

Sonra da onu kendime bağlayacağım çünkü artık gözümün önünden ayrılmasına imkan yok.

Kim eşikte durup omzunun üzerinden bakıyor ve dudağının kenarını dişlerinin arasına sıkıştırıyor.

Hay sikeyim.

"Beni öldürüyorsun, Green," diyorum.

Gülümsüyor. Bu özel bir gülümseme, onun gülümsemesi. O yeşil bakışlarında hala acı var, sihirli bir şekilde iyileşmeyeceğini bildiğim çok fazla şişelenmiş acı, ama o hala savaşıyor. Hâlâ gülümsemek ve normal olmak istiyor. Hala tüm kalbini veriyor ve gizlice büyüye inanıyor ve muhtemelen bu yüzden bu kadar acı çekiyor.

Bu acı artık benim olacak, tıpkı onun geri kalanı gibi.

O içeride kaybolduktan sonra bile orada aptal gibi kalıyorum.

Bu sabah onu duşta becerdikten sonra, günü bacaklarının arasında geçirmek için mükemmel bir planım vardı. Ama Kim acıdan ne kadar hoşlansa da, komik bir şekilde hareket edecek kadar ağrıyordu.

Böylece B planını buldum - tüm vücudunu öpmek, ağzına tapmak, sonra amına geçmek.

Ancak bu plan, hastaneden taburcu olduktan sonra ihtiyacı olan bir şeyi elde edene kadar bekleyebilir - dışarı çıkmak, dışarıda olmak ve farkında bile olmadan yavaş yavaş inşa ettiği özgüvene inanmak.

Bu yüzden buluşmayı önerdim. 'Randevu' dediğim anda gözlerinin nasıl yuvarlaklaştığına gülümsedim, ama sonra Kirian'ın kendini kötü hissettiğini ve onunla zaman geçirmesi gerektiğini söyledi. Şimdi üç kişilik bir randevu oldu. Umursadığımdan değil. Kirian'a oyunlar ve keklerle rüşvet verilebilir.

Bu yüzden eve geri döndü - kıyafetlerini değiştirmek ve Kirian'ı almak için.

İçeri girip kendime bir fincan kahve koyuyorum. Dolabın altında bir şişe likör arıyorum, ne olursa olur. Votka olmasına gerek yok.

Viski bile artık bir oyun.

Sevgili babacığımın onları eve sokmasını yasakladığını hatırladıktan sonra dolabı kapattım. Elimi kaşlarımın üzerinde gezdiriyorum. İnsanlar akşamdan kalmalardan sonra baş ağrısı hissederler; ben de sabah 'kahvemi' içmediğimde hissediyorum.

"Alkol yok. Buna alışın." Babam merdivenlerin yanında duruyor. Hayatında ilk kez, sözlerinin arkasında gerçek bir kötü niyet yok.

Pijamalarını giyiyor - bu da bir başka ilk. Hafta sonu olsa bile, babam her zaman burada bir akşam yemeği, orada bir hayır kurumu, bir yerde bir brunch bulur.

Her fırsat insanlarla bir araya gelmek için bir yoldur ve insanlar onun uzmanlık alanıdır. Sadece buradaki kişi değil.

"Aslında her yerde bir zula bulundurduğumu biliyorsun, değil mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ahmed hepsini bulamıyor."

"Bunu biliyorum." Çenesini ovuşturuyor. "Bu yüzden rehabilitasyona gidiyorsun."

"Elbette baba," diyorum alaycı bir tavırla. "Hangi programı bitirirsem bitireyim, sonra geri dönüp iyi olduğum şeyi yapacağım: senin kariyerini mahvetmek."

"Kariyerimi mahvetmek mi?" diye tekrarlıyor benim alaycılığımla aynı seviyede. "Benim kariyerimi değil, kendi hayatını mahvettiğini anlayamıyor musun?"

Ben aptal değilim. Bunu biliyorum. "Eğer bu büyük Lewis Knight'ın düşüşüne bir adım daha yaklaşmaksa, fedakarlık yapmaktan mutluluk duyarım."

Bir an için hiçbir şey söylemiyor, sanki en büyük düşmanı ama aynı zamanda en yakın müttefikiymişim gibi beni izlemeye devam ediyor. Hayatı böyle yalnız, partisinin tüm üyelerine ve her ne haltsa kimseye güvenmiyor.

"Peki ya o?"

Sorusu beni duraksattı. "O mu?"

"Kim." Kolunu yana bırakmadan önce çenesini tekrar ovuşturuyor. "Hayatını mahvedersen ona ne sunabilirsin ki? Ruhsal durumu yeterince karmaşık. Bunu daha da kötüleştirmene izin vermeyeceğim. Calvin de izin vermez."

Gerçek yüzü şimdi ortaya çıkıyor. Günün sonunda, önemli olan gerçek biyolojik çocuğu.

Babam her zaman onu sordu, ona iyi bakıldığından emin oldu ve Ahmed'e onun ve Kirian'ın evimize serbestçe girebileceklerini söyledi.

Hastaneye kaldırıldığında Calvin'in birkaç kez onunla konuştuğunu duydum. Babam yemek yemeye bile zor vakit buluyordu, bu yüzden iş çevresinin dışından birini araması sürpriz oldu. Ve herhangi birini değil, Calvin'i.

Yıllardır, şefkatli bir amca gibi ilgisini üstü kapalı bir şekilde gösteriyor. Çünkü kariyeri, gayrimeşru bir çocuk hakkında açık olmasına izin vermiyor.

Babam sürprizlerden hoşlanmadığına göre, sabahını mahvetme
zamanı. "O biliyor," diyorum.

"Neyi biliyor?"

"Onun babası olduğunu, tıpkı benim olmadığını bildiğim
gibi." Sessiz kalır ama yüzü değişmez.

"Bekle. Zaten biliyor
muydun?" "Calvin söyledi."

"Doğru." Alay ettim. "Siz ikiniz ne zamandan beri istihbarat hattınızı
açık tutuyorsunuz?" "Bu şu anda önemli değil."

"Tabii ki önemlisin. Kariyeriniz. Lanet olası seçimlerin. Partiniz. Bu

yüzden mi onunla yüzleşmedin? Siyasi kariyerinin, o da dahil olmak üzere herkesten önce geldiğini söylemekten korktuğun için mi?"

"Ona tam da senin içkiyi bırakman gerektiği için söylemedim. Ruhsal durumunun şu anda daha fazla baskıya ihtiyacı yok."

"Elbette, sana inanıyorum."

"Xander," diye sabırsız bir ses tonuyla adımı söylüyor, sanki uğraşmak istediği son şey benmişim gibi. "Kızımdan vazgeçmenin benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Kendi kanımdan ve canımdan? Hayatımda verdiğim en zor karardı ama en azından onu görebiliyorum, onunla konuşabiliyorum ve iyi olduğundan emin olabiliyorum. Calvin hala kırılgan olduğunu söyledi. Bunu daha da kötüleştirmene izin vermeyeceğim."

"Mektup arkadaşın Calvin benim de tanıdığımdan bahsetmiş olabilir mi? Eklemem gerekirse, tam yedi yıldır."

"Dil."

"Siktir et baba. Bekle, sen hiç olmadın. Ve en kötüsü de bunu anlamak için DNA testine ihtiyacım olmaması." Ona doğru yürüyorum ve parmağımla göğsünü işaret ediyorum. "Annem senin yüzünden gittiği gün babam olmayı bıraktın."

Sonra hışımla evden çıktım. Babam arkamdan sesleniyor ama ben sanki o yokmuş gibi davranıyorum.

Kim ve Kir'i almaya gitmeden önce derin nefesler alıyorum. Beni yanmanın eşiğinde görmelerine gerek yok.

Mazda görünür hale geliyor ve sonra kendine arkadaşım diyen o piçi görüyorum.

Kim'in yanağını sıkıyor ve klişe bir filmdeki gibi ona sırıtıyor.

İlk aklıma gelen kolunu kırmak oldu.

Unut gitsin. Bu sadece benim ilk düşüncem değil, kafamda dolaşan tüm düşünceler.

Artık kimse ona dokunamaz, ne o ne de bir başkası.

Bu düşünceler daha önce de sık sık aklıma gelmiş olsa da, ilk kez bu düşüncelerle hareket ediyorum.

Geçen sefer Ronan'ın kıçını tekmelemesi dışında, ya da ondan önceki. Böyle yapmaya devam ederse, kendini bana öldürtecek.

Bir şey hakkında mutlu bir şekilde sohbet ederlerken onlara doğru yürüyorum. Ne, hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, konuştukları şeyden nefret ettiğim.

Bir parçamın istediği gibi suratına yumruk atmak yerine, onu itip Kim'i kolundan tutarak yanıma çekiyorum. Elim belinin kıvrımlarını sahiplenici bir şekilde kavrıyor.

İçinden hafif bir ürperti geçiyor ve kıyafetlerimizin arasından bana ulaşıyor. Ona bakmaktan kaçınıyorum çünkü bu beni yumuşatacak ve bu piçle başa çıkmak için tüm sertliğime ihtiyacım var.

"*Bonjour*, Knight." Sırıtıyor, sonra gözlerini kısıyor. "Şimdi Kimmy'mi bırak. Onu bir randevuya davet ediyordum."

"O senin *Kimmy*'n değil." Minik bedenini benimkinden ayıran hiçbir çizgi kalmayana kadar onu kendime daha da yaklaştırıyorum.

"Tabii ki öyle. Senin gibi değil-" "O

benim." Sözünü kestim.

Bu sözleri söylerken göğsümden büyük bir ağırlık kalkıyor. Onları ne kadar zamandır içimde tuttuğumu bile hatırlamıyorum. Tek bildiğim, o kadar uzun zaman oldu ki, onları söyleyememek bir noktada acı verici hale geldi.

Şans eseri Kim'e bakıyorum ama o ne Ronan'ı ne de sahneyi izliyor. Tüm dikkati benim üzerimde, dudakları ayrık ve koyu yeşil gözlerinde o kıvılcım parlıyor.

Eğer büyülü bir ormansa, orada kaybolmaya ve asla bulunamamaya hazırım.

Ronan bir kaşını kaldırır. "Öyle mi?"

"Bu doğru." Bakışlarımı onunkilerden isteksizce ayırıyorum. "Şimdi kışt ve ellerini ondan uzak tut yoksa seni döverim."

"Bir şeyi unutuyorsun, Knight." Dudakları bir sırıtışla kıvrılıyor. "Önce o benimle çıktı. Değil mi, Kimmy?"

"Seni lanet -" Ona doğru hamle yapmak üzereydim ki iki ince elini koluma doladı. Sadece bir dokunuş ama içimdeki tüm ateşi söndürmeye yetiyor.

"Kes şunu, Ro," diye azarlıyor.

"Peki." Gözlerini deviriyor, sonra bana ters ters bakıyor. "Tek bir hata yaparsan onu alırım. Unutma, beyaz atlı prens, parlak zırhlı bir şövalyeden daha iyidir."

"Siktir git." İyi bir önlem için onu tersledim.

"Hayır, teşekkürler." Arabasına giderken bize el sallıyor. "Kaptan'ın bunun için ilk ayrıcalığa sahip olduğunu duydum."

Kim'in omuzları kahkahalarla titrerken, "Şerefsiz," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Neye gülüyorsun sen?"

"Cole'un ilk ayrıcalıklara sahip olduğu gerçeği. Elsa ve Teal bana Cole ile nasıl olduğunuzu anlattı... bilirsiniz."

Sadece göz rengi yüzünden olduğunu bilseydi muhtemelen ucube olduğumu düşünürdü, bu yüzden bu bilgiyi kendime sakladım. "Ve sen gülüyorsun çünkü...?"

"Bilemiyorum. Seni ve Cole'u hayal etmek biraz tuhaf ama aynı zamanda garip bir şekilde sapıkça."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Beni ve Cole'u mu hayal ediyordun?"

"Hayır!" Omzuma vuruyor. "Şey, belki. Yani okuldaki herkes bunun hakkında konuşuyor. Ama bu olmasını istediğim anlamına gelmiyor."

"Neden olmasın?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Seni başkalarıyla düşünmekten hoşlanmıyorum." "Veronica'yı bu yüzden mi yumrukladın?"

Yüzünü buruşturuyor ama bir elini kalçasına koyuyor. "Belki de Ro ile güreşmenle aynı sebepten dolayı ona yumruk attım."

"Onun adı Ronan." "Ya

Ro'yu daha çok

seviyorsam?" "Kimberly,"

diye uyarıyorum.

İki kolunu belime doluyor ve başını yanıma gömüyor, böylece konuştuğunda sesi biraz boğuk çıkıyor. "Tekrar söyle."

"Kimberly?"

"Hayır, daha önce Ronan'a söylediğin

kısım." "Sen benim misin?"

Birkaç kez başını sallıyor.

Bu sefer söylerken bana bakması için çenesini kaldırıyorum, "Sen benimsin, Green. Şimdi ve daima."

"Her zaman mı?"

"Her zaman."

Dudaklarına yapışmak için başımı eğdiğimde boğazımdan gelen bir ses beni durduruyor.

Calvin kapıda durmuş, Kirian'ın sırt çantasını taşımasına yardım ediyor. Küçük adam beni görür görmez babasını bırakıp bana doğru koşuyor ve bacağıma sarılıyor. "Xan!"

Kim etrafımda dolanırken bir domates çuvalı gibi kızarıyor.

"Hey, Süpermen." Ona bir yumruk attım ve o da

yumruğu patlattı. "Senin arabanla mı gidiyoruz?

Gidiyor muyuz?"

"Tabii ki." Anahtarı ona attım. "Evet!

Kimmy'nin arabasını istemiyorum."

"Hey!" diye azarlıyor. "Arabamın nesi var, Maymun?"

"Bu hiç hoş değil." Bacağımın arkasına saklanıyor ve ona bir surat veriyor.

"Seni ölümüne gıdıklayacağım. İşte maymun için goril geliyor."

"Hayır!"

Çocuk çığlık atıp benden yardım isterken onu etrafımda kovalamaya başladı.

Farklı koşullar altında yapardım ama Calvin'den gözümü ayıramıyorum.

Hâlâ orada, Kirian'ın çantasını taşıyor ve önümdeki manzaraya içtenlikle gülümsüyor.

O adam benim babam. En azından biyolojik babam. Daha önceki tüm konuşmalarıma rağmen, Lewis'ten başka birini babam olarak hayal etmek garip.

Ayrıca, Calvin her zaman Kim'in babası ve hayatında ihtiyaç duyduğu ebeveyni olmuştur.

Ortalıkta görünmemesine rağmen, çocuklarına her zaman sanki tek önemli olan onlarmış gibi baktı. Sadece ailesi kariyerinde bir soruna yol açtığında dönüp bakan babam gibi değil.

Calvin'in bakışları benimkilerle buluşuyor ve gülümsemesi ne bozuluyor ne de değişiyor. Aynı sıcaklık, aynı özen.

Başımı salladım. Hayal görüyor olmalıyım çünkü her zamanki dozda alkol almamıştım.

Calvin aklımdaki son şey ve babama itiraf etmemiş olsam da Kim'in bu dönemde ne kadar kırılgan olduğu konusunda haklı. Ona odaklanmalıyız, başka bir karmaşaya değil.

Kirian'ı kucağıma alıyorum ve onu omuzlarıma yerleştirirken zevkle ciyaklıyor.

Kim atlamaya çalışır ama ona ulaşamaz. "Hey! Bu hile yapmaktır."

"Süpermen Takımı!" diye bağırıyor. "Xan, Kimmy ile diğerleri gibi güreş.

zaman."

"Kapa çeneni, Kir." Kızarıyor, sesi kısık.

"Ama özel bir güreş olduğunu söylemiştin." Calvin'e bakar. "Özel güreş ne demek baba?"

"Hiçbir fikrim yok, Kir." Calvin'in gülümsemesi değişmiyor, tepkisini mükemmel bir şekilde gizliyor.

Sik beni. Bu küçük adam Kim'in yanaklarındaki patlamanın sebebi olacak.

Anahtarları Kirian'ın elinden kapar ve arabaya doğru koşar. "Arabayı çalıştıracağım."

Beni Calvin'le yalnız bırakıyor. Mükemmel. Hiç garip değil.

Kirian'ın çantasını bana uzatıyor ve ben de ondan alıyorum. Son saniyede çantayı aramızda tutuyor ve soğuk bir ses tonuyla "Onlara ve kendine iyi bak" diyor.

Keskin bir şekilde başımı salladım. "Evet, efendim."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Calvin iyi." Ben de gülümsüyorum.

"Evet, Calvin."

K I M B E R L Y

İyileşme yavaş ve sancılı bir süreçtir.

Sonraki hafta, aslında ne kadar zayıf olduğumu keşfediyorum. Babam, Elsa ve Xander aksini söylese bile.

Zayıfım, çünkü annem her göründüğünde hâlâ saklanıyorum. Zayıfım, çünkü yemek yemekten korkuyorum ve ne zaman yesem hemen kusuyorum.

Zayıfım, çünkü terapistim bu düşüncelerden arındırmaya çalışsa bile herkese yük olduğumu düşünmeye başladım.

Sonra zayıflığın ortasında, şimdi olduğu gibi, o gelir.

Xander.

Çocukluğumuzdakinden farklı bir şekilde de olsa şövalyem benim. Eskiden beni sırtında taşırdı, şimdi ise sanki hep oraya aitmişim gibi beni yanına çekiyor.

Okula döndükten sonra, her adımda yanımdaydı. Hiçbir şey söylemeden, RES'in öğrenci topluluğuna artık onun olduğumu ve herhangi biri bana doğru nefes alırsa, bir şey söylemeyi bırakın, cenazelerini hazırlamaya başlasalar iyi olur.

Elimi tutuyor ve koridorda sanki sonsuza dek yapacakmışız gibi beni öpüyor.

Kulağıma bir şeyler fısıldıyor, beni ne kadar özlediğini söylüyor, tam orada olmama rağmen.

Onun varlığına o kadar alıştım ki, sanki hiç ayrılmamışız, sanki yedi yıl önce kaldığımız yerden devam ediyormuşuz gibi. Belki de bu yüzden ne zaman ortadan kaybolsa, sis yavaş yavaş çatlaklardan içeri sızmaya başlıyor.

Bugün kütüphanede Silver'la karşılaştım ve konuşmasak da, kendimden nefret ettiğim ve onun vücudunu kıskandığım zamanların anılarını geri getirdi.

Yıllar boyunca, ben patates olurken onun neden bu kadar güzel olduğunu hep merak ettim. Ve bazen, şimdi olduğu gibi, bu düşünceler intikamla geri dönüyor. Bu yüzden arka bahçede saklanıyorum.

Elsa yemeğimi yerken beni izliyor ve parmağımı boğazıma sokmadığımdan emin olmak için beni tuvalete kadar takip ediyor.

O rezil geceden beri bunu yapmadım ama istemsizce kusma ihtiyacı hissetmekten kendimi alamıyorum. Doktorlar bunun psikolojik olduğunu söylüyor.

Yeme
bozukluğu.
Ruhsal
bozukluk.
Yaşam
bozukluğu.

Tek istediğim biraz yalnız kalıp kendimi toparlamak ve oraya geri dönmek.

Xan'ın silueti ağaçların arasından belirmeden önce üç dakika bile geçmemişti. Sarı saçları geriye doğru taranmış ve Elites ceketi şişkin kaslarına şekil veriyor. Ona bakıp da göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahip olduğunu düşünmeyeceğim bir gün olacak mı merak ediyorum.

Yanıma kayıyor ve dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Yalnızlık istemiş olabilirim ama ondan değil - *asla* ondan değil.

Başımı onun güçlü pazusuna yasladım. "Takım menajeriyle toplantı yaptığınızı sanıyordum?"

"İşimiz bitti. Ya da en azından benim işim bitti." "Hâlâ açığa alındın mı?"

"Fark etmez."

"Tabii ki önemli." Başımı kaldırıp onu kokluyorum ve nefesinden nane gelse de alkol kokusu çarpıyor yüzüme. "İçiyordun."

"İçmeyi tanımla." Sırıtıyor ama bu bile onu kalbime çekemiyor.

"Bir sorunun var Xan. Durman gerek." "Her şey kontrol altında."

Ceketinin içine uzanıyorum ve genellikle orada tuttuğu küçük *Absolut Votka* şişesini alıyorum. "Bunu nasıl kontrol altında tutuyorsun? Yaşlı alkolik bir adam gibisin."

Nefes alıyor, sonra onu kapmaya çalışıyor. İleriye doğru fırlatıp asfalta çarparak parçalanmasına izin veriyorum.

"Bunu neden yaptın lan?" diye tersliyor. "Çünkü
durman gerekiyor."

"Babam gibi konuşmaya başladın."

"Belki de onu dinlemelisin. Kendini zehirlediğini göremiyor musun?"

"Hayır, tıpkı senin kendini nasıl aç bıraktığını görmediğin
gibi." Ondan uzaklaşıyorum.

"Siktir." Elini saçlarında gezdiriyor. "Bunu söylememeliydim."

"Haklısın, kendimi nasıl aç bıraktığımı göremedim. Hem duygusal hem de zihinsel olarak nasıl yavaş yavaş dibe vurduğumu görmedim ama artık görüyorum. Yemek yememenin nedeni kusmak istememem. Bu beni o zamanlara geri götürüyor ve o zamanlardan nefret ediyorum. Yine de Calvin ve Elsa'ya bundan bahsettim. Doktora kullanabileceğim herhangi bir gıda takviyesi olup olmadığını da sordum. Deniyorum, Xan. Senin de denemeni istiyorum. Lewis'e duyduğun kin yüzünden hayatını mahvetme."

Yanağımı okşuyor ve ben de ellerine doğru eğilip kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum. "Sadece babam yüzünden değil."

Ona baktım. "Sonra ne olacak?"

"Hayatınızın bir amacı olmadığını düşündüğünüz ve hissizleştiğiniz o anı bilirsiniz. Alkol ve kavga bana bunu hissettiriyor."

"Tıpkı kesmenin bana hissettirdiği gibi. Çok fazla acı vardı ve bazen nefes alamıyordum ve işte o zaman kesmek ve haplar başladı. Bana o acıdan başka bir şey hissettirdiler. Kontrol edebildiğim bir acıydı, her şeyi kanla temizleyebilen bir acı. Fiziksel kesik, her gün birlikte yürüdüğüm binlerce duygusal ve zihinsel yara izinden daha katlanılabilirdi. Ama ne var biliyor musunuz?"

Parmağı yüzümden hiç ayrılmıyor. "Ne?"

"Neredeyse ölüyordum, bu duyguların ne kadar geçici olduğunu fark ettim. Suçluluk duygusu çok daha kalıcı ve uzun süreli. Ayrıca ben gerçek duygular istiyorum, bağımlılıklar yoluyla zorlanmış duygular değil. Sen de istemiyor musun?"

Dudaklarını bir çizgi halinde inceltiyor ama
hiçbir şey söylemiyor. "Hangisi daha
önemli? Ben mi alkol mü?"

Alay ediyor. "Alkol senin yüzünden başladı, Green. Yani, bu benim seçimimdi ama sebebi sensin."

"O zaman bitiriyorum."

Sırıtıyor. "Bitiriyor musun?"

"Kesinlikle. İzle beni."

"Meh, yapabileceğimi
sanmıyorum." "Neden
yapamazsın?"
"Kucağıma çık da seni net bir şekilde
izleyebileyim." Omzuna vurdum. "Berbatsın."
"Buraya gel, Yeşil." Kucağına vuruyor ve ikinci kez söylemesine gerek kalmıyor.
Bacaklarım güçlü kalçalarının her iki yanında olacak ve kollarım boynuna dolanacak şekilde üzerine sürünüyorum.
"Biliyor musun, bu pozisyonda iç çamaşırını görebiliyorum." Dudakları yukarı doğru eğildi. "Yeşil. Ciddi misin?"
"Bunu takdir edeceğini düşündüm."
"Oh, lanet olsun." Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, sonra hızla geri çekiyor.
"Alay etmek."
"Seni neden kızdırdığımı
biliyor musun?" "Hayır."
"Çünkü hâlâ çok sevimli bir suratın var." "Hey, ben
artık çocuk değilim."
"Bunun için şükürler olsun." Leğen kemiğini itiyor ve çıkıntısı külotumun içine giriyor.
Kalçalarım titrerken boğazından inliyor. Tanrım, sanırım kırıldım. Bir dokunuşuyla sırılsıklam oldum bile. Şimdiye kadar kendimi kontrol etmem gerekmez miydi?
Büyük bir eliyle kalçamı kavrıyor ve kendi eliyle ağzımı kapıyor. Dilini içeri sokup beni derin ve yavaş bir şekilde öperken bedenim onun sert bedeninde eriyor.
Dışarıdan bakıldığında, onun vücuduna karşı çok küçük görünmeliyim, neredeyse bir hiç.
"Bekle." Kendimi geri çektim, başım hafifçe dönüyordu. "Okuldayız."
"Yani?" Aletini iç çamaşırıma sürtüyor ve temas ettikçe sertleşirken inliyorum. "Bu yıl okulun ilk günü seni burada köşeye sıkıştırdığım zamanı hatırlıyor musun? O kısacık eteği giyiyordun ve Silver üzerine kahve dökmüştü."
"Nasıl unutabilirim ki? Bana böyle giyinmememi söylemiştin." Ve yıllardır ilk kez bu kadar yakınlaşmıştı.
"Çünkü seni hemen o anda ve orada almak istedim." Bana doğru döndü. "Beni öldürüyordun, Green."
Boğazım kurudu ama "Xan... uzaklaştırılacağız" diyebildim.

"Eğer yakalanmazsak, hayır."

"Ama..." Üzerime atladığında ben de

bırakıyorum. Oh, Tanrım.

"Ayrıca, buna değer."

"Xan -" Dudaklarıma tekrar sahip olurken kelimelerim tükeniyor.

Aletini bana tekrar tekrar sürtüyor ve ben de ağzının içinde inliyorum, bulunmuş olmak lanet olsun.

Bir parçam birilerinin bizi görmesini, bu ana tanıklık etmesini istiyor, çünkü bunu anmak istiyorum.

O boş tuvallerden birine resmini yapmak ve ömür boyu saklamak

istiyorum. Xander kalçamı bırakıyor ve elini eteğimin altına sokuyor.

Sıkıyorum,

Sonra külotumu kenara itip bir parmağını içime soktuğunda titriyorum.

"Siktir, sırılsıklam olmuşsun," diye inliyor

dudaklarıma karşı. "Senin için," diye fısıldıyorum.

"Beni öldürüyorsun, Green."

"Ve sen de bana sahip

oluyorsun, Xan." "Sadece bana

mı?"

"Sadece sen," diye nefes veriyorum.

Parmağı hızlanıyor ve bir tane daha ekliyor, beni dolduruyor ve o puslu evreyi tetikliyor. Her şeyin kaybolduğu bir evre - ses yok, koku yok, görüntü yok - en azından dış dünyadan değil.

Tek hissettiğim onun dokunuşu, tek gördüğüm onun derin okyanus gözleri, tek duyduğum onun nefesleri.

Sadece o. Xan. Bir zamanlar en iyi arkadaşım, sonra işkencecim, şimdi ise her şeyim.

"Uyarılma sesini duyabiliyor musun, Green?" Alt tarafımı ısırıyor dudak.

Bu özensiz ses, parmakları daha da yükseldikçe yanaklarım ısınıyor. içime giriyor ve içimden çıkıyor.

"Bu sadece benim için yapılmış bir senfoni," diye mırıldanıyor. "*Sen* sadece benim için yaratıldın."

Parmaklarının etrafında kenetleniyorum ve orgazm üzerimden geçerken titriyorum, sonra beni pençelerine alıyor.

Kibrit ya da benzin olmadan onun sözleri beni nasıl ateşe verebilirdi?

"Boşaldığında çok egzotik oluyorsun. Seni yemek istiyorum."

Yanağımı, alnımı ve burnumu öpüyor ve dudaklarının bir fırçasıyla bitiriyor

Benim.

"Bunu okulda yaptığımıza inanamıyorum." Hâlâ orgazmın etkisiyle sayıklıyor olsam da irkiliyorum.

İçimden çekiliyor ve kalp kırıcı bir şekilde boş hissediyorum. Yine de buna odaklanmıyorum çünkü Xan parmaklarını kaldırıyor ve göz temasını kesmeden teker teker yalıyor.

İçimde olan aynı parmaklar. Vay

anasını.

Beni yalıyor. Neden bu kadar tahrik oldum ki?

Diğer başparmağını dudaklarımın önüne koyuyor ve ben de hiç tereddüt etmeden onun ritmine uyarak yalıyorum. Teninin tadı ağzımda patlıyor ve bu uzun zamandır yediğim en güzel yemek.

Xander'ın dudakları parmaklarının etrafında sırıtıyor, gamzeleri yanaklarını buruşturuyor. "Mmm. Sanırım alkole bir alternatif buldum."

"Lütfen paylaşın." Sağımızdan gelen erkeksi ses ikimizi de irkiltiyor.

Cole elinde bir kitapla aniden ortaya çıkar. Friedrich Nietzsche'nin *"Ahlakın Soykütüğü"* adlı kitabı.

"Burada ne halt ediyorsun, Yüzbaşı?" Xander'ın sesi sabırsız geliyordu.

"Bunu sana sormam gerekiyordu. Siz ikiniz gelene kadar huzur içinde kitap okuyordum.

kesmeye karar

verdim." Oh, hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Lütfen bana Cole'un bunları duymadığını söyle. Yüzümü Xander'ın omzuna saklıyorum. Bir ömür boyu Cole'un gözlerinin içine bakamayacağım.

"Röntgencilik eğilimlerini kontrol et, Nash." Xan, benim kendi kendimi eriten halimin aksine, tamamen etkilenmemiş görünüyor.

"Teknik olarak hiçbir şey görmedim, yani röntgencilik yok." Bir duraklama. "Yine de bazı teşhircilik eğilimleri geliştirdiğini düşünüyorum."

"Ki bu seni hiç ilgilendirmez."

"Haklısın. Gerçek seni özgür bıraktıktan sonra ilgimi kaybettim."

Xander'ın omzunu sıkıyorum, böylece onu gitmeye teşvik edecek. O oradaysa yüzümü gösteremem.

Xan kıkırdıyor, sonra da alaycı bir tavırla, "Ama bu sizin için asla geçerli olmayacak Kaptan," diyor.

Uzun bir sessizlik oluyor ve keşke Cole'un yüzündeki ifadeyi görebilseydim ama şu anda bunu yapmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Sesi tamamen kaybolmadan önce soğuk bir tonda "Antrenmana gel," diyor.

"Gitti mi?" Kafamı kaldırmadan fısıldıyorum.

Xander bir elini başımın etrafında tutuyor. "Emin olmak için biraz daha böyle kalmalısın."

Gülümsüyorum, parmaklarım ceketinin içine giriyor. Çocukken hep benim ona sarılmamı ya da onun bana sarılmasını sağlayacak oyunlar icat ederdi. Bunun dış dünyadaki kaosu engellediğini söylerdi.

Yedi yıl sonra, hâlâ kollarıma girmek için manipülasyon yapma alışkanlığı var.

"Hâlâ sarılmayı seviyor musun, Xan?" "Sadece senden, Green."

K I M B E R L Y

Bir hafta daha bulanık geçti.

Zaman gariptir. Bir an uzun ve dayanılmazdır, bir an sonra ise tadını çıkaramayacağınız kadar hızlıdır.

Terapistim neden şimdi hızlı ilerliyormuş gibi hissettiğimi sorduğunda, cevap vermekte tereddüt bile etmiyorum.

Çünkü yanımda çok önemli insanlar var ve onlarla geçirdiğim zamanın tadını yeterince çıkaramamak beni korkutuyor.

Annem ve ben hala evde tesadüfen karşılaştığımızda birbirimize hitap etmesek de, diğer her şey farklı.

Babam Brüksel'e geri dönmedi ve uzun bir izin aldı; Londra'ya tayinini istemek için evraklarını hazırlıyor. Ona iyi olduğumu söylediğimde, iyi olmadığını söyledi ve ona ölene kadar sarılmış olabilirim.

Bir de karmakarışık düşüncelerimi ve yüksek sesle itiraf etmekten hoşlanmadığım şeyleri dinleyen Elsa var, mesela arkadaş olarak gördüğüm herkesin yaptığı gibi onun da beni terk edeceğini düşündüğüm için nasıl saklandığımı.

Hayatım boyunca ona bağlı kalacağımı söyledi.

Bir de benim küçük mutluluk hapım var, Kirian. Benim için şiirler yazıyor.

İçlerinden biri diyor ki:

Bunu çok fazla söylemiyorum.
Çünkü ben büyük bir
adamım. Seni seviyorum.
Şimdi.
Yarın.
Sonsuza
kadar.

Ayrıca elimi tuttu ve onunla birlikte yemek yememi sağladı - tuvalete gitmemem için büyük lokmalar yerine küçük lokmalar.

Lewis de ziyaret etti ve Şövalyelerin evinde onunla yollarımız kesişti. Biyolojik ilişkimizden bahsetmedi ama ihtiyacım olduğunda yanımda olduğunu söyledi.

Ama herkesten önce, ben bacaklarının arasına sokulurken bana arkadan sarılan kişi var. Vücudumu baştan aşağı öpen ve bana şimdiye kadar gördüğü en mükemmel şey olduğumu söyleyen kişi.

Ben de ona inanmaya başlıyorum, çünkü kelimeler yalan söyleyebilse bile, gözlerindeki bakış yalan söyleyemez. Vücudunun bana verdiği tepki, bana sarılma şekli de kesinlikle yalan söyleyemez.

O *öyle* biri ki, gözlerinizi kapattığınızda uyandığınızda yanınızda olacağını biliyorsunuz.

Çocukken oynadığımız yerlere gidiyoruz. Her parkı ve her mağazayı ziyaret ettik ve atkılar, fıstıklı dondurma ve M&M'lerle oyalandık. Şimdiye kadar kilolarca yemiş olabilirim.

Xander'la birlikte olmak, sonunda eksik bir parçamı bulmak ve onu yavaşça yerine dikmek gibi.

Yine de içkiyi ve kavgayı bırakması için uğraşıyorum. Onu 'meşgul' ettiğimden beri kavgalar seyrekleşti - onun sözleri, benim değil. Ama hala meyve suyuna ve kahvesine gizlice alkol katıyor. Hala gecenin bir yarısı kalkıp balkonda içiyor.

Ne zaman dönüp arkamdan sarılsa, kavga çıkarmamak için dilimi ısırıyorum.

Onu bulduğuma göre artık kaybedemem ve alkol yavaş ama emin adımlarla onu benden uzaklaştırıyor.

"Bil diye söylüyorum, şu anda altımda olmanı tercih ederim." Konuşurken nefesi kulağımın kabuğunda dans ediyor. "Ya da üstümde. İçinde olduğum sürece seçici değilim."

Yüzüm ısınıyor ve ona gizlice dirsek atıyorum. "Kes

şunu." "Ya da gidebiliriz."

"Hayır, bu konuda anlaşmıştık."

"Fikrimizi her zaman değiştirebiliriz."

Başımı sallıyorum. İstediğini her zaman uygun gördüğü şekilde elde etmeye çalıştığından bahsetmiş miydim?

Maçı diğer herkesle birlikte Aiden'ın evinde izlemeye karar verdik. Bu alışkanlığımızı Elsa'yla da aynı şey için bir araya geldikten sonra bozduk.

Xander'ın şimdi ayrılmak istemesinin sebebi. Aiden, Elsa ve onun zamanı konusunda çok sahiplenici, onlar birlikteyken etrafta başkalarının olmasından hoşlanmıyor.

Elsa, bu geceyi onaylamasının tek nedeninin daha sonra bunun bedeli olarak ona bir şey yaptıracak olması olduğunu söyledi.

Şu anda bile onu kucağına almış ve elini beline dolamış durumda. Maçı izlemiyor. Onun yerine kulağına, bazen kızın fena halde kızarmasına neden olan şeyler fısıldıyor. Ama çoğu zaman kayıtsız bir ifade takınma konusunda uzman.

Benim aksime.

Ronan, Knox, Teal ve Cole da burada. Ve ben hala sonuncusunun gözlerinin içine telaşlanmadan bakamıyorum. Geçen sefer okulda beni ve Xander'ı duymuş olması gerçeğinin üstesinden gelemiyorum.

Ronan ve Knox farklı takımların fanatik taraftarları gibi ayakta duruyor ve mücadele ediyor. Ronan - ve buradaki herkes - Arsenal için tezahürat yaparken Knox Chelsea'yi tercih ediyor.

Knox, Ronan'ın hayatını sona erdirmekle tehdit ederken sayıca az olmaktan korkmuyor gibi görünüyor.

"Düşüyorsun, Astor." Knox boğazını kesme hareketi yapıyor. "Bir gotik gibi davranmayı bırak ve senden daha güçlü olduğumuzu kabul et."

Yumruğun yöneltildiği Teal telefonundan başını kaldırıp bakmıyor bile. Bugünkü tişörtünde "*Hayır*" yazıyor. *Bugün olmaz.*

Cole'un yanında oturuyor, Cole başını eline yaslamış ve nötr bir ifadeyle maçı izliyor.

Arada sırada Teal'e bir şey söylüyor, Teal de başını sallayarak ve tek kelime etmeden yanıtlıyor.

Teal futbolu ya da okulun hiyerarşisini umursamıyor, bu yüzden burada olamaz çünkü atlıların arkadaşlığından memnun. Hatta bence içten içe hepsinden hoşlanmıyor - Cole hariç, çünkü bazen onunla konuşuyor ve ona 'neden benimle konuşuyorsun' bakışı atmıyor.

Elsa ve Knox yüzünden peşlerine takılmış olmalı. Belli etmese de onlara biraz bağlı.

"Kabul et işte." Knox Ronan'ın omzuna vurur. "Biz senden daha güçlüyüz." "Biri senin hayal ürünü haplarını almalı çünkü en son kontrol edildi, kazanıyoruz." "Oyunu çevireceğiz."

"Ve bir gol daha atıp kazanacağız."

"Kesinlikle senin otun konuşuyor, Astor."

"*Mais non.* Bu senin kuruntulu hapların." Ronan'ın bakışları benimkilerle buluşuyor. "Öyle değil mi Kimmy?"

Xander ona küçümseyen bir parmakla işaret eder. "Oyununuzu bitirin ve hayatınızın sonuna kadar onunla konuşmayın."

Kendi kendime gülümsüyorum. Birisi kıskanıyor. Bunun beni neden bu kadar sersemlettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Fikrini değiştirip benimle evlenmeyeceğine emin misin?" Ronan parmaklarıyla sayar. "Bir unvanım var, zenginim, güzelim ve savaşlar umurumda değil. Bu dünyanın İsviçre'si gibiyim."

Teal alaycı bir ses tonuyla, "Bu yüzden sana Ölüm deniyor olmalı," der.

Cole'un dudakları bir sırıtışla kalkıyor.

"Neydi o, *ma belle*?" Ronan hiç espri yapmadan sırıtıyor.

"Sana Ölüm diyor." Cole, Teal ve Ronan'ın arasına bakarken hâlâ eline dayanıyor. "Belki de bunu kanıtlamalısın."

Aiden bu gece ilk kez konuşuyor ve sonunda başını Elsa'nın kulağından kaldırarak, "Evet, kanıtla," diyor.

"Başka yollar düşünebiliriz." Cole öneriyor.

"Ya da biz yapabiliriz." Aiden bir kaşını kaldırıyor.

"Benim bir önerim olabilir."

"Ya da iki."

"Hemen şimdi başlayabiliriz."

"Evet, bu geceyi biraz daha eğlenceli hale getirelim." Aiden'ın yüzündeki sırıtma saf sadizmle parlıyor.

Ancak Cole sakinliğini koruyor. Hatta etkilenmemiş.

En şaşırtıcı şey ise, bu ileri geri gidiş sırasında Aiden ve Cole'un birbirlerine hiç bakmamış ya da bakışmamış olmaları. Önceden herhangi bir plan yapmadan kargaşa planlıyorlardı.

Takım oyunundan bahsediyoruz. Belki de bu ikisi arasında bundan daha fazlası vardır. "Katılıyorum." Xan'ın sesi arkamdan muzipçe geliyor. "Ne yapıyorsun sen?" Fısıldıyorum.

"Ronan'ı o ikisinin önüne atarak bedelini ödetmek." Kulağımın lobuna bir öpücük kondurdu. "İzle ve öğren, Green."

Ronan Xander'ı tersler, o da sanki hayatı boyunca bunu beklemiş gibi kocaman bir sırıtışla karşılık verir.

"Ölüm olmak harika bir şey." Knox bir kolunu Ronan'ın omzuna doluyor ve takım düzeyindeki anlaşmazlıklarını anında unutuyor. "Sahada herkes senden korkuyor."

"Teşekkürler, Van Doren!" Ronan onu bir kardeş gibi kavrıyor. "Seni en yakın arkadaşım olarak terfi ettiriyorum ve tüm bu piçleri kovuyorum."

Cole, "Kovulmayı asla kabul etmedim," diyor.

"Yani sen benim arkadaşım mıydın?" Aiden çenesini kaşıyor. "Bunu hatırlamıyorum."

Cole sanki çok önemli bir şey hatırlamış gibi parmaklarını şıklatıyor. "Ama geçen hafta ne yaptığınızı hatırlıyoruz -"

"Beni üzerinize ölüm yağdırmak zorunda bırakmayın Kaptan." Ronan gülümsüyor ama her zamanki şakacılığı ve sıcaklığı yok.

"Peki." Cole iç geçirir. "O zaman bir oyun oynayalım." "Oyunlara bayılırım," diye teşvik eder Aiden.

"Ben de," diye ekliyor Xander, ama parmağı şehvetli bir ritimle üstümün altındaki tenimi okşamaya devam ediyor.

"*Bah, merde*." Ronan herkesin karşısındaki ve bizim çaprazımızdaki kanepeye uzanıyor. "Ne oyunu?"

"Basit bir şey gibi..." Cole'un bakışları telefonuna odaklanmış olan Teal'e kayıyor. "Doğruluk mu Cesaret mi?"

Aiden, "Sadece cesaret göstererek daha ilginç hale getirelim," diye öneriyor. Elsa gözlerini deviriyor. "Bunu istemene neden şaşırmadım?"

"Çünkü ben kazanacağım ve sana o cesareti yaptıracağım, tatlım."

"Rüyanda görürsün, Aiden."

"Bunu göreceğiz." Bir süre daha ona bakıyor. Sanki diğer herkesin burada olduğunu unutmuş gibi, tıpkı benim Xan'ın arkamdaki sıcaklığına ve içimde minik zevk patlamaları yaratan parmağına odaklandığımda yaptığım gibi.

"Şimdi, nerede kalmıştık?" Aiden diğer herkese hitap eder. "Evet, Dares. Hadi yapalım şunu."

"Teal cesarete bayılır." Knox ellerini birbirine vurur.

"Öyle, ha?" Ronan, üzerine çullanmaya başladıklarından beri ilk kez içtenlikle gülümsüyor.

"Oh." Cole'un gözleri parlıyor. "Bu bir sürpriz."

Yalan. Başından beri biliyordu ve şimdi Aiden'la en başından beri planlamamış gibi davranıyor.

Ve Xan'ın bilerek yardım etmesi.

"Seviyor. Bunlar onun favorisi." Knox onun yanına düşer. "Öyle değil mi, T?"

"Kapa çeneni, Knox," diye tıslıyor ona, cihazıyla göz temasını kesmeden.

"Neden olmasın? Ne kadar çok o kadar iyi, kardeşim."

"İlgilenmiyorum." Teal, Elsa'ya bir bakış atıyor ama Aiden çoktan kulağına fısıldamaya geri dönmüş, o yüzden burada olmasa da olur.

"Hadi ama. Elbette deneyebilirsin?" Cole ikna edici, nazik bir ses tonuyla soruyor ki bu ses tonunun insanları günaha sürükleyen şeytanınkine benzediğinden eminim.

"Kaybetmekten mi korkuyorsunuz, *güzelim*?" Ronan göz kırpıyor.

"Asla." Bakışlarını bir süre daha adamın üzerinde tutuyor, sonra tekrar telefona odaklanıyor.

"Onu rahat bırakın," diyorum. Onlar onu köşeye sıkıştırırken hareketsiz kalmayacağım.

Teal bir an için bana baktı, sessizce teşekkürlerini iletti ve ben de başımı salladım.

Onu.

"Kal dışarı . o, Green," Xander fısıldar içinde benim Kulak, ortaya çıkarma

tüylerim diken diken oldu.

Ona ters ters baktım. "Hayır, kalmayacağım -"

Diğer eli bacaklarımın arasına girdiğinde kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Kot pantolon giymeme rağmen, tek yapması gereken mememe dokunmak ve ben inleyeceğim.

Kahretsin.

"Şimdi," diye mırıldanıyor Xan. "Yalnız kalmaya ne dersin?"

"Adil değilsin." Kimse görmesin diye kalçalarımı birbirine kenetliyorum. Bu sadece baskıyı ve nefes alışımı artırıyor.

"Adil olmayan ne biliyor musun, Green?" diye kulağıma doğru konuşuyor ve ürpermeme neden oluyor. "Seni istemek ve bu konuda bir şey yapamamak. O evreyle işim bitti."

Beni daha da kendine doğru çekiyor ve sikinin şişkinliği sırtımın alt kısmında sert ve kalın bir şekilde duruyor.

Yüksek sesle inlememek için dudağımın kenarını ısırıyorum. Tepkimi daha fazla içimde tutabileceğimi sanmıyorum.

Diğer herkes Ronan'la meşgul olduğu için onları duymuyorum ama bize doğru bakan herkes Xan'ın bacaklarımın arasındaki elini fark edebilir.

Cole gibi.

Bizi tekrar yakalarsa utancımdan ölürüm.

"Peki." Konuşmayı yarıda keserek ayağa kalkıyorum.

Knox ve Ronan bana şaşkın bir tepki veriyor, ama Aiden ve Cole birbirlerine sinsi bir bakış atıyorlar.

Lütfen bunun yüzümde yazılı olduğunu söyleme.

"Biz gidiyoruz." Xander bir kolunu sırtıma doluyor, yüzünde muzaffer bir gülümseme var. "Kim erken uyumak istiyor."

Cole, "Onu güvenli bir şekilde içeri sokun," diyor.

Aiden'ın dudakları sırıtarak seğiriyor. "Ne de olsa, insan hakları mahkemesine karşı açtığınız davayı daha yeni kazandınız."

"Canın cehenneme, King." Xander onu tersler.

"Bekle." Elsa, onu bırakmak istemese de Aiden'ın kucağından kıpırdanıyor.

Birkaç adımda bana ulaşıyor. "Bu gece birlikte vakit geçiririz diye düşünmüştüm. Seninle K-drama izleyeceğim?"

"İlk kez onlara pembe dizi demiyorsun." Sırıtıyorum.

"Ne derler bilirsin, pratik yapmak gerekir." Duraksıyor. "Ee? Kızlar gecesini birlikte mi geçireceğiz?"

"Ben buna karşı oy kullanıyorum," diyor Aiden.

"Ben de." Xander beni yanına çekti. "Sonra görüşürüz."

Elsa ve ben özür dileyen bir bakış attıktan sonra Xander beni neredeyse sürükleyerek Aiden'ın evinden çıkarıyor.

Dışarı çıkar çıkmaz ceketini çıkarıp omuzlarıma doluyor ve beni içine çekerken memnuniyetle başını sallıyor. "Artık üşümeyeceksin."

Omzuna vurdum.

"Ouch. Bu ne içindi, Green?"

"Bütün bunlar da neydi? Bunun arkadaşlarla geçirilecek bir gece olması gerekiyordu." "Arkadaşlar abartılıyor."

"İşte şimdi alaycı olmaya başladın."

Belimden sarılıyor ve alnını alnıma yaslıyor. "Sadece seninle olmak istiyorum, Green. Onlarla değil. Beni senden uzaklaştıran her şeyden nefret ediyorum."

Lanet olsun.

O böyle şeyler söyledikten sonra nasıl kızgın kalabilirim? Ayrıca, bu sadece bir bahaneydi. Benim de büyük bir parçam onunla yalnız zaman geçirmek istiyor.

Sırıtıyor. "Beni az önce affettin, değil mi?"

"Kendini bu kadar beğenme."

"Sadece seni doldurabilirsem." Burnunu benimkine sürtüyor. "Sana söyledim, tatmin edilmesi zor biri değilim."

"Bu konuda çok ısrarcı ve sinir bozucusun."

"Can sıkıcı, evet. Bu neden haber olsun ki? Çocukken bana hep sinir bozucu derdin. Ama" - parmağını kaldırdı - "her zaman benim tarafıma döndün."

"Öyle yaptım."

"Çünkü bana karşı koyamıyorsun."

"Bu kadar kibirli olmayı bırak yoksa seni tekmelerim."

"Hadi ama Green. Kibir benim imajımdır." "Benimle bile mi?"

"Özellikle de seninle. Ya bu imajdan kurtulduktan sonra beni terk edersen?" "Öyle bir şey olmayacak. Ayrıca, sen her zaman kibirli, gururlu göt herif." Ve muhtemelen bu yüzden Lewis'in bağımlılık konusundaki yardımını reddediyor. Yıllar önce hayatını mahvettiğine inandığı birinin önünde zayıf görünmek istemiyor.

"Gururlu göt herif mi dedin?" "En kötüsü," diye şaka yapıyorum.

"Arkadaşlarımı gördün mü? Onlara kıyasla götlük skalasında düşük puan aldığıma eminim."

"Ro'nun var."

"Ronan. Onun adı Ronan. Ve inan bana, göründüğü gibi biri değil. Aslında emperyalist bir güç olduğu halde İsviçre olduğunu düşünmeyi seviyor." "Gerçekten mi?"

"Ne de olsa o Ölüm."

"Ve sen de Savaş'sın."

"Başlaması kolay, bitirmesi zor." Sırıtıyor. "Bunu unutma, Green. Aslında, bitmesini imkansız hale getirin."

Nedense kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki, söylediği şeyi kabullenmek için bir saniyeliğine nefes almayı bırakıyorum.

Bitirmek imkansız.

Bitmesini istemiyor.

"Başlamak kolay olmadı Xan."

"Evet, öyleydim. Hep benimle ilgili fanteziler kurardın, hatırladın mı?" "Ve sen de benim hakkımda."

"Suçluyum."

"Bekle, Aiden insan hakları mahkemesinde davayı kazanmanla ne demek istedi?"

Dudaklarını inceltiyor ama sessiz
kalıyor. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Anlat bana."

"Hayır."

Yan tarafını dürtüyorum. "Xander Edward Knight, ne zamandan beri benden bir şeyler saklıyorsun?"

Dudakları sinsi bir sırıtışla hareket ediyor. "Bana üçüncü adımla hitap etmene bayılıyorum. Sesin çok seksi geliyor."

"Konuyu değiştirmiyorsun."

"Otoriter de. Hmm. Şimdi, seni becermek istiyorum."

"Xan! Saptırmayı bırak ve söyle bana."

"İyi. Aiden her zamanki gibi puştluk
yapıyor." "Ne sebeple?"

"Bakire olduğumu biliyordu ve bunu yaşamama asla izin vermedi."

Bir kahkaha patlattım. "Yani davaya insan hakları davası mı
dedi?" "Gülmeyi kes." Kaşlarını çatarak beni kendine doğru çekti.

"Üzgünüm, yapamam. Çok komik." Kendimi tutmaya çalışıyorum ama
yine de gülüyorum.

"Bakalım bu gece seni hareket edemeyecek hale gelene kadar becerdiğimde gülecek misin?"

Kalçalarım bu söz karşısında geriliyor ama yine de söylüyorum. "Kibirli olmaya geri döndük, değil mi?"

"Hala benden hoşlanıyorsun."

"Belki." Başka bir yere bakıyormuş gibi yapıyorum.

Çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasında tutuyor, beni o kadar derin gözlere bakmaya zorluyor ki, bazen onlardan asla bir çıkış yolu bulamayacağımı hissediyorum.

"Söyle, Green." Ses tonunda belli bir keskinlik var, sanki itaat etmezsem işleri farklı bir seviyeye taşıyacakmış gibi.

Elinden kurtulup sokakta evlerimize doğru koşmaya başladım ve arkamdan seslendim: "Beni yakalarsan sana anlatabilirim."

Bir atlet olmayabilirim ama her zaman iyi koşmuşumdur, yani ondan önce koşup o beni yakalamadan eve varacak kadar iyi.

Sadece birkaç saniye sonra nefes nefese kalıyorum. Tanrıya şükür mesafe kısa.

Saçlarım şakaklarıma yapışıyor ve kıyafetlerim sırtıma yapışıyor.

Ama ben zaten ön kapımın yanındayım. Ben -

Güçlü kolları beni arkamdan sarıyor ve yerden kaldırıyor. Sıcaklığı ve nane kokusu tüm benliğimi sararken çığlık atıyorum.

"Yakaladım seni, Green." Kulağımı ısırıyor. "Gerçekten benden kaçabileceğini mi sandın?"

"Ugh," diye kıvranmaya çalışıyorum. "Eziklik yapma. Öde bakalım." "Tamam. Bırak beni."

Yapıyor, ama sanki tekrar kaçmaya çalışmayacağıma güvenmiyormuş gibi bir kolunu etrafımda tutuyor. Ben nefes nefese kalırken, onun göğsü eforla zar zor inip kalkıyor.

"Sen robot musun?" İnledim.

"Dayanıklılığın üzerinde çalışmalıyız." Saçımı karıştırdı. "Ama önce ödeme."

Onu tişörtünden tutup parmak uçlarına kalkıyorum ve öpüyorum. Çekilmeden önce sadece bir öpücük.

"Bu aperatifti, değil mi?" İşaret parmağını dudaklarının üzerinde gezdiriyor ve ben bu şehvetli hareketin büyüsüne kapılıyorum.

Şu anda tek düşünebildiğim şeyin sabaha kadar onun dudaklarını öpmek olduğunu düşünürsek, kesinlikle bir iştah açıcı.

"Hadi benim eve gidelim," diyor. "Babam bir süre eve gelmeyecek." Kollarımı kavuşturuyorum. "Önce bana şeyimi geri ver."

"Senin şeyin mi?"

"Bilekliğim." Elimi uzatıyorum. "Geri ver onu."

Hastaneye nakledildiğim gece bir yerde kaybettiğimi düşündüm ama kişisel eşyalarımın arasında yoktu. Nereye gittiğine dair tek bir seçenek var.

Xander bir kaşını kaldırır. "Ben de bunu unuttuğunu sanıyordum."

"Asla unutmadım. Ne de olsa yedi yıldır benimle birlikte."

Kot pantolonunun içine uzanıp bileziği çıkardı. Temizdi, son gördüğümdeki gibi kanla ıslanmamıştı.

Olmadığına çok sevindim. Kan bir süre daha görmek istediğim bir şey değil. Xander yaralı bileğimi avucunun içine aldı. Dikişleri aldırmama rağmen, uzun izlerle hala çirkin. Yüzüne doğru kaldırıyor ve dudaklarını dudaklarına değdiriyor. Kalbim çırpınıyor ve nefes almak için çaba sarf

ediyorum.

Ne zaman böyle şeyler yapsa berbat oluyorum.

Sonra bileziği bileğime taktı. "Bunu asla çıkarma." Başımı sallıyorum.

Diğer cebine uzanıyor ve bir paket M&M çıkarıyor, içine dalıyor ve ağzımın önüne yeşil bir tane koyuyor. "Aç bakalım."

"Kendi başıma yiyebilirim." Paketi kapmaya çalışıyorum ama başımın üstünde tutuyor. "Haksızlık ediyorsun."

"Bütün gece burada durabiliriz ya da o ağzını açabilirsin."

Ofluyorum ama dudaklarımın aralanmasına izin veriyorum. M&M'i içine yerleştirdiği anda parmaklarını yalıyorum ve gözlerinin kararmasına neden oluyorum. Dilimi tenine her değdirdiğimde Xander'ın gözleri parlıyor.

"Beni öldürüyorsun, Green."

"Mmmm." Paketi elinden alıp mavi bir M&M çıkarıyorum ve ağzına atıyorum. "Sen de bir tane al."

Ben dudaklarımı parmaklarına değdirirken, Xander benimkileri sıcak ağzına alıp diliyle yalıyor. İçimi bir arzu kaplıyor ve yarı normal bir tonda konuşmak için tüm gücümü harcıyorum. "Bana en sevdiğin tadı hiç söylemedin."

Parmaklarımın etrafında konuşuyor,

"Sen." Kutsal...

Böyle şeyler söylemeye devam ederse, herkesin içinde ona tırmanacağım.

"Şimdi." Bana gamzelerini gösteriyor. "Şu yeniden yapılanma hakkında."

Onu öpmek üzereydim ki bir varlık görüş alanımızı kesti. Geriye doğru sendeliyorum ama Xander'ın kucağından ayrılmıyorum.

Ağzım açık kaldı.

Sarı saçları, zarif duruşu. Neredeyse bir hayalet görmek gibi. Kadın gülümsediğinde Xander'ın tüm vücudu geriliyor. "Merhaba, Xan."

XANDER

"Mum?"

Sesim kendi kulaklarıma bile inanılmaz geliyor. Bu hayatta asla göremeyeceğimi sandığım kadın karşımda Önümde. duruyor.

Saçları düz ve sarı, tıpkı hatırladığım gibi omuzlarına dökülüyor. Üst sınıfa uygun zarif elbiselerden birini giyiyor ve kıyafetlerinin üzerinde hala bir broş var.

On iki yıldan uzun bir süre önce ayrıldığımızı bilmeseydim, birbirimizi dün gördüğümüzü sanırdım.

Yüzünde o tanıdık kalıcı küçük gülümseme var ve mavi badem şeklindeki gözlerinin etrafında hiç kırışıklık yok.

"Nasılsınız çocuklar?" Sanki bu her gün olan bir şeymiş gibi, sanki gezintiye çıkmış da yeni dönmüş gibi Kim'le bana bakıyor.

"Çok büyümüşsün, Kim." Gülümsüyor. "Neyse ki yılan annene benzemiyorsun."

Ne oluyor lan?

İlk olarak, annem burada.

İkincisi, annemin burada olduğunu söylemiş miydim?

"Xander'la konuşabilir miyim?" diye soruyor Kim'e. Gözleri fal taşı gibi açılmış, sanki bir hayaletin ortaya çıkışına tanıklık ediyor ve muhtemelen hayalet avcısı seçeneklerini düşünüyor.

Benim için de öyle.

"Uh..." Başını sallıyor, sonra elimi sıkıyor. "Bana ihtiyacın olursa... evde olacağım."

Kafamı sallayacak ya da bir şey yapacak durumda bile değilim. Hâlâ anneme bakıyor ve başka bir 'rüya' görecek kadar alkol alıp almadığımı anlamaya çalışıyorum.

Yumuşak dudaklar yanağıma yapışıyor ve bu beni transımdan çıkarmaya yetiyor. Kim'e bakıyorum ve o da herhangi bir insanın yapabileceği en sıcak, en düşünceli şekilde gülümsüyor.

Gülümsemesi, yüksek sesle söylemek zorunda olmadığı kelimeleri söylüyor.

Senin için buradayım. Her zaman yanında olacağım.

Ben de ona gülümseyerek çok sevdiği gamzelerimi gösteriyorum. "Devam et, Green."

Başını sallıyor, anneme son bir kez baktıktan sonra yavaşça evine doğru ilerliyor.

Geriye sadece ben ve beni bu dünyaya getiren kadın kaldı.

Babam çok fazla olduğu için giden kadın.

"İçeri girelim mi?" Evimizi işaret ediyor - benim ve babamın evini, onunkini değil. Çünkü arkasına bile bakmadan gitti.

Onun da beni takip edeceğini bildiğim için kapıdan çıkarken hiçbir şey söylemiyorum.

Topuklarının sesi boş salonda yankılanıyor.

Ahmed bizi girişte karşılıyor ve onu görünce duruyor.

"Merhaba, Ahmed. Nasılsın?" Eskiden bana verdiği sıcaklıkla ona gülümsüyor.

Biraz hüzünlü, biraz zorlama, biraz da sahte bir sıcaklık.

Ve hepsini yalayıp yutardım çünkü annemden geliyordu.

"Merhaba." Tamamen profesyonel duruşuna döner. "Sana bir şey getireyim mi, Xander?"

Bir şişe votka harika olur, çok teşekkür ederim.

"Hiçbir şey," diye nefes veriyorum.

"Benim için bir kadeh şarap," diyor annem.

"Korkarım şarabımız yok." Başını salladı ve köşede kayboldu. Babamı arayıp beklenmedik misafirimiz hakkında bilgi vereceğinden hiç şüphem yok.

Babam eve gelmeden önce, annemle konuşmamız gerek.

Bir elimi cebime sokarak arkamı dönüp ona bakıyorum. Kanepede oturuyor, iki bacağını da kibar bir hanımefendi gibi yana yatırmış.

Annem hiçbir zaman kibar bir kadın olmadı. Babamı ve Calvin'i tanımadan önce garsonluk yapıyordu.

Babası onu üst-orta sınıfın yanına getirdi ve bundan sonra geniş ailesiyle tüm ilişkisini kesti ve sosyal sınıf değiştirdi.

Bakışları üzerimde geziniyor. "Erkek olmuşsun."

"Sana teşekkür etmiyorum," diyorum kelimeleri düşünmeden. Ama sanırım beni sokağın ortasında terk ettiği ve bir daha arkasına bakmadığı o günden beri söylemek istediğim tek şey buydu.

"Xander, beni dinle."

Tezgâha yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "Can kulağıyla dinliyorum. On iki yıl boyunca hayalet gibi yaşadıktan sonra seni geri getiren şeyin ne olduğunu duyalım. Spoiler uyarısı, adres değişmedi."

Dudaklarını inceltiyor. "Görüyorum ki iğnelemede akıcı hale gelmişsin."

"Ne diyebilirim ki? Annesiz büyümek beni birçok şeyde akıcı hale getirdi. Yalan söylemek, içmek, kavga etmek gibi. Aklınıza ne gelirse."

"Orada durup hayatındaki tercihlerin için beni suçlamana izin vermeyeceğim. Lewis ve onun parası var."

O gerçek mi? Onun yüzünü görmemek için gözlerime ulaşıp onları bir şekilde kör etmenin bir yolu var mı?

On iki yıl boyunca onu tekrar görmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim. Belki geri döner ve babamın asla dolduramadığı boşluğu doldurur diye.

Umut tehlikeli bir şeydir; sizi asla var olmayacak şeylere inandırır.

Samantha Knight'a inanmıştım ve bu umut daha ilk konuşmada sönmeye başladı.

Beni kurtarmak için burada

değil. "Neden buradasın

Samantha?"

"Ben senin annenim ve bana böyle hitap edeceksin."

"Hayır. Ben ağlayıp adını sayıklarken beni sokakta terk ettiğin anda annem olmayı bıraktın sayılır."

Ayağa kalkıyor ve ben onun biyolojik statüsünü kanıtlamak için üzerime gelmesini falan bekliyorum ama o doğruca Lewis'in her zaman odanın köşesinde tuttuğu içki dolabına yöneliyor. Hiçbir şey bulamayınca küfrediyor, parmakları titriyor.

"Şu içki sorunumu hatırlıyor musun?" Başımı yana eğiyorum. "Babam bu yüzden evde alkolü yasaklamıştı."

"İyi içkiyi çöpe atma konusunda tam bir uzman." Boynunu ovuşturuyor ve parmakları titriyor.

Yan dolaba uzanıp orada tuttuğum küçük bir şişeyi alıyorum ve ona doğru fırlatıyorum. "Bu sorunu nereden çıkardığımı anladım."

Şişeyi kavrıyor ve aşırı hevesli parmaklarıyla açıyor. "Votka mı, cidden mi? Hiç şarabınız yok mu?"

"Sanırım herkes kendi zehrini seçiyor."

"Her neyse." Çöldeymiş gibi sıvıyı yuttuğunu gördüğüm anda içimi bir iğrenme duygusu kaplıyor.

O kadar zor ki, denge için tezgaha tutunuyorum. Böyle

görünüyorum. Tıpkı onun gibi.

Şimdi düşünüyorum da, her zaman elinde bir bardak şarapla dolaşırdı. Hatta bir keresinde kızılcık suyumla karıştırmıştı ve o benim ilk alkol yudumumdu. Hepsini bitirdim ve garip davranmaya başladım. Babam bunu böyle öğrendi ve büyük bir kavga ettiler.

Sonra beni doktora götürdü ve midemi temizletmiş olabilirim.

Belki de bu yüzden babam bu yılın başından beri içki konusunda daha da hıyarlaştı.

"Üzgün müsün?" diye sordum.

Ağzının kenarını siliyor ama küçük şişeyi geri vermiyor. "Üzgün müsün? Ne için?"

Sorması bile öyle olmadığını göstermeye yetiyor ama yine de konuşuyorum: "Tek oğlunu biyolojik babası bile olmayan bir adamla bırakıp gitmişsin."

"Biliyorsun," diye mırıldanıyor.

"Evet, tüm bu melezleşmeyi bir şekilde anladım."

"Bil diye söylüyorum, iğnelemeyi takdir

etmiyorum." "Bil diye söylüyorum, umurumda

değil."

Başını sallar. "Seni bir yabancıyla bırakmadım. Lewis en başından beri seni oğlu olarak görüyordu. Ayrıca, o ve Calvin uzun zaman önce biyolojik çocuklarına uzaktan göz kulak olma konusunda anlaşmaya vardılar. Neden bazen Calvin seni alırken, bazen de Lewis Kim'i alıyordu sanıyorsun? Ya da dördünüz parkta babalar günü yaptığınızda ve tüm o saçmalıklarda? Her şeyi planlamışlardı."

Babam ve Calvin'in perde arkasında bilgi alışverişinde bulunduklarını tahmin ediyordum ama her şeyin nasıl geliştiği konusunda bu kadar uyumlu olduklarını hiç düşünmemiştim.

"Düzenleme seni rahatsız etti mi?" diye sordum. "Bu kadar mı?"

"Umurumda değildi."

"Tabii ki yapmadın. Bu yüzden gittin."

Hiçbir şey söylemiyor ve sessizliği sözlerinden daha acı verici. Şu anda acıya karşı bağışıklığım olduğunu sanıyordum. Meğer yanılmışım.

"Peki neden geri döndün?"

Tekrar kanepeye oturuyor ve votkamdan bir yudum daha alıyor, bu sefer daha zarif bir şekilde, çünkü doyurması gereken bir kaşıntısı yok.

"Ne olursa olsun, sen benim oğlumsun, Xander."

"Saçmalık."

"Az önce ne dedin sen?"

"Beni duydun."

"Dinle beni Xan, annen olarak saygı bekliyorum."

"Saçmalık," diyor arkamdan daha güçlü bir erkek sesi.

Baba.

Düşündüğümden daha hızlı oldu. Muhtemelen Silver'ın babasının evinin yakınlarındaydı.

Evrak çantasını masanın üzerine bırakıyor ve içeri girip yanımda duruyor. "Onu duydun."

"Lewis." Gülümsüyor. "Ben de seni bekliyordum." "Sana buraya asla gelmemeni söylemiştim."

"Bekle." A r a l a r ı n a bakıyorum. "Tanışıyor musunuz? Çay partisi arkadaşı falan mısınız? Onun Brezilya'da falan olduğunu sanıyordum."

"Bizi yalnız bırakabilir misin?" Samantha'nın eli şişenin kapağının etrafında titriyor.

"Siktir et, hayır" diyorum.

"Sadece git." Lewis arkasını işaret ediyor.

"Buna inanamıyorum." Ona bakıyorum. "Benim için değil de onun için mi buradasın?" Şişenin kapağına vuruyor, duruşunu koruyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Odadan çıkarken alay ediyorum ama olay yerinden değil. Bir köşeye saklanıp çocukken yaptığım bir şeyi yapıyorum: Annemle babamın kavgalarına kulak misafiri oluyorum ve bir an önce bitmesini umuyorum.

Onlar yapmayınca Kim'e gittim çünkü kaosu yatıştıran tek kişi oydu. Hâlâ da öyle.

"Burada ne halt ediyorsun Samantha?" Lewis kravatını çekiştiriyor.

"Telefonlarıma cevap vermiyorsun."

"Çünkü istemiyorum. Bir ipucu al." "Beni görmezden gelemezsin Lewis."

"Beni izle." Masanın yanında duruyor, kızın üzerinde yükseliyor. "Geçen yıl sana bunun benden son para alış verişin olacağını söylemiştim."

"Mike'ın işi yine iflas etti. Yardıma ihtiyacımız var."

"Benden alamayacaksın. Son baktığımda kocanızın sponsoru değildim."

Dur bir saniye. Yeniden evlendi ve Lewis ona bunca zamandır para mı veriyordu?

Ne oluyor lan?

"Olsan iyi edersin." Ayağa kalktı, şişeyi ölümcül bir şekilde kavradı. "Aksi takdirde basın gayrimeşru kızınızı öğrenecek. Kampanyanın nasıl gideceğini sanıyorsun, ha? Güçlü politikacı Lewis Knight'ın gayrimeşru bir kızı var ve başka bir piç çocuğu kendi çocuğu gibi yetiştiriyor. Bunu manşetlerden görebiliyorum. Ve unutmayın, elimde bunu kanıtlayacak DNA testleri var."

"Sana parayı senden korktuğum için verdiğimi mi sandın? Böyle düşünecek kadar ne hale geldin sen? Ezik kocanın şirketlerini finanse ettim çünkü sen benim oğlumu doğuran kadınsın ve senin dibe vurduğunu görmek istemiyorum ama çocuklarımı herhangi bir şekilde tehdit edersen seni ve Michael'ı öyle derine gömerim ki kimse seni bulamaz."

"Bakalım diğerini ilk kim gömebilecek." Yüzü kızarıyor. "Ya banka hesabımdaki parayı bulurum ya da huzurlu çocuklarınızın hayatına veda edersiniz."

Kapıya doğru gidiyor.

"Samantha," diye sesleniyor arkasından.

Arkasını döndüğünde yüz hatlarını umutlu bir ifade kaplıyor. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Bir daha sakın o lanet yüzünü buraya gösterme. Alkolik etkisini oğlumdan uzak tut."

Kapı Samantha'nın arkasından büyük bir gürültüyle kapanır. Lewis sertçe nefes alır ve oturup telefonunu alırken bir elini saçlarında gezdirir.

Sebastian Queens'i arayarak toplantının geri kalanına katılamayacağını söyler, ardından sekreterini arayarak planda değişiklikler olabileceğini bildirir ve son olarak Calvin'i arayarak Samantha'nın ziyareti hakkında bilgi verir.

O konuşmasını bitirir bitirmez saklandığım yerden çıktım ve iki elimi kotumun cebine soktum. "Neden bana yeniden evlendiğini söylemedin? Neden bana Brezilya'da olduğunu söylemedin?"

Telefonu yanına bırakıyor ve bana bakıyor. "Kulak misafiri olacağını bilmeliydim. Bunu hiç duymamış olmanı tercih ederdim."

"Annemin servet avcısı olduğu kısmını mı kastediyorsun?" "O kısmı da."

"Benden başka ne sakladın? Çünkü benim yanımdayken bir şeyler saklamak senin yöntemin gibi görünüyor."

"Fark etmez."

"Benim için önemli." Sesim yükseliyor. "Bu benim hayatım; içinde neler olduğunu bilmeye hakkım var. Artık çocuk değilim ve benim adıma karar veremezsin."

"Peki." İç çekiyor. "Samantha evliliğimizin son yılında şimdiki kocasıyla bir ilişki yaşadı. Senin iyiliğin için kalmasını istedim ama o istemedi. Bu hayatın beklediği gibi olmadığını ve onu boğduğunu söyledi. Anne olmaktan ve tüm bu yaşam tarzından nefret ediyordu. Ayrıca seni ve güvenliğini ihmal etmeye başladı. Gitmeye karar verdiğinde onu durdurmadım."

Yumruğum cebimde kıvrılıyor. "Neden bana bunların hiçbirini anlatmadın? Neden bunca yıl senden nefret etmeme izin verdin?"

"Tam da aynı sebepten dolayı. Beni zaten suçluyordun, bu yüzden diğer ebeveyninden de nefret etmeni istemedim."

"Alkış falan bekleme baba." Gitmek için döndüm.

"Xander." Sert sesi beni yolumda durdurdu.

"Ne?"

"Çocuk olmadığını söylemiştin. O yüzden çocuk gibi davranma." Onunla tamamen yüzleştim. "Ne demek istiyorsun?"

"İçki içmeyi bırakmalısın. Beni güç kullanmaya zorlama, çünkü yaparım o."

Uzun bir nefes veriyorum. "Onun için bir çözüm düşünmeye ne dersin? Tehdit mi? Bu basına yansırsa Kim'i mahveder. İnsanlar bizi kardeş olarak görmeye başlar ve bu konu kapanır."

"Peki ya sen?" "Peki ya ben?"

"Kim'in hayatını mahvedeceğini söyledin ama seninkini de mahvedecek." Bir omzumu kaldırdım. "İdare edebilirim."

"Yapamıyorsan sorun değil. Bunun için ben varım." "Sana ihtiyacım yok," diye mırıldandım.

"Biliyorum. Olur da yaparsın diye söylüyorum." Ayağa kalktı ve elini omzuma koydu. "DNA testleri ne derse desin, sen benim oğlumsun."

Onu kıpırdatıyorum. "Saflık sana yakışmıyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kıkırdıyor, sesi nadiren duyuluyor ve bunun hafife alınmaması gerektiğini biliyorum. Lewis Knight gülmez, en azından içtenlikle gülmez. Orada durup karşılığında bir şey beklemeden elini uzatmıyor.

Uzun zamandır ilk defa ona farklı bir gözle bakıyorum. O benim babam.

Calvin'e saygı duysam da Lewis benim babam. Tüm biyolojik bağlara lanet olsun.

Bu düşünceyle, ona başka insanlara asla sormayacağım bir şey sordum.

Kim haklı, bir şeyler istemekten çok gurur duyuyorum. Örneğin yardım ya da kontrolden çıkan hayatımı frenlemek gibi.

"Onu durdurabilir misin?"

"Elimden gelen her şeyi yapacağım," diyor bana.

"Ya yapamazsan?"

"En kötü ihtimalle hepimiz ülkeyi terk etmek zorunda kalırız." "Calvin de mi?"

"Özellikle Calvin. Diplomatik çevreler için çalışıyor ve bu çevreler siyasetten bile daha fazla inceleniyor. Hiçbir skandala izin verilmez."

"Kahretsin."

"Biliyorum ama en kötü senaryoyu düşünmek zorundayız. Ona her zaman para verebilirim ama asla durmayacaktır. Ayrıca, seni tehdit eden biriyle anlaşma yapmayacağım."

"Teşekkürler... Sanırım."

"Bu sefer iğneleme yok mu?"

Gülümsüyor. "Buna alışma."

Omuzumu sıkıyor. "Şimdi kendine odaklanmanı istiyorum. O programı düşün."

"Siktir."

"Siktir git, genç adam. Bu durum devam etmeyecek." Ve sik Lewis geri döndü. *Seni tekrar görmek güzel, baba.*

"Kim senin için endişeleniyor," diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen ve Kim ne zamandan beri mektup arkadaşısınız?"

"Geçen gün ona bir şeye ihtiyacı olursa bana söylemesini söyledim. Onu evinin önünde volta atarken buldum ve beni görür görmez koşarak yanıma geldi ve aynen şunları söyledi: 'Bir şeye ihtiyacım olursa sana söylememi istedin, ben de söylüyorum. Bana ne vereceksen Xan'a ver. Onun da en az benim kadar yardıma ihtiyacı var; sadece bunu itiraf edemeyecek kadar gururlu. Bu yüzden ondan vazgeçme. Bir gün geriye dönüp baktığında bunun için sana teşekkür edecek ve ben de teşekkür edeceğim."

KIMBERLY

I hareketsiz kalamaz.

Samantha geldiğinden beri kapana kısılmış bir hayvan gibi odamın içinde bir ileri bir geri volta atıyorum.

Lewis'le konuştuktan sonra Kirian ve babamla vakit geçirdim. Scrabble oynadık, sonra da küçük kardeşimi yatırdık. Şimdi odamdayım ve kendimi keyifsiz hissediyorum.

Babam az önce bana Samantha'nın tehditlerinden bahsetti ve içimden birazcık ölmüş olabilirim.

Evet, basının tehdidi ve Xan'ın kız kardeşi olarak bilinmek sakatlayıcı ve medyanın ilgisi düşüncesi beni titretiyor, ama ağlamanın eşiğine gelmemin nedeni bu değil.

Bu Xander.

Çok küçükken o kırmızı arabanın peşinden koşan çocuk. Ayağı takılıp düşmeden hemen önce Samantha'ya kalması için yalvarırken ağlayan yüzünün görüntüsü ve çığlıklarının sesi.

Bu görüntü aklımdan hiç çıkmadı. Acının en gerçek haliydi, ham ve derin.

Aynı kadının ona farklı türde bir acı yaşatmak için geri dönmüş olması, yüzüne yumruk atma isteği uyandırıyor.

On iki yıl boyunca sırf geri dönüp onun hayatını mahvedebilmek için ortadan kayboldu.

Hayatlarımız.

Telefonumu aldım ve mesajlarımı kontrol ettim. Ondan bir şey yok, ben de yazıyorum.

Kimberly: Orada mısın?

Cevap yok.

Kimberly: Senin için burada olduğumu biliyorsun. Asla gitmeyeceğim, söz verdiğim gibi.

Hala bir şey yok.

Dışarıda içtiğini ya da kavga ettiğini düşünmek beni korkutuyor.

Telefonu pijamamın cebine sokuyorum ve biraz Lady Grey çayı almak için mutfağa gidiyorum - babam son zamanlarda beni hayranı yapmış olabilir.

Aşağı inerken Ronan'a mesaj attım.

Kimberly: Xander uğradı mı?

Ronan: Kim Bu mu? Oh, ve Hain. Eğer o gösterir Yukarı, o olacak katledilecek.

Ronan: Tek kişilik partime gelmek ister misin?

Otları da sayarsan iki**.** Başımı sallıyorum, sonra Elsa'ya mesaj atıyorum.

Kimberly: Xander, Aiden ile temasa geçti mi?

Elsa: Hayır. Her şey yolunda mı?

Kimberly: Sorun değil. Yarın anlatırım.

Elsa: Ben Aiden, yarından sonra yap. Ya da daha iyisi, gelecek hafta.

Cole'a mesaj atmayı düşünüyorum ama geçen hafta tanık olduklarından sonra buna cesaret edemiyorum.

"Bu son, Jeanine. Kararımı verdim."

Mutfağın girişinde babamın sesi beni durduruyor. Masada oturmuş, her zamanki soğuk ses tonuyla annemle konuşuyor.

Sanki beni hissetmiş gibi kafasını bana doğru çeviriyor. Yerimde donup kalıyorum ve telefonum bile elimde kalıyor. Hırsızlık yaparken yakalanmış bir suçlu gibi davranıyorum.

"Onun yüzünden, değil mi?" Annem suçlayıcı bir parmakla beni işaret ederek hırlıyor.

"Hayır, senin yüzünden. Çocuklarımın annesi olmaya uygun değilsin. Bu gecikmiş bir adımdır."

"O velet bileğini kesti diye beni boşadığına inanamıyorum." Bana ters ters bakıyor.

Duvarın içinde erime ya da toprağa bir çukur kazıp kendimi içine gömme ihtiyacı var.

Çocukluğumdan beri, annem bana öyle baktığı an bir hiç oldum.

"Kapa çeneni," diye azarlar babam onu. "Onunla bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim."

"Onunla nasıl istersem öyle konuşurum. Onu doğuran benim, ama o bu fedakârlığımı ödüllendirmek için hiçbir şey yapmadı." Başını sallıyor, gözlerini bana dikiyor. "Yapabildiğim zaman senden kurtulmalıydım."

"Jeanine, eğer hemen çeneni kapatmazsan -"

"Belki de yapmalıydın," diye sakin bir ses tonuyla konuşuyorum babamın yerine. "Böylece senin kızın olma talihsizliğini hiç yaşamamış olurdum."

"Az önce bana ne dedin sen?"

"Sen asla bir anne olmadın." Şimdi konuşmaya başladım, duramıyorum. Kelimeler ağzımdan bir dua gibi dökülüyor. "Kendimi o kadar önemsiz ve küçük hissettirdin ki, hayatımı sonlandırma düşüncesi uyandığım ilk ve uyuduğum son şey oldu. Beni bir hata, bir rezalet, bir hayal kırıklığı olduğuma inandırdın, ama değilim. *Sen* öylesin. Kendini başka bir insanı umursamayacak kadar çok seviyorsun. Senin narsist tipinin çocuk doğurmasına izin verilmemeliydi. DNA seni bir anne yapmaz, seni bir araç yapar."

Elini kaldırarak bana doğru saldırdı. Yerimde durup ona ters ters bakıyorum.

Artık ona aklımdan geçenleri söylediğime göre, beni alt etmesinin hiçbir yolu yok. Bir zamanlar onun ilgi ve onayının kırıntıları için köle gibi çalışırdım ama şimdi bu kadın tarafından duygusal olarak istismar edildiğimi fark ediyorum.

Fiziksel istismar, ruhumda bıraktığı yaralarla kıyaslandığında hiçbir şey, iyileşmesi uzun zaman alacak yaralar.

Ama başaracağım. Hayatımı yeniden inşa edeceğim ve o bunun bir parçası olmayacak. "Ona dokunursan stüdyonu yakarım."

pazarlık edilebilir ton.

Tam yüzümün önünde durdu. Elbette, değerli sanatına yönelik tehdit, egosunun tercümesi, annemi durduracaktır. Hayır, Jeanine. O benim için asla bir anne olmadı.

Bana dik dik bakarken burun delikleri alevleniyor. Hayatımda ilk kez başımı öne eğip gitmiyorum. Ağlamaya ya da saklanmaya gerek yok. Onun bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verirken kan dolaşımım adrenalinle doluyor.

Babam yanıma geldi ve beni omzumdan tuttu. "Evden hemen ayrılmanı bekliyorum."

"Ne? Bunu yapamazsınız, resimlerim ve malzemelerim -"

"Her şey paketlenecek ve yarın size gönderilecek. Kızımla aynı çatı altında bir dakika daha geçirmene izin yok."

"Anlamıyorsunuz," diye tıslıyor. "Bir sergim var. Ailemin orada olması bekleniyor."

"Serginiz bizi ilgilendirmez." Kapıyı işaret etti. "Şimdi, evimden defolun."

Kendimi kötü hissetmeliyim, bir şeyler hissetmeliyim, ama o benim bu yanımı uzun zaman önce öldürdü.

Artık yeni bir ben var ve bu onun sayesinde değil.

K I M B E R L Y

Sonraki bir saati yatakta dönüp durarak ve takıntılı bir ucube gibi telefonumu kontrol ederek geçirdim.

Xander mesajlarıma hiç cevap vermiyor.

Arıyorum ama cevap yok.

Bir keresinde, biri korktuğunda beynin verdiği tepki hakkında bir makale okumuştum. İlk içgüdü kaçmaktır.

Şu anda bana olan da bu. Xander'ın evine koşup onu bulmak istiyorum. Sokaklarda koşup onu aramak istiyorum. Eğer kavga ediyorsa, onu kavgadan çekip çıkaracağım ve güzel yüzünü incittiği için göğsüne bir yumruk atacağım.

Eğer içiyorsa, alkole el koyacağım ve karaciğerini mahvettiği için onu tekrar yumruklayacağım.

Tamam, belki yumruk atmak doğru çözüm olmayabilir ama burada endişeden neredeyse aklımı kaçırmak üzereyim.

Daha önce Jeanine ile olan hesaplaşma beni Xander'ın kaderini bilmemek kadar etkilemedi.

Karanlık düşünceler aklımı kurcalayıp duruyor. Ya yaralıysa? Ya bir yerde sızıp kaldıysa ve kimse onu bulamazsa? Daha da kötüsü, ya yanlış insanlar onu bulursa?

Lewis'i aramalıyım ve -

Balkonumdan gelen bir ses beni sarsıyor. Sanki bir kuş ya da böcek sesi. Tekrar oluyor ve bu sefer yataktan fırlıyorum.

Babamı aramayı düşünüyorum ama muhtemelen onu uyandırmayı gerektirecek bir şey değil.

Yavaşça balkonun kapısını açıyorum. Bir rüzgâr saçlarımı geriye savuruyor ve ince kıyafetlerimin altından sızarak titrememe neden oluyor. Tam dışarı bakacakken güçlü bir el ağzımı sarıp beni içeri itiyor.

Çığlık atıyorum ama sesim boğuk çıkıyor.

Uzuvlarım çırpınıyor ve savaşmaya çalışıyorum ama sonra diğer duyularım devreye giriyor. Nane ve okyanus kokusu, gamzeleri ve sıcaklığı.

Xander.

"Şşş." Beni yatağa fırlatıyor ve peşimden gelmeden önce ayakkabılarını tekmeliyor.

Takip ediyor derken, beni altına hapsediyor, avuç içi ağzımı kapatmaya devam ederken bir eliyle bileklerimi başımın üstünde sabitliyor.

Vücudunun benimkine karşı sertliği, kalçalarımın arasına zevk titremeleri gönderiyor. Pozisyon çok samimi ve yakın - çok yakın.

"Fantezilerin böyle mi başlıyor, Green?" Gözlerindeki ışıltı v e gamzeleri görülmeye değer.

Sormak istediğim bir şey olduğunu hatırlıyorum, emin olmak istediğim bir şey, ama şimdi beni böyle hapsettiği için tüm düşüncelerimi kaybettim.

Burada olduğu, güvende olduğu ve benimle olduğu için mutluyum.

Geriye kalan tek şey o. Yoğun kenarı ve sağlam formu.

Vücudu benimkine değiyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Birini bu kadar çok istemek yasak olmalı.

Her yanımda olsa bile onu bu kadar çok özlemek. Onu

şimdiden özledim ve o daha yeni geldi.

"Şimdi sana ne yapacağımı biliyor musun?" Üzerimde geziniyor, dudakları boğazımdan birkaç santim uzakta.

Başımı bir kez sallıyorum.

Sırıtıyor, hareketi sinsi ve gamzeleri bile uğursuz görünüyor. "Mesele de bu zaten. Fantezi senin, ama yön tamamen benim olacak."

Ağzımı bırakıyor ve havaya sert bir şekilde nefes veriyorum. Açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerime nefes çekmek çaba gerektiriyor.

Xander üstümü göğüslerimin üzerine doğru çekiyor ve birini kabaca kavradığında inliyorum.

"Bu mükemmel memeler benim." Ağzı meme ucuma yapışıyor, dişleriyle alay ediyor.

Uyarıcıların gücü nedeniyle sırtım yataktan kalkıyor. Şimdi ve burada orgazm olmak üzere olmam delilik mi?

Pozisyondan mı, sertleşmiş meme uçlarımdaki işkence hissinden mi, yoksa şu anda varlığıma hükmettiği gerçeğinden mi bilmiyorum.

Diğer eli aramıza uzanıyor ve tek seferde pijamalarımı ve iç çamaşırlarımı aşağı itiyor.

Parmaklarının uçları beni sarmadan önce hassas kıvrımlarımı yokluyor. "Bu amcık benim."

"Peki ya hayır dersem?" Meydan okuyorum ve bu sadece bir meydan okuma. Onu kızdırmanın bir yolu çünkü zevkten aklımı kaçırıyor olabilirim ve bana her şeyini vermesini istiyorum.

Bana gerçek benliğini göstermek için - kesilmemiş, kusurlu, ama tamamen bütün.

"Hayır, yani benim değil mi?" Sesi sakin, ama kavrayışı göbeğimin etrafında sıkılaşıyor ve lezzetli bir sürtünme yaratıyor.

"Evet."

"Sıçtın batırdın, Green."

Kotunu karıştırmak için beni bir süreliğine bırakıyor. "Şimdi ne olacak biliyor musun?"

"Hayır mı?" Neden soru gibi geldi bilmiyorum ama şu anda bunu düşünemeyecek kadar tahrik olmuş durumdayım.

"Seni öyle bir sikeceğim ki, sadece benim olmak isteyeceksin. Şimdi, yarın ve her zaman."

Xander iki bacağımı da omuzlarına dayanacak şekilde kaldırıyor. "Onları orada tut."

Titriyor olsam da, vücudum bir şeye, *herhangi bir şeye* ihtiyaç duyarak dönüyor olsa da yapıyorum.

Bu birikim beni her an öldürebilir.

İçime öyle bir giriyor ki, onu tamamen içimde hissedebiliyorum. Oh,

Tanrım. Ağzım sözsüz bir çığlıkla açılıyor.

Ellerim başımın üzerinde, kıpırdayamayacak ya da kurtulmaya çalışamayacak kadar çaresizim - istediğimden değil.

Tek bir hamle, tek bir hamle ve ben orgazm çığlıkları atıyorum.

Bir avucunu ağzıma dayayarak içime güç verirken çıkan sesi bastırıyor. Her itişinde, beni çılgına çeviren büyülü bir noktaya çarpıyor.

Daha ilk orgazmdan çıkmamıştım ki, bir başkası ona karıştı. Sürekli çığlıklarım onun ritmiyle kesiliyor. Vücuduma sahip olurken ağzımı kapatması ve ellerimi başımın üzerinde sabitlemesi bir fanteziden öte, beni mahvediyor.

Orada olduğunu hiç düşünmediğim parçalarımı buluyorum.

En gerçek, en ham haliyle aidiyettir.

Hızı beni nefessiz bırakan bir güçle artıyor. "Sen." *İtiş.*

"Sen." *İt.* "Benimsin."

Bir iniltiyle içime boşalıyor. Onunla o kadar dolu hissediyorum ki, bu beni delirtiyor.

Nefes nefese kaldım. Saçlarım terden enseme ve şakaklarıma yapışıyor. Ter tüm vücudumu kaplıyor ve sert kaslarının üzerinde parlıyor.

Hâlâ o kadar kötü titriyorum ki, bu yükseklikten aşağı inebileceğimi hiç sanmıyorum. İyice sikilmek böyle bir şey demek.

Xan içimden çıkmıyor ama ayaklarımı yatağın üzerine koyuyor. Sıcak dudakları karnımda, göğüslerimde ve boynumda geziniyor, sonra elini çekip sert bir öpücükle ağzıma yapışıyor.

Ve sonra tekrar içimde hareket ediyor, yavaş ve ölçülü, sanki vücudumun tadını ilk kez çıkarıyormuş gibi.

Yılların özlemi, kaçırılmış şanslar ve zehirli alışkanlıklarla dolu başka bir tür zevk beni kavrıyor.

Xander ve ben bir trajediyle başladık ama bu trajedinin içinde bir yoldaş bulduk. Acımızla sarılmalar, öpücükler ve küçük dokunuşlarla savaştık.

Şimdi, onunla farklı bir şekilde savaşıyoruz. Şimdi onu birbirimizin dilinde tadacağız ve ister fiziksel ister duygusal olsun, geride bıraktığı yaralarda göreceğiz.

Ve acıyla birlikte serbestlik gelir. Acıyla birlikte özgürlük gelir.

Kendimi hiç onun tarafından tutulduğum zamanki kadar özgür hissetmemiştim.

Yavaş ama emin adımlarla benim acımı alıyor, ben de onunkini alacağım.

O benim şövalyem olabilirdi, ama artık ben onun şövalyesi olacağım. Zırhını ve kılıcını geri getireceğim.

Böylece savaşı durdurabilir.

İtişlerinin gücüyle kalçaları sarsılıyor. Klitorisime dokunduğu an, yine gidici oluyorum.

Tamamen. Tamamen. Geri dönüşü olmayan bir şekilde.

"Bunu özleyeceğim Green," diye homurdanıyor. "Ben gittiğimde seni özleyeceğim."

X A N D E R

Tİlki, bilekleri kesilmiş solgun, içi boş olan.

Kim'in yüzünde bir daha asla görmek istemediğim birkaç ifade var.

İkincisi ise onu ağlarken görmek, çünkü bunu o kadar büyük bir acıyla yapıyor ki içim parçalanıyor.

Üçüncüsü ise geçmişte normal görünmek için zorladığı sahte bakışlar ve gülümsemeler.

Şimdi başka bir tane buldum. Korku.

Kollarımda yatarken, yüzümüz birbirimize dönükken, genişlemiş gözlerle bana bakıyor ve kontrol etmeye çalıştığı belli olmasına rağmen çenesi titriyor.

İşe yaramıyor.

Çökmek üzere ve bundan kaçış yok.

Onu izlerken, keşke bunu durdurabileceğim bir seçenek olsaydı diyorum. Eğer bu kalbimi söküp onun önüne bir tabakta koymam anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Bu da ne demek oluyor?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Minik eliyle pazumu kavrıyor. O yara izlerine bakmaktan kendimi alamıyorum - uzun, şekli bozulmuş ve gidecek başka bir yolu olmadığı zamanların tanığı. Bileklik bazılarını gizlese de, hala görünür ve dünyaya karşı öfkeliler.

Onu yalnız bıraktığım bir dünya.

"Xander, beni özleyeceğini söylemiştin. Nereye gidiyorsun?" diye ısrar ediyor.

Elini elime alıp dudaklarımı yaralarına değdiriyorum ve her seferinde olduğu gibi sanki tenini değil de ruhunu öpüyormuşum gibi ürperiyor.

"İyileşmek için," diyorum onun en güzel yerine karşı. Hayatta kaldığının kanıtı.

"İyileşmek için mi?"

"Rehabilitasyon. Babam ve ben otuz günlük bir program üzerinde anlaştık ama altmış günlük bir programa da geçebiliriz."

"Oh," kelimesi dudaklarından bir nefeste çıkıyor. Bu durumdan memnun ama benim gibi onun da yüz ifadesinde yakın bir kıyamet gizleniyor.

Ayrılığımızın gerçeği.

Yeşil saçlarını okşuyorum. Bir başka güzel yanı da eski tuhaf benliğinin parlaması. Bu, küçük kızın hala orada olduğunun, kırıldığının ama parçalarını bir araya getirebildiğinin kanıtı.

"Bir de annemle aramızdaki sorun var. Tehditlerine devam ederse, kardeş olduğumuz için çok fazla inceleme altında kalacağız ve seni bunun ortasında istemiyorum."

Bir elini ağzımın önüne koyarak cümlemi kesti. "Dünyanın ne dediği umurumda değil. Sen asla benim kardeşim olmadın ve olmayacaksın. Benim bir kardeşim var ve o da sen değilsin."

Parmaklarını çıkarmadan önce öpüyorum. "Bunun için teşekkürler."

Dudağının kenarını ısırıyor. "Babam ülkeyi tamamen terk etmek zorunda kalabileceğimizi söylüyor."

"Benimki de öyle."

"Umurumda değil,

biliyorsun." "Hayır mı?"

Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Beni köklü tutan yerler değil, insanlardır. Burası benim evim çünkü hepiniz buradasınız. Eğer birlikte gidersek, sadece evimizi değiştirmiş oluruz."

Arkadaşlarımız ve tanıdığımız herkes gibi önemli şeyleri unutuyor olsa da böyle düşünmesine sevindim.

Ama bunu kendime sakladım ve konuyu değiştirdim. "Bu bok fırtınası hiç yaşanmamış olsaydı, gelecek yıl nereye gitmeyi planlıyordun?"

"İmparatorluk Koleji ve Kirian'ı da yanımda götürecektim. Onu Jeanine ile bırakmamın imkanı yoktu. Artık babam da buralarda olduğuna göre, planlarım biraz değişti."

"Neye?"

"Bilmiyorum. Benim sınırım gökyüzü." Elimin arkasını okşuyor. "Peki ya sen? Hâlâ Harvard'a gitmek istiyor musun?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

Kızarıyor. "Bir keresinde Lewis'le konuştuğunu duymuştum." Sırıttım. "Sapık."

"Kapa çeneni. Ne olmuş yani? Öyle misin?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Oraya gitmek istedim çünkü senden uzaklaşmak için gidebileceğim en uzak yer orasıydı. Senden kaçmak için orayı seçtim. Şimdi, yalvarsan bile bu gerçekleşmeyecek."

Gülümsemesi bulaşıcı ve yanağını kendime doğru çekip öpmeden edemiyorum.

"Peki şimdi planın ne?" diye soruyor.

"Sen."

"Ben mi?"

"Evet, sen. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

"H a d i ama. Aklında bir hayal olmalı. Hâlâ haberlerin ekonomi kısmını okumayı seviyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"Yani işi takip ediyorsun?"

"Muhtemelen, ama sadece beni senden uzak tutmazsa."

"Tabii ki olmaz. Ayrıca, başarı için fedakârlık yapmak gerekir." "Benim yaptığım tek fedakarlık rehabilitasyon. Yani, iyileşmek, değil fedakarlık."

Yüz ifadesi düşüyor ve koyu yeşil gözleri perişanlıkla doluyor. "Ne zaman gidiyorsun?" diye soruyor kısık bir sesle.

"Yarın."

"O kadar çabuk mu?" Sözleri sonda kesiliyor. "Evet, Lewis Knight'ın arkadaşları hızlı çalışır." "Öyle."

"Özür dilerim."

Ben de bunu yakında bırakmak istemiyorum, ama yine de yapmak zorundayım, bu yüzden yara bandı olarak yırtabilirim.

"Olma." Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Seninle gurur duyuyorum."

"Ben de seninle gurur duyuyorum Green."

Yanağından bir damla yaş süzülüyor ve hemen siliyor.

Çenesini tutuyorum. "Hey, ne oldu?"

"Sadece, bana böyle bir şey söylemeni duymak için çok uzun süre bekledim."

Gözyaşlarını öpüp uzaklaştırıyorum. "Şu a n d a n itibaren, bunu her zaman duyacaksın. Sen benimsin, Green, ve seni hayatım pahasına koruyacağım."

"Ben de seni koruyacağım."

"Öyle mi? Kimden?"

"Kendinizden. Dünyadan. Sana zarar vermeye çalışan herkesten." "Yani artık benim şövalyem gibi misin?"

"Uh-huh. Buna alışın."

"Dur bir bakayım." Onu kendime doğru çektim ve bacağını kaldırdım, böylece sikimi amına sokabildim.

Zaten çok ıslak. Ben onun derinliklerinde kılıflanırken ikimiz de inliyoruz.

Yedi yıl boyunca onu beklerken geçen zaman kadar yavaş beceriyorum onu.

Ona bakarken onu beceriyorum, benim için o olduğunu bilmesini sağlıyorum. Bunu bilmek için otuzlu yaşlarıma gelmeme gerek yok. Beni doğuran kadının beni terk ettiği ve Kim'in bana sarılıp beni asla terk etmeyeceğine söz verdiği andan beri biliyorum.

Elimi tutup benimle birlikte ağladığında, onu ağlarken görmekten hoşlanmadığımı söylediğimde bile bunu anladım.

O zamanlar göğsümdeki havalanmayı anlamamıştım ama şimdi anlıyorum.

Kim için hissettiklerim sadece bedenlerimiz arasındaki bağ ya da geçmişimizle ilgili değil, aynı zamanda acımızla da ilgili. Onun varlığının boşluğu hiçbir alkolün yapamayacağı kadar körelttiği gerçeğiyle ilgili.

Onu vuran orgazm ikimizi de derinden sarsıyor. Kollarını bana doluyor ve yüzünü boynuma saklayarak fısıldıyor: "Seni seviyorum Xan. Sana o kadar uzun zamandır aşığım ki, ne zaman başladı ya da hiç bitecek mi bilmiyorum."

Ve işte böyle, ben gidiciyim.

X A N D E R

A Kendini bana doladıktan, beni öptükten ve kulağıma bir şeyler fısıldadıktan sonra Kim sonunda uykuyla olan uzun biyolojik savaşını kaybediyor ve uykuya dalıyor.

Söylediği sözleri hatırladıkça göğsüm hala ağrıyor. Beni ne kadar sevdiği, beni sevmenin onu ne kadar kurtardığı gibi.

O anda konuşamadım. Hâlâ da konuşamıyorum, çünkü ayrılırken bu sözleri söylemeye hakkım yok.

Giyinik halde yatağın yanında duruyorum ve yanağındaki dağınık yeşil saçları okşuyorum. Yumuşakça inliyor, dokunuşuma doğru eğiliyor.

İçimdeki her şey kalmam için bana

bağırıyor. Onu tutmam için.

Öp onu.

Bir daha asla yanından ayrılma.

Ama babam haklı; onu hak etmiyorum. Henüz hak etmiyorum.

Ona son bir kez bakıp odasından çıkıyorum. Ayrılmadan önce bir yere gidip ona bir hediye almam gerekiyor ama önce telefonumu çıkarıp yazıyorum.

Xander: Bana şövalyem dediğin günü hatırlıyor musun? Parktaydık ve sen kurdeleli, dantelli yeşil prenses elbisesi giymiştin. Saçların taranmamıştı ve tepende Calvin'e Cadılar Bayramı için aldırdığın yeşil taç vardı. Sonra dedin ki, 'Hey, Xan. Her prensesin bir şövalyeye ihtiyacı vardır ve seni benim şövalyem yaptığım için onur duyuyorsun. Sen beni bambu bir kılıçla kutsarken önünde diz çöküp kraliçeyi taklit ettiğim an en mutlu çocukluk anımdı. İlk kez büyükannenden sonra giyindiğin ve gülümsediğin andı.

ve hayatına neşe getirdiğim için kendimi çok gururlu hissettim. Bu yüzden hemen ardından sana sarıldım ve seni neredeyse ölene kadar sıktım. Bana o kocaman gözlerle baktığında, ben sadece bir şövalye değil, lanet olası bir Tanrıydım. Bana her baktığında hala aynı şeyi hissediyorum ve bu yüzden babamla Jeanine'i duyduktan sonra senden nefret etmek zorunda kaldım.

Biliyordum. On bir yaşındayken bile senin kardeşin olmak istemediğimi biliyordum. Bundan nefret ediyordum ve bunu yüksek sesle haykırmak istiyordum. Babamı yakalayıp nedenini sormak istedim ama hepsini içime attım. Yıllarca sana baktım ve sana dokunamayacağımı biliyordum. Yıllarca seninle konuşmak, sensizliğin acı verdiğini ve seni özlediğimi söylemek için yanıp tutuştum. Senin şövalyen, dünyaya karşı zırhın olmayı özledim ama en çok da en yakın arkadaşın olmayı özledim. Bunu yapmak istedikçe kendimden daha çok nefret ettim ve bu nefreti sana yönelttim. Seni incittim çünkü bu beni incitiyordu. Senden nefret ettim çünkü bunun tersi imkansızdı. Savaş oldum çünkü savaşlar herkes için kitlesel yıkımdır - ben de dahil.

Artık senin şövalyen olamazdım ve bu beni yavaş yavaş öldürdü. Hayatına son verme kararının bir parçası olduğumu öğrenmek, parçalara ayrılmadan önce zırhımdaki son çipti. Ama sonra biri yüzünden yeniden inşa etmeye başladım. Senin yüzünden. Odama dalıp bana sarıldığın ve DNA'mızı paylaşmadığımızı söylediğin o geceden beri yavaş yavaş Savaş'tan kurtuluyor ve zırhımı yeniden inşa ediyorum.

Haklıydın. Şövalyeniz olmaktan onur duydum. Şimdi, bu unvana ve sana tekrar layık olmalıyım.

İyileşeceğim, tıpkı senin iyileşeceğinden emin olduğum gibi. Ben seni düzeltmeyeceğim, sen de beni düzeltmeyeceksin. Geçmişte yaptığımız gibi birbirimize sarılacağız. Samantha ortalığı karıştırırsa, seni dünyanın önünde öpeceğim ve benim olduğunu haykıracağım, onların yargısı lanet olsun. Evrenin bir önemi yok Green, senin var.

Sonra. Şimdi. Her zaman.

KIMBERLY

Lyalnızlık hastalıklı bir şeydir. O küçük boşluk hissiyle başlar ve tamamen kaçınılmaz bir şeye dönüşür.

Xan haftalar önce gittiğinden beri böyle hissediyorum.

Yalnız. Boş. Sefil, hatta.

Yedi yıl boyunca fiilen ayrı kaldığımız doğru ama o zamanlar bile onu her gün görüyordum. Bahçesinde, Kir ile birlikte, okulda. O her zaman hayatımın bir parçasıydı.

Şimdi o gittiğine göre, hava kaynağımın yavaş yavaş azaldığını ve bir gün sıfıra ineceğini hissediyorum.

O sabah Xan'ın mesajını okuduktan sonra o kadar uzun süre ağladım ki babam bende bir sorun olduğunu düşündü.

Ama Xander orada durmadı. Hayır. Odamın önüne yeşil bir kutu içinde bana bir hediye bırakttı. Kutuyu açtığımda, içinden küçük gümüş bir kedi çıktı ve elime tırmandı.

Kedinin yanında bir not vardı.

LUNA ÖLDÜĞÜ IÇIN NE KADAR ÜZGÜN OLDUĞUMU SANA HIÇ SÖYLEMEDIM. BIRKAÇ YIL FAZLA OLDU.

Geç oldu ama artık yeni bir hayata kucak açmanın zamanı geldi.

P.S. Sen

benimsin.

Xander

YERE DÜŞTÜM, KEDICIĞE SARILDIM VE TEKRAR AĞLADIM. ÖYLE AĞLADIM KI
O kadar zordu ki, ağlamayı ve onu özlemeyi bırakamayacağımı düşündüm.

Bırakmadım. Yani onu özlemeyi bırak.

Rehabilitasyonunun niteliği göz önüne alındığında, Lewis'te olduğu gibi bir aile üyesiyle haftalık görüşme dışında dış dünyayla herhangi bir temasa izin verilmiyor.

O gün her zaman onun evine giderim, Ahmed kapıyı açana kadar bir sürüngen gibi dışarıda oyalanırım.

Lewis hoparlörden onunla konuşurken, ben arka planda tamamen kapalı kalıyorum, sadece sesinin tonunu dinliyorum ve daha sonra yalnız kaldığımda ve tek düşündüğüm o olduğunda kullanmak üzere kutuluyorum.

Lewis onunla konuşmamı teklif etti ama başımı salladım çünkü konuşursam sadece ağlardım. Ağlamak ve rehabilitasyonunu herhangi bir şekilde bozmak istemiyorum.

Ve Xander'ın ilk sorusu "Kim nasıl?" olduğunda her zaman ağlamanın eşiğine geliyorum. Sanki her hafta beni, terapimi, yemek yiyip yemediğimi, okulda daha iyi olup olmadığımı sormak için aramasını bekliyor.

Lewis tüm sorularına gülümseyerek cevap verirken, ben onun olduğu yere gidip belki de onu kaçırma ihtiyacıyla savaşıyorum.

Benim için endişelenmesine gerek yok. İyileşiyorum, yavaş ama emin adımlarla.

Sanırım benim asıl iyileşme sürecim Jeanine evi terk ettiği anda başladı ve ancak babamla boşanma kağıtlarını imzaladıktan sonra gelişti. Hiçbirimiz onun sergisine gitmedik. Kir bile annemin başarısını kutlamaktansa babam ve benimle peynirli makarna gecesi yapmayı tercih etti.

Ve başarılı da oldu. Makaleler onu övdü ve eleştirmenler ayaklarına kapandı. Tek bir tablo için milyonlarca sterline satıldı.

Jeanine'in en iyi yaptığı ve başından beri yapması gereken şey bu.

Yaptığı tüm röportajlarda, babamla dostane bir boşanma için anlaştıklarını söyledi. Alay ettim ve yoluma devam ettim.

Kir'in velayeti için uğraşmadı bile. Sanki bir şekilde bu özgürlük şansını, stüdyosunda kaybolacağı ve çocuk doğurduğunu unutacağı bir şansı arıyordu.

Öte yandan Samantha, huzur içinde ayrılmadı. Lewis'e verdiği sözü tutmaya ve onu, babamı ve hepimizi mahvetmeye çalıştı. Jeanine'in kariyerini bile.

Battaniyenin altına saklanmak istediğim geceler oldu, bir kargaşa çıkaracağı ve çok geçmeden okuldaki ve ülkedeki herkesin beni ve Xan'ı yargılayacağı korkusuyla titriyordum.

Geçen gün ona yalan söyledim ve umurumda olmadığını söyledim. Ama aslında umurumda. Hiçbir şekilde onun kız kardeşi olarak etiketlenmek istemiyorum.

Ve tüm arkadaşlarımızı geride bırakmak istemiyorum.

O sise teslim olmak yerine babama katıldım ve ona sarıldım, sonra da onunla bu düşünceler hakkında konuştum. Bu benim onlara karşı silahım. Onlar hakkında konuştuğum anda ölümcül etkilerini kaybediyor ve hiçliğe karışıyorlar.

Sonra bir sabah uyandığımda Lewis'i evimizin merdivenlerinde zaferle gülümserken buldum.

Silver'ın babası ve Cole'un üvey babası Sebastian Queens'i ve Aiden'ın babası Jonathan King'i olaya dahil etti.

Sebastian, Lewis'in muhafazakâr partisinin gelecekteki lideri ve başbakan olması bekleniyor, bu yüzden gücü diğer herkesi geçersiz kılıyor. Jonathan King ülkenin ve içindeki herkesin sahibi gibidir, bu yüzden gücü politikacılarınkinden daha da güçlüdür.

Lewis'e göre Samantha ve kocası ülke dışına gönderildi ve bir daha asla geri dönemeyecekler.

Bulunduğu yerden bir şey yapıp yapamayacağını sordum, ama o kendinden emin bir şekilde başını salladı ve bana "Oradan bir şey yapamaz" dedi.

Bu sözler tüylerimi diken diken etti ve bunun basit bir yer değiştirme olup olmadığını merak edip durdum. Ama sonra hayatlarımızı nasıl mahvetmeyi planladığını düşündüm ve onun durumu hakkında bir şey hissetmeyi bıraktım.

Bir daha hayatımızı mahvedemeyecek.

Ya da Xan gittiğinden beri sürdürmeye çalıştığım hayatı.

Geçen yıl İsviçre'ye yaptığım ruhani yolculukta Budist bir rahip bana ruhların birbirini çektiğini söylemişti.

Şimdi nedenini biliyorum.

Xander'ın ruhu benimkini tamamlıyor.

Onsuz hayatın bir anlamı yok.

XANDER'IN REHABILITASYONUNUN YIRMI ÜÇÜNCÜ GÜNÜNDE

Elsa bana Knox'un dün ona ve Teal'e yaptığı son şakayı anlatırken okulun koridorunda Elsa ile birlikteydim.

Onu dinliyor olmama rağmen hiçbir şey fark etmiyorum. Koridorlar ve öğrencilerin hepsi griye dönüştü, eski filmlerde gördüğünüz o tona.

Renkler hayatımdan yavaş yavaş siliniyor.

Elsa kolumu okşayarak beni sersemliğimden kurtardı. "Geri dönecek, Kim."

"Biliyorum." İç çektim.

Bu göğsümdeki ağrının azaldığı anlamına gelmiyor. Sanki bir ağa yakalanmışım da hareket edemiyormuşum gibi.

Sınıfın önünde duruyoruz ve onunla yüzleşiyorum. "Aiden olsaydı bununla nasıl başa çıkardın?"

"Bunu düşünemiyorum bile." Yüzünde özür dileyen bir ifade var. "Sanırım bu benim gelemeyeceğim anlamına geliyor."

Başımı sallıyorum. Elsa'nın en sevdiğim yanı da bu, dürüstlüğü.

"Bir oyun gecesi yapabilir miyiz?" Elsa umutlu bir gülümsemeyle öneriyor. "Elbette."

"Biri oyun gecesinden mi bahsetti?" Ronan, Elsa ve beni omuzlarımızdan tuttu.

"Geliyor musun?" diye soruyor.

"Nereye gelmem gerektiğine bağlı." Kaşlarını sallıyor. "Üçlü seks isteyen var mı?"

İkimiz de gülüyoruz.

"Şaka yapmıyorum, *hanımefendiler*. Aslında hayatım boyunca hiçbir konuda bu kadar ciddi olmadım," diye fısıldıyor sadece bizim duyabileceğimiz şekilde. "Eminim buralarda benim paketimle ilgili efsaneyi duymuşsunuzdur. İşte size bir sır, bu doğru."

"Sana bir sır vereyim, öleceksin." Aiden, Ronan'ın elini Elsa'nın omzundan çekip kendi tarafına doğru itiyor ve ona ters ters bakıyor.

"Peki, Kimmy'mi alayım."

"Hayır." Cole, Ronan'ın diğer elini omzumdan çekip alıyor ve kurnazca ama sertçe onu benden uzaklaştırıyor.

"Bundan senin çıkarın ne Kaptan?" Ronan talep ediyor.

"Knight benden, aynen aktarıyorum, 'ahtapot ellerini Kimberly'den uzak tutmamı' istedi. Burada sadece iyi bir sporcu olmaya çalışıyorum."

Nedense Cole'un sebepsiz yere centilmenlik yaptığına inanmıyorum. Elsa bile içinde onun için bir şey olması gerektiğini söyledi.

"Katılıyorum." Aiden parmağını Elsa'nın beline vuruyor. "Knight'ın insan hakları mahkemesine karşı açtığı davayı kazanmasının nedeni Reed."

Sözlerinin ardındaki anlam karşısında yanaklarım kızarıyor ve Elsa ona dirsek atıyor; demek ki ona anlatmış olmalı. Şaşırmazdım; Aiden ondan hiçbir şey saklamaz.

"İnsan hakları mahkemesi mi?" Ronan aramıza bakıyor.

"Knight'ın bekareti." Cole onun omzuna vurur. "Devam et, Astor."

"Bekle bir dakika." Ronan'ın yüzündeki ifade için ölmek gerek. Sanki dünyanın sonunun geldiğini ve bunu en son öğrenenin kendisi olduğunu fark etmiş gibi. "Şövalye bakire mi?"

"Öyleydi." Aiden bana sırıtıyor ve saklanmamak için kendimi zor tutuyorum. "Ne oluyor lan?" Ronan bağırıyor. "Onun götürdüğü bütün o kızlar da neyin nesi?
o odalar ve -"

Cole, "Bu sadece bir numaraydı," diyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Sinsi herif. Başka kim bilmiyordu?" Ronan bize bakıyor ve kimse cevap vermeyince, "Sadece ben mi?" diye çıkışıyor.

Cole, "Birini suçlamak istiyorsanız, işe koca ağzınızla başlayın," diyor.

"İşte bu kadar. Arkadaşlık bitti."

"Bu konuda şikâyet ettiğimi görmeyeceksin," diyor
Aiden. Ronan onu tersler ve arkasını döner.

"Daha sonra buluşmaya geliyor musun?" Cole arkasından bağırır. "Senin de Buluşma'nın da canı cehenneme, Kaptan."

"Oyun gecesine ne dersin?" Elsa soruyor.

"Sadece senin için, Ellie." Arkasına bakıp bana göz kırpıyor. "Ve Kimmy." İkimiz de ona gülümsüyoruz ve o yine göz kırpıyor.

Arkasına bakarken Teal'e çarpar ve dengesini kaybederek kıçının üzerine düşer.

Bazı öğrenciler düşüşün etkisiyle kıs kıs gülüyor.

Ona elini uzatmak yerine ikisini de cebine sokup yanından geçen ve yokmuş gibi davranan Ronan'a ters ters bakar.

Ne oluyor be?

Bu bizim tanıdığımız Ronan değil. Sert davranabilir ama hıyar değildir.

Elsa ve ben Teal'e yardım etmek için acele ediyoruz ama o çoktan ayağa kalkmış.

"Sen iyi misin?" Elsa Teal'in çantasını alır ve yere düşen kitapları toplar.

"Ben iyiyim."

"Bu da neydi şimdi?" Özellikle kimseye sormuyorum.

"Önemli bir şey değil." Ronan koridorda gözden kaybolurken Teal onun arkasından öyle bir kinle bakıyor ki, derimin altında hissedebiliyorum.

Hiçbir şey mi? Daha çok bir şey gibi.

Xan ve ben de hiçbir şey olmadan başladık ve şimdi o dönene kadar hava almak için yalvarıyorum.

Bir hafta daha.

Sadece bir hafta sonra tekrar nefes alabileceğim.

K I M B E R L Y

"C Hadi, Kimmy!"

Kir kapımın önünde heyecanlı dansına başlamak üzere.

Elsa ve ben onu Elites'in maçına götüreceğimize söz verdik ve sabahtan beri çok heyecanlı.

Onun heyecanını paylaşmıyorum. Elitlerin maçlarına gitmek ve Xan'ın orada olmayacağını bilmek kendime işkence etmek gibi.

Ama bu Kir için uzun zamandır beklenen bir şeydi ve eğer onu bugün almazsam kesinlikle küplere binecek.

Geçen hafta babam ve ben, babamın yeni iş onayını kutlamak için onu dondurma yemeye götürdük. Artık Londra'da ve sabahları tek başına çalışacak, böylece Kir için bolca vakti olacak.

Yine de, küçük pislik sadece onu ne zaman bir maça götüreceğimizi soruyordu ve bize artık internetten bilet alabileceğini söyledi.

Küçük kardeşim çok erken büyüyor ve ben bunu düşünmek bile istemiyorum.

Hazırlanmak için acele ederken London yatağa atlıyor ve okşanmak istiyor. Çenesinin altını kaşıyorum ve mırlıyor, sonra anahtarlarım dikkatini çekiyor ve onlarla oynamaya başlıyor.

Bir kolum kot ceketimin içinde, telefonumu almak için acele ederken odamın kapısı açılıyor. "Geliyorum, geliyorum."

"Yüzümde mi yoksa aletimin etrafında mı?"

Yolumda duruyorum, ceketim kolumdan sarkıyor ve ses kaydedildiğinde çantam açık. O derin seste bir parça şakacılık vardı.

Onun sesi.

Lütfen bana hayal gördüğümü söylemeyin, çünkü bu çok acımasızca olur.

Yavaşça açmadan önce gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

İşte orada, odamın girişinde duruyor, üzerinde basit bir gri tişört ve atletik yapısını ortaya çıkaran siyah bir kot pantolon var.

Bu ay içinde biraz kas kazanmış, bu da onu biraz daha ölümcül, biraz daha çekici göstermiş.

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılmış, yanaklarını o cehennem gibi sıcak gamzeleriyle kırıştırıyor.

Tek görebildiğim ve tek nefes alabildiğim o olana kadar gözlerinin mavisi beni bütünüyle yutuyor.

Bu o.

Xander.

Bana çarpan his o kadar şiddetli ki, çanta elimden düşüyor ve içindekiler yere dökülüyor.

"Bu bir rüya değil, değil mi?" Fısıldıyorum.

Bana doğru adım atıyor ve bir saniyeden kısa bir süre içinde bana ulaşıyor. Ona bakıp kokusunu aldığımda işim çoktan bitmişti.

Beni kollarının arasına alıyor ve dudakları dudaklarıma yapıştığında nefesim kesiliyor, dili beni istila ediyor ve bana ziyafet çekiyor.

Odaklanacak ya da düşünecek zamanım bile yok. Xander beni çöküşün eşiğindeki bir adamın çaresizliğiyle öpüyor.

O da benim gibi nefes almıyordu ve şimdi uzun zamandır ilk kez birbirimizin havasını içimize çekiyoruz.

Onu içimdeki her şeyle öperken kollarımı boynuna, bacaklarımı da ince beline doluyorum.

O burada.

Benim için geri geldi.

"Bu soruna cevap oldu mu?" diye mırıldanıyor ağzımın yanında.

"Pek sayılmaz." Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Emin olmak için biraz daha zamana ihtiyacım var."

Kıkırdıyor, ağzıma tekrar sahip olurken sesi kolay ve içten. Bu öpücük daha yavaş, daha tutkulu. Benim onu tattığım kadar o da beni tadıyor.

Alkolün sürekli ağızda bıraktığı tat yok. Şimdi, sadece nane, okyanus ve... Xan gibi.

Xan'ım.

Benim onu soluduğum kadar o da beni soluyor. Benim onu hissettiğim kadar o da beni hissediyor.

Geri geldi.

Oh, Tanrım. Geri geldi.

"Bekle." Başımı sallıyorum, sersemliğimden kurtulmam gerekiyor. "Hâlâ birkaç günün daha var, değil mi?"

Sırıtırken gamzeleri ortaya çıkıyor. "Örnek davranış için erken çıktım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Senin için geri dönmek zorundaydım, Green."

"Seni çok özledim." Sesim itirafımla birlikte kırılıyor. "Beni öldürüyorsun, Green." diye inliyor.

"Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin." "Ve seni ne kadar sevdiğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Duraklıyorum, göz kırpıyorum. "Tekrar söyle. İlk seferinde anlamamıştım."

"Seni seviyorum, Green. Sana aşığım. Muhtemelen bana sarıldığın ve beni asla bırakmayacağını söylediğin gün başladı. O zamandan beri daha da arttı ve yıllar içinde senden nefret etmiş olabilirim ama seni sevmekten asla vazgeçmedim."

Eğer zamanda dondurabileceğim bir an olsaydı, bu o an olurdu. Onu yakalamak, fotoğrafını çekmek, kutulamak ve gelecekte, tercihen her gün ona bakmak istiyorum.

Parmaklarım ensesinde dolaşırken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve fısıldıyorum: "Muhtemelen seni sevmeye daha önce başlamıştım. Yıllar geçtikçe bir işkenceye dönüştü ama buna değdi."

Eğiliyor ve alt dudağımı ısırarak ağzına alıyor. "Buna değdi, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Yani bu konuda hiçbir şeyi değiştirmez miydin?"

İnançla "Hayır, ben bu sayede şu an olduğum kişi oldum" demeden önce duraksıyorum.

"Ve sen benim oldun."

Gözlerini kısarken sırıtmama engel olamıyorum.

"Bunu söylemek zorundasın."

"Ne diyeyim?" Umursamaz davranıyorum. "Benimkini mi?"

"Senin."

EPILOGUE1-KIMBERLY

THREEYEARSLATER

İzevk içinde uyanmak.

Kelimenin tam anlamıyla.

Xander amımla ziyafet çekerken bacaklarım tamamen açıktı. Onun kötü

Dilim yukarı çıkıyor, sonra içime giriyor.

Yataktan geri çekildim ve canını acıtacak bir güçle sarı saçlarını tuttum. Yine de bu onu durdurmuyor.

Beni aç bir avcı gibi yiyor ve ben de onun zavallı, istekli avıyım.

Başparmağı klitorisimi buluyor ve o ustaca şeyi yapıyor, fiskeliyor ve daireler çiziyor. Vücudumu benden bu kadar iyi tanıması delilik. En basit dokunuşlarla beni nasıl çıldırtıyor.

Parmaklarının arasında oynattığı an, ben gidiciyim.

Tamamen ve tamamen gidiciyim.

Dilinin etrafında çözülürken onun adını haykırıyorum. Hassas kıvrımlarımı bir kez daha yalarken nefesim sert ve hızlı.

Yüzü bacaklarımın arasından tekrar belirdiğinde o kadar geniş sırıtıyor ki gamzeleri yanaklarında derin kırışıklıklar oluşturuyor.

Dilini çıkarıp beni dudaklarından yalıyor ve ben de içimden kaçan iniltiye engel olamıyorum.

Oh, Tanrım.

Bu hiç eskimeyecek.

Üç yıl önce üniversitede birlikte yaşamaya başladığımızdan beri, Xander beni hep bu şekilde ya da aleti içimdeyken uyandırır. Sonuç olarak, beni her zaman orgazmla ve o yaramaz gamzeleriyle uyandırır.

Dudaklarımı sikinin etrafında dolaştırarak onu uyandırmaya çalışıyorum ama bu çok sık olmuyor. Birincisi, her zaman önce o uyanır ve ikincisi, genellikle

Onun deyimiyle 'sabah eğlencesini' elinden alıyorum.

"Günaydın, güzelim." Göbeğime doğru yavaş ve özensiz öpücüklerle vücuduma tırmanıyor.

Hayatımı tüketen diyetimi iki yıl önce bıraktım. Bu kararı vermek çok zor oldu, bu yüzden yiyeceklerimi içeride tutmaya başlar başlamaz, kendimi aç bırakmadan sağlıklı bir yaşam tarzı benimsemeye karar verdim.

Xander koşular için kişisel antrenörüm oldu ve başlangıçta yaptığımız tüm uzun koşular için onu öldürmek isteyebilirdim, ama sonra onları dört gözle beklemeye başladım. Ve tamam, koşu kıyafetleri içindeki görüntüsü biraz yardımcı olmuş olabilir. İyi, *çok*.

Çok lezzetli ve parkımızda koşan tüm kızlar da aynı fikirde.

Onlara ters ters baktığımda benimle dalga geçti ve beni becerirken gördüğü ve göreceği tek kadının ben olduğumu söyledi.

Doğru, bazen hala özgüven sorunları yaşıyorum, ama artık mekanizmalarım var ve kendimi güçlendirerek bunlardan nasıl kolayca uzaklaşabileceğimi öğrendim.

Artık aynada kendime bakabiliyor ve nihayet gülümseyebiliyorum. Kendim olabiliyorum ve başka biri olmak istemiyorum.

Ve tüm bunlarda en önemli rolü oynayan kişi, şu anda vücudumu - mükemmel olmayan, çatlaklarla ve yara izleriyle dolu vücudumu - öpen ve hala gözlerinde o vahşi, şehvetli bakışa sahip olan bu adam.

Başparmağının ucuyla meme ucuma dokunuyor ve ben boğazımın derinliklerinde inleyerek parmak uçlarımı kalbinin olduğu yerde gezdiriyorum. Rehabilitasyondan döner dönmez derisine bir dövme yaptırdı ve Absolut Vodka'dan uzak durdu. İçiyoruz ama artık kendini asla kaybetmiyor.

Yeşil.

Dövmedeki de bu. Kalbinin yanında sadece bir kelime.

Beni ömür boyu damgalattı ve hala ne zaman görsem gözlerim doluyor.

Xander benim olduğu kadar onun da.

O özensiz, uykulu, şehvetli gülümsemesiyle bana sırıtırken göğsü benimkine yapışıyor.

"Günaydın, Xan." Sarı saçlarını karıştırıyorum. Ellerimi ondan uzak tutamıyorum ve rengine çok aşık olabilirim. Yatak odamızın balkonundan gelen sabah ışığının altında parlıyor.

Dirseklerine yaslanıyor, böylece iki yanımda duruyorlar. "Mezuniyetin kutlu olsun."

"Bugün yapmam gereken onca şeyi bana hatırlatmayın. Kir buraya gelmek istiyordu."

Babam, Lewis ve Kirian mezuniyet töreninden sonra öğle yemeği için bize katılacaklar ve daha sonra Elsa, Aiden ve diğerleriyle planlar yaptım.

Tabii Aiden Elsa'yı bir yerlere kaçırmaya karar vermezse.

Artık her zaman ailece öğle ve akşam yemekleri yiyoruz. Lewis ve babam bizim babalarımız ve her ne kadar ben Lewis'e 'baba' demesem ve Xan da babama aynı şeyi yapmasa da, babam ve Lewis'in yıllardır sahip olduğu gibi, dile getirilmeyen karşılıklı bir anlayışa sahibiz.

Bu şekilde daha kolay oluyor ve meraklı gözler bizi üzmüyor.

Annem iki yıl önce Paris'e taşındı. Sergileri için bize davetiye gönderiyor ama gitmiyoruz. Artık onun hakkında konuşurken acı bile duymuyoruz. Kimsenin umursamadığı o uzak akraba gibi.

Annesine bağlı olması gereken Kirian bile onunla vakit geçirmek istemiyor ve şimdi babası ve Lewis Amcası gibi 'düzgün' bir adam olmak için çabalıyor - onun sözleri, benim değil.

Xander, "Kirian'a geceyi geçirmemesi için kek rüşveti vereceğim," diyor.

"Neden yapamasın?"

"Çünkü kutlama yapıyoruz."

"Bir gece için çok fazla kutlama yapacağız."

"O zaman bir tane daha eklememiz gerekecek. En önemlisini." Yastığın altına uzanır ve üzerinde göz kamaştırıcı yeşil bir mücevher olan bir yüzük çıkarır.

Onunla yüzüğün arasına bakarken gözlerim açılıyor. Bu düşündüğüm şey olamaz...?

"Bunu RES'ten beri yapmak istiyordum ama babam ve Calvin üniversite mezuniyeti falan gibi yetişkinlere yönelik şeyler söylediler. Ayrıca, dikkatini gereğinden fazla dağıtmak istemedim. Söylemeye gerek yok, seni resmen benim yapmak, sana karım, hayatım ve geleceğim demek için o kadar uzun süre bekledim ki."

Sözlerini bitirdiğinde küçük bir kız gibi ağlıyordum. "Evet! Kesinlikle evet!"

"Ben sormadım. Bu hayır deme şansın olduğu anlamına geliyor ve ben bunu kabul etmiyorum Green." Yüzüğü parmağıma taktı. Mükemmel uyum - tabii ki öyle.

Bazen Xander'ın beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıdığını düşünüyorum. Benim durup kendime bakacağımdan daha fazla durup bana bakıyor.

Be Ve bu nedenle, o sadece benim için mükemmel değil, aynı zamanda n.

Tıpkı onun için yaratılmışım gibi. "Seni çok seviyorum, Xan."

"Ve seni seviyorum, Green." Yavaş bir öpücükle ağzımı alıyor. nefesim.

Eriyorum ve bunu durdurmaya hiç niyetim yok. London miyavlıyor, sonra yatağa atlayıp kutlamaya katılmak istiyor. Dışarıda bırakılmaktan nefret eder.

Xander uzaklaşır, "Şimdi, düğün tarihine gelelim." "Ne olmuş ona?"

"Yarına ne dersin?"

Dudaklarımız tekrar buluştuğunda ikimiz de gülüyoruz.

EPILOGUE2-XANDER

FIVEYEARSLATER

Yani birini çok seversiniz, onun için ölürsünüz ama bazen de onu öldürmek istersiniz ya?

Onları becerirken boğmak istediğiniz o küçük anlar.

Bu da o zamanlardan biri.

Ronan'ın evinde yediğimiz şirket yemeğinden beri bu düşünceler kafamda dönüp duruyor.

Ve şimdi Kim yanımda yürüyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

Bunu göreceğiz.

Dairenin şifresini giriyorum ve önce o içeri giriyor. "Canım bir şeyler yemek istiyor. Sence biz -"

Onu kolundan çekip apartman kapısına doğru iterken sözleri boğazında düğümleniyor. Her iki bileğini de tutup başının üzerine itiyorum.

Nefes nefese kalıyor ve yeşil gözleri o kadar somut bir heyecanla doluyor ki, beynimde dönen siyah öfkenin üzerinde hissedebiliyorum.

"Orada ne yapıyordun, Green?" "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Beni bilerek kışkırtıyor ve işe yaramıyorsa lanet olsun. Elbisesini yukarı çekiyorum, sonra pantolonumu ve boxerımı indiriyorum.

Alt dudağını ısırıyor, göğüsleri göğsümde sertçe inip kalkıyor.

"Bilmiyorsun, ha? Çünkü ben onu kovmadan önce muhasebedeki o piçin seninle flört etmesine izin veriyormuşsun gibi geldi bana."

"Öyle miydim?" Gözleri alaycı bir güvensizlikle genişliyor.

Bir elimle kalçasının altından tutarak onu kaldırıyorum ve bacakları belime dolanırken davete ihtiyaç duymuyor.

"Bunu ödeyeceksin, Green."

"Yapacak mıyım?" diye kulağıma fısıldıyor.

İçine öyle sert giriyorum ki, taşaklarım kıçına çarpıyor. Lanet olsun. Çok doğru hissediyor - çok doğru.

Onu kapıya doğru sert ve hızlı bir şekilde becerirken yüksek sesle inliyor. Patlamalar ve etin ete çarpması sessizlikte yankılanıyor.

Neyse ki, komşuların iyiliği için, daire ses geçirmez. Kim'in iniltileri havayı dolduruyor ve ağzı o sözsüz "O" ile açılıyor.

"Beni kışkırtmak hoşuna mı gidiyor, Green? Seni hepsinin önünde çekip çıkarmam, benim olduğunu iddia etmem hoşuna gitti mi?"

Adımı haykırana kadar hassas noktasına tekrar tekrar vurduğumda "Evet," diye inliyor.

Hemen ardından ben de onu takip ediyorum, salıverilmemin gücü ikimizi de üşütüyor. Başı omzuma düşüyor ve o hülyalı, tamamen zevk dolu gülümsemesiyle bana bakıyor.

"Kendini tutmadığın zamanları seviyorum, Xan."

Bu özel boşalmanın neden iyi hissettirdiğini hatırladığımda orgazmın bulanıklığı yavaşça kayboluyor. Çünkü haftalardır onu bu kadar sert sikmemiştim.

"Oh, lanet olsun." Onu yatak odasına götürdüm ve yatağa yatırdım. Kedimiz London zıplayarak uzaklaşıyor ama kapıda kalıyor. Yemin ederim bu gezegendeki en büyük röntgenci o.

Kim dudağının kenarını ısırıyor ve hâlâ o 'sik beni' bakışlarıyla beni kendine çekiyor.

Elimi rahmindeki yumrunun üzerine koyuyorum. "O iyi mi?"

"O iyi." Beni boynumdan çekip kravatımı çıkardı, sonra da düğmelerimi çözdü. "Çok fazla giyinmişsin."

Gömleğimi çıkarıp burnunu kalbimdeki isim dövmesine dayayana kadar durmuyor. Karım bunu biraz fazla seviyor.

Parmaklarım, artık o kadar gür olmasa da hâlâ kendine özgü yeşil telleri olan saçlarında geziniyor. "Bebek, Kim. Ya ona zarar verirsem?"

"Yapmadın." Bana pis bir bakış attı. "Eğer kendini tutmaya başlamamış olsaydın, bugün seni kışkırtmazdım. Kendini suçla."

"Ama bebeğimize zarar vermek istemiyorum." Her zamanki sert tempomu sürdürürsem ona zarar verebileceğim düşüncesi beni çok korkutuyor.

Doktor iyi olduğunu söyledi ama yine de beni çok geriyor.

Güzel karımın hamilelikten beri o kadar hormonlu olması da işe yaramıyor, iş sırasında bile beni bölüyor, masama uzanıyor ve hamile kadın bakımı talep ediyor.

İkimizin de neyse ki artık hayatımızda olmayan berbat anneleri olduğu için Kim annelik rolü konusunda biraz gergin ama biliyorum ki o hayattaki en iyi anne olacak.

Kirian için hayatı boyunca farkında bile olmadan bir anne figürü olmuştur. Bu yüzden Jeanine gittiğinde onu hiç sormadı.

Şimdi amca olacağım için çok heyecanlı ve beni kız kardeşine bakmam için tehdit etmeye başladı, yoksa beni 'tekmeler'. Babam ve Calvin hamile olduğumuzu öğrendiklerinden beri her gün arıyor ve her türlü saçmalığı gönderiyorlar.

Kim'le geçirdiğim son sekiz yıl boyunca, yaşayan en şanslı ve en mutlu piç oldum.

Şapşallığıyla beni güldürmediği ya da kendimin en iyi versiyonu olmam için beni desteklemediği bir gün bile olmadı. Tıpkı benim ona yaptığım gibi.

Bunca zamandır yaptığımız şey buydu, elimizden gelenin en iyisini yapmak.

Kim iyileşmeyi hiç bırakmadı ama şimdi RES'te geçirdiği o son yıla nostaljiyle bakıyor. Artık yaralarını saklamıyor. Bileği için estetik ameliyat yaptırabilirdi ama yaptırmamayı tercih etti. Ne zaman biri ona bunu sorsa, kaybolduğu bir zaman olduğunu ve sonra beni bulduğunu ve benim de onu bulduğumu söylüyor.

Ondan sonra da bir daha hiç kaybolmadık.

Kim yatakta diz çöküyor ve parmak uçlarını yarı sertleşmiş sikimin üzerinde gezdiriyor. "Eğer annesi mutluysa, o da mutlu olacaktır."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle." Beni daha sıkı kavrıyor.

İnliyorum. "Beni öldürüyorsun, Green."

"Kabul et, bayılıyorsun."

"Oh, biliyorum." Yaralı bileğinden sarkan bileziği tutuyorum. Ona geri taktığım günden beri hiç çıkarmadı.

Tıpkı evlilik yüzüğü gibi. Ve hayır, evlenme teklifinin ertesi günü onunla evlenmedim. Tam bir ay beklemek zorunda kaldım.

Sonunda mümkün olan her şekilde yanımda olması için ödenecek küçük bir bedel.

İnsanlar ruh eşleriyle ya da kendilerini tamamlayan kişilerle evlenirler. Ben hayatıma anlam katan kadınla evlendim.

O sadece benim ruh eşim değil, hayatım onsuz var olamazdı. "Beni senin yap, Xan."

"Zaten öylesin, Green."

"Bana tekrar hatırlatacak mısın?" "Oh, hatırlatacağım."

Onu ters çeviriyorum ve ciyaklıyor, sonra dudaklarım onunkileri kapınca nefesi kesiliyor.

SON

Xander'ın bakış açısından bonus sahne için buraya tıklayın. Ronan'ın kitabı Vicious Prince için ön sipariş verin.

Cole'un kitabı Ruthless Empire için ön sipariş verin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.